

Vợ Chồng Hợp Nhoáng

EDITOR
LIMCA

Vợ chồng chớp nhoáng

Tác giả: **Tinh Dã Tuệ**

Nguồn: **ngocquynh520**

Editor: **LimCa**

Beta: **Phan Dinh**

Ebook: **Smiley Su**

Truyện được chia sẻ tại diendanlequydon.com

Giới thiệu nội dung

“Xem lời những người đó nói như họ đang đánh rắm”.

Bởi vì cái bớt bên má trái, cô vẫn luôn cảm thấy tự ti, hồi nhỏ còn bị mọi người gọi là yêu quái.

Khi đó, lời nói của anh như có phép thuật làm cho cô quên hết đau buồn, đồng thời cũng không quên được anh.

Nhưng cho dù cô có đuổi theo anh, cùng anh đi du học ở nước ngoài thì họ vẫn không thể lúc nào cũng gặp được nhau do họ kém nhau bốn tuổi.

Cô đành phải dùng hôn nhân để đánh cuộc một phen, đưa ra đề nghị kết hôn để liên doanh hai nhà với nhau.

Sau đám cưới, cô đóng vai làm một người vợ hoàn hảo, hàng ngày chu đáo chuẩn bị bữa sáng, cam tâm tình nguyện chăm sóc lúc anh say rượu.

Kể cả khi chuyển đi du lịch tuần trăng mật biến thành đi công tác cũng không sao cả, cô có thể giúp anh sắp xếp tài liệu làm, bạn ở bên cạnh anh.

Có lẽ là cố gắng của cô có hiệu quả, dù có người tình trước đó hay về sau anh đều vô cùng thân mật với cô.

Anh chưa từng đích thân lựa chọn quà tặng cho ai nhưng lại đặc biệt chọn vì cô, hơn nữa còn ghen tuông vì cô.

Chìm đắm trong sự ngọt ngào đó đến nỗi cô cho rằng anh có chút thích mình.

Vậy mà anh lại đột nhiên trở nên ngày càng lạnh nhạt với cô, thậm chí còn ra vào khách sạn thân mật cùng những bạn gái trước đây.

Cô không muốn sự ghen tị của mình làm cho anh chán ghét, cô cố gắng thể hiện ra mình không thêm để ý nhưng ngược lại anh càng tức giận hơn.

Cô thật sự không hiểu được anh, rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể bắt được trái tim của anh.

Mục lục

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)

[Chương 4](#) [Chương 5](#) [Chương 6](#)

[Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#)

Mở đầu

Buổi tiệc của giới thượng lưu là nơi tụ tập tạo ra các mối quan hệ làm ăn kinh doanh, hầu hết tất cả những người có tiếng ở hai giới chính thương đều được mời tham gia.

Một cô bé mặc một chiếc váy xinh xắn màu trắng, mái tóc đen như thác nước được một buộc chiếc nơ con bướm màu hồng, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh ba mẹ, cho dù những người lớn đang nói chuyện về mấy đề tài xã giao nhàm chán, cô bé cũng không âm ỉ đòi rời khỏi.

Khác so với những đứa bé bảy tám tuổi, cô bé rất yên tĩnh, có lễ phép và cũng rất có khí chất, giành được rất nhiều lời khen thưởng của người lớn.

Nếu muốn nói cô bé có khuyết điểm gì, cũng chỉ có vết bớt màu đỏ ở bên má trái. Cả gương mặt tinh tế, xinh đẹp bị vết bớt này che phủ phá hủy, vì vậy từ đầu buổi đến giờ, cô bé đều cúi đầu, cố ý dùng mái tóc dài che giấu khuyết điểm đó.

“Chủ tịch Trình”.

“A! Ủy viên Hứa, đã lâu không gặp”.

Thấy lại có một đôi vợ chồng cùng con gái họ đi tới cùng ba mẹ bắt chuyện, Trình Kỳ Khiết không hề lộ ra một chút gì vẻ mặt không kiên nhẫn, trái lại ngoan ngoãn gật đầu chào hỏi sau khi được mẹ ra hiệu.

“Cháu chào chú Hứa, cô Hứa, cháu là Kỳ Khiết”.

“À, đây có phải là hòn ngọc quý trên tay Chủ tịch Trình? Đứa bé vừa có khí chất lại vừa xinh đẹp! Tiểu Lâm, con cũng nên ra chào cô chú Trình, nhìn xem Kỳ Khiết nhà cô chú Trình thật lễ phép”.

“Cái gì?” Bị ba vừa nói như thế, đứa bé năm tuổi Hứa Tiểu Lâm không hề cao hứng. “Nó xinh đẹp chỗ nào? Xấu như ma, vậy trên mặt là cái gì?”

Giống hệt yêu quái, thật là khủng khiếp!”.

Lời này vừa nói ra, khiến cho những người lớn ở đây đều lúng túng không biết nên nói cái gì, mà Trình Kỳ Khiết trong nháy mắt khuôn mặt tái nhợt, vùng vẫy thoát khỏi tay mẹ, chạy đi.

Trình Kỳ Khiết biết mình làm như vậy thực không có lễ phép, cũng sẽ làm cho ba mẹ lo lắng, nhưng mà cô rất khổ sở, không còn trông nom cái gì phải lễ phép nữa rồi.

Nào có đứa trẻ nào không để ý đến khiếm khuyết trên mặt mình, cô dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, ở trường học đã phải chịu đựng ánh mắt cư xử khác thường của bạn học, cô vẫn rất tự ti, thậm chí có lúc trách mắng ông trời tại sao đối xử với cô thực bất công, cô cũng muốn xinh đẹp hoàn mỹ như chị gái.

Cô khóc chạy ra khỏi bữa tiệc, chạy vào vườn hoa, đúng lúc vườn hoa vắng vẻ không có ai, thích hợp cho cô ở một mình.

Ngồi xôm ở góc, cô khóc thút thít ‘ô ô’.

Cô không nên theo ba mẹ tới, cô nên sớm biết sẽ gặp phải tình huống như vậy, thế nhưng ba mẹ nói cô không thể mãi mãi trốn ở trong nhà không ra khỏi cửa, nói cô phải dũng cảm... Nhưng thật sự rất khó khăn!

Hẳn là ba mẹ nên mang chị gái ra ngoài, nếu như là chị gái tới, cũng sẽ không làm ba mẹ mất thể diện...

“Em làm sao vậy?”.

Một âm thanh trên đỉnh đầu truyền tới, Trình Kỳ Khiết hai mắt nhắm lệ ngẩng đầu, nhìn thấy một thiếu niên ước chừng mười mấy tuổi.

Anh chắc là đứa trẻ được người nhà đưa đi cùng để tham gia buổi tiệc sao? Một chiếc áo đuôi tôm được mặc thật đẹp, tóc chải về phía sau, lộ ra cái trán trơn bóng, mặc dù chỉ lớn hơn cô mấy tuổi, nhưng dáng dấp của anh lại lộ ra một cỗ khí phách kiêu ngạo tự nhiên.

Thiếu niên trời sinh ra hơi thở cao quý như vậy càng làm cho cô thêm tự ti.

“Em rất xấu xí, có người cười em là yêu quái”. Căn môi dưới, Trình Kỳ Khiết khó chịu nói ra khỏi miệng lời nói làm cô tổn thương.

“Yêu quái sao? A, bác anh cùng con bác ấy cũng lén lút bảo anh như vậy”. Thiếu niên châm chọc khế động khóe miệng. “Em phải tưởng tượng những người đó ở trước mặt mọi người đánh rắm, như vậy mới có thể sống sót ở nơi này”.

Trình Kỳ Khiết khế nhếch cái miệng nhỏ nhắn.

Từ trước đến nay chưa từng có người nào nói lời như thế với cô.

Phải có lễ phép, giữ quy củ, nhẫn nại, nghe lời - đó là lời người lớn vẫn luôn nói cho cô.

Trên thực tế, cô vẫn còn cảm thấy lo lắng sợ hãi vì hành động bốc đồng vừa rồi của mình, nhưng anh dám nói... Xem lời những người đó nói như họ đang đánh rắm? A, cô còn chưa có nghe qua cách nói thú vị như vậy!

Tưởng tượng lúc này con gái chú Hứa ở trước mặt mọi người đánh rắm...

Khóe miệng cô không kiềm chế được cong lên, chuyện tình đau khổ vừa rồi đã muốn quên dần đi, chỉ cảm thấy thiếu niên ở trước mắt... Rất tuần tú, rất đặc biệt.

“Cám ơn anh”.

Thiếu niên nhún nhún vai, khốc khốc khoát khoát tay, xoay người rời đi.

“Đợi chút, anh tên là gì?”

Thiếu niên quay đầu lại. “Trình Bang Duệ”.

Trình Bang Duệ, cô ở trong lòng lặp lại cái tên này.

Cô sẽ không quên anh...

Chương 1

Công ty Trịnh thị là một trong những công ty dẫn đầu về sản xuất thực phẩm trong nước. Sáu mươi năm trước do đời thứ nhất là Trịnh Chính Đường thành lập từ hai bàn tay trắng. Ban đầu Trịnh Chính Đường sáng lập, vốn chỉ có sản xuất đồ uống có ga, nhưng trải qua mấy chục năm cố gắng, bây giờ tập đoàn đã trở thành công ty sản xuất thực phẩm, đồ gia dụng giúp mở rộng quy mô kinh doanh.

Trịnh lão tiên sinh có một trai hai gái, đương nhiên chuyện trong gia tộc và công ty do con trai duy nhất kế thừa. Nhưng đời thứ hai Trịnh Thanh Thủy không giống cha mình, không chỉ không chung tình với vợ mà còn là một người yêu đương lãng nhãng đi khắp nơi trên hoa gheo nguyệt con cái nhà giàu.

Vợ của ông sinh cho ông hai đứa con gái lại không sinh bất kỳ đứa con trai nào, thành ra ở bên ngoài ông càng có cơ đi lãng nhãng.

Khi người vợ hơn bốn mươi tuổi - Phương Tú Khanh không thể sinh con được nữa thì Trịnh Thanh Thủy đem con riêng Trịnh Bang Duệ ở bên ngoài trở về họ Trịnh nhận tổ quy tông.

Mặc dù Phương Tú Khanh đồng ý cho Trịnh Bang Duệ được vào cửa, nhưng cũng không có đồng ý để hồ ly tinh bên ngoài, cũng chính là mẹ của Trịnh Bang Duệ vào cửa.

Bà cho rằng người đàn bà kia chẳng qua chỉ từng là một ngôi sao, không có gia thế, không có học vấn, chỉ là có chút sắc đẹp liền vọng tưởng tiến vào nhà giàu, đừng có mơ! Đối với đàn bà cướp đi chồng của mình lại còn sinh ra con trai, Phương Tú Khanh chỉ có thù hận sâu đậm.

Phân thù hận này bà trả lại trực tiếp ở trên người Trịnh Bang Duệ - đó là bằng chứng sống cho việc chồng bà ngoại tình ở bên ngoài, nhiều năm qua bà chưa từng kết thúc sự chán ghét và chèn ép đối với Trịnh Bang Duệ.

Công ty Trịnh thị nằm ở trung tâm thành phố Đài Bắc, ở tầng cao nhất tòa nhà, trong phòng làm việc của Chủ tịch, về mặt của Lão chủ tịch Trịnh nghiêm túc ngồi ở phía sau bàn làm việc, đồng thời trên bàn để tờ báo lá cải mới nhất, ở bìa sau tờ báo là hình chụp chung Trịnh Bang Duệ cùng một cô gái rất thân mật, đầu đề viết thật nổi bật “Chim sẻ biến thành Phượng hoàng”.

Cô gái chẳng qua chỉ là một nhân viên phục vụ ở nhà hàng, không có gia thế, trình độ học vấn cũng không cao, bề ngoài cũng không vô cùng xinh đẹp, nhưng lại được thiếu gia đời thứ ba của tập đoàn Trịnh thị, xếp hạng một trong mười người đàn ông độc thân hoàng kim trong nước ưu ái, câu chuyện xưa này có chút đột ngột, khó trách dẫn tới sự chú ý của truyền thông.

“Ba, ba nhìn xem, thế này còn ra cái thể thống gì nữa?” Tờ báo là do Phương Tú Khanh lấy ra, lúc này về mặt chán ghét đang chỉ vào tấm hình lộ ra.

Trịnh Chính Đường liếc nhìn tờ báo, đôi lông mày cũng nhíu thật chặt.

Phương Tú Khanh thấy thế nội tâm mừng rỡ, vội vàng tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu, “Bang Duệ tuổi còn trẻ, không có chính kiến, chơi đùa cũng là tự nhiên, tuy rằng ở tuổi này nó quan hệ qua lại với con gái cũng không có gì, nhưng chọn phải loại con gái nhìn một cái cũng biết là thèm muốn tài sản của họ Trịnh chúng ta, thật sự làm cho người ta hoài nghi năng lực phán đoán của nó. Con xem nó cần phải học hỏi nhiều ở hai anh rể, chuyên tâm đến sự nghiệp, mà không phải cả ngày suy nghĩ tới đàn bà, nếu không về sau giao Trịnh thị cho nó, con thấy ba còn phải suy nghĩ lo lắng nhiều”.

Trịnh Chính Đường cũng không có nói một câu, ngẩng đầu lên, một đôi con mắt già nua nhưng vẫn sắc bén thẳng tắp nhìn chằm chằm Trịnh Bang Duệ.

Trịnh Bang Duệ vẫn đứng thẳng, không bởi vì ánh mắt sắc bén tràn đầy nghiêm nghị của ông nội mà lui về sau chút nào, trên mặt anh nở nụ cười

lạnh, nhìn chăm chú Phương Tú Khanh đứng ở bên cạnh ông nội, cùng với hai đứa con gái của bà rụt rè sợ hãi, chưa từng có mở miệng thuyết phục ông giúp anh.

Khóe miệng anh gợi lên giễu cợt, phản ứng của những người này đều ở trong dự liệu của anh, để cho anh cảm thấy nhàm chán muốn ngáp rồi.

Ông nội cho là có thể điều khiển anh, việc học, sự nghiệp, tình yêu đều phải nằm trong lòng bàn tay của anh; tất cả ba đều nghe ông nội, là người vô dụng hèn nhát; thế nên cả ngày Phương Tú Khanh muốn tìm cơ hội đem con của tình địch theo gia tộc công ty nhỏ bỏ, muốn cho sau này hai đứa con gái của bà cùng con rể lấy được quyền kinh doanh Trịnh thị.

Mỗi người đều có tính toán của mình, mỗi người cũng muốn điều khiển cuộc đời của anh, ở dưới bầu không khí như vậy lớn lên, anh không biết đến cái gọi là tình thân ấm áp, nhưng lại sớm học xong chỉ có kẻ mạnh mới có thể nắm giữ cuộc sống của mình.

Cho nên anh vẫn nghiêm khắc nhắc nhở bản thân phải ngày càng mạnh hơn, phải nắm giữ quyền Trịnh thị trong tay, phải cho những người tìm đủ mọi cách đem anh giẫm ở dưới chân thất bại chán chường.

Anh muốn trở thành người cuối cùng chiến thắng!

Nhưng anh biết rõ mục tiêu anh muốn đạt tới này còn phải có sự tán thành của ông nội.

“Bang Duệ” Trịnh Chính Đường trầm ngâm hồi lâu rồi cuộc mở miệng, “Mẹ cả cháu nói không sai, chẳng lẽ cháu nghiêm túc đối với loại đàn bà như vậy?”

Anh biết ông nội là loại người kinh doanh bảo thủ, cho là phán xét đạo đức cá nhân của một người phải có chỉ tiêu quan trọng là có thích hợp hay không với một người lãnh đạo, đây cũng là nguyên nhân đến bây giờ ở công ty ba anh vẫn không được nắm quyền, nhưng tình huống của anh không giống với cha, anh còn chưa kết hôn, là có quyền lợi được tự do yêu đương.

Trịnh Bang Duệ nhíu mày. “Cháu không cho là cùng một người phụ nữ kết giao là chuyện lớn gì, nên để cho ông nội đặc biệt lo lắng, dù sao đây là chuyện riêng cá nhân cháu”.

“Chuyện riêng cá nhân?” Trịnh Chính Đường lắc đầu. “Bang Duệ, cháu sai lầm rồi. Thân là người kế thừa Trịnh thị, cháu nên biết rõ rằng tuyệt đối không có khả năng hôn nhân của cháu là chuyện riêng, ngoài suy tính đến gia thế bối cảnh hai bên, càng phải cân nhắc đến cái nhìn của xã hội, người được chọn là cháu dâu của họ Trịnh chúng ta nhất định không thể qua loa”.

Đã đến sao? Trịnh Bang Duệ nghĩ thầm. Cuối cùng ngày này đã tới, ngay cả hôn nhân của anh, ông nội đều muốn can thiệp, tuy rằng anh sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà cái cảm giác khó chịu kia vẫn như cũ.

“Ông mặc kệ cháu cùng cô gái này là vui đùa một chút hay là nghiêm túc, tóm lại là sớm đuổi cô ta đi, họ Trịnh không có khả năng chấp nhận loại phụ nữ không môn đăng hộ đối này vào cửa!”

Những lời nói này đụng đến chỗ đau của Trịnh Bang Duệ, bởi vì mẹ ruột anh cũng bị chính ông nội dùng lý do như vậy để đuổi đi từ ngoài cửa, cho đến trước khi chết, bà cũng chưa từng bước quá một bước vào cửa nhà họ Trịnh.

Sắc mặt anh trầm xuống, đang định nói gì thì Trịnh Chính Đường lại mở miệng trước.

“Người được chọn là vợ tương lai của cháu ông đã có đối tượng”.

Trịnh Bang Duệ nhếch lông mày, không ngờ ông nội đã tính xong?

“Cháu gái Trình gia đi du học từ nước Mỹ trở về. Ông đã xem qua con bé, là một đứa có lễ phép, con bé được giáo dục và học thức cũng rất tốt, quan trọng hơn là, Trình thị kinh doanh thành công ở ngành ẩm thực cùng khách sạn sẽ là hậu thuẫn mạnh mẽ cho chúng ta tiến quân khai thác mở rộng thị trường, cho nên mấy ngày tới ông sẽ sắp xếp cho các cháu gặp mặt.

“Chuyện này cứ quyết định như vậy. Ông mệt mỏi, tất cả đi ra ngoài cả đi!”

Lão chủ tịch cũng đã nói như vậy, mọi người không thể làm gì khác hơn là rời khỏi phòng chủ tịch.

Phương Tú Khanh thấy ba chồng không những không trách cứ Trịnh Bang Duệ, còn giúp nó an bài chuyện hôn nhân, để cho bà vốn có ý nghĩ đạp Trịnh Bang Duệ một cái, chẳng những mục đích không đạt được, trái lại có thể tìm một chỗ dựa vững chắc cho nó, bà không khỏi tức giận.

Bà độc ác trừng Trịnh Bang Duệ, ngẩng đầu mang theo hai đứa con gái cùng cả ông chồng vô dụng rứt đầu rứt cổ quay đầu rời đi.

Trịnh Bang Duệ lạnh lùng nhìn đoàn người rời đi, nhếch miệng.

Anh hiểu được Phương Tú Khanh đang tức giận cái gì.

Nếu như cưới con gái Trình gia, địa vị sau này của anh càng thêm vững chắc.

Nhưng như vậy anh phải sống chung cùng một người phụ nữ chưa biết cả đời sao? Cũng giống như kiểu của ba anh trở thành một con cò của đám hỏi liên doanh thương nghiệp? Nghĩ đến người phụ nữ chưa từng gặp này có thể giống như mẹ cả Phương Tú Khanh, ở ngoài mặt thì giả bộ cao quý hào phóng, thực tế lại là một ác ma lòng dạ nhỏ mọn, trái tim của anh cũng không khỏi trầm xuống.

Tâm tình Trịnh Bang Duệ không tốt đi trở về phòng làm việc Phó tổng giám đốc của mình.

“Phó tổng”. Trợ lý anh vừa thấy được anh liền vội vàng tiến lên đón. “Giám đốc tài vụ ở trong phòng làm việc của ngài chờ ngài một buổi sáng rồi, hình như tâm tình không được tốt”.

Trịnh Bang Duệ hừ lạnh, anh biết ông ta là vì cái gì mà đến. Anh chấm dứt lấy hàng hóa cùng quan hệ hợp tác nhiều năm với công ty người thân

của ông ta, quyết định áp dụng phương thức đấu giá để định đoạt nhà cung cấp hàng mới, ông ta không có được đến lợi ích, đương nhiên sẽ tức giận đến giậm chân.

Hừ! Ý vào mình là cổ đông lâu năm, liền cho rằng không người nào dám động đến ông ta? Anh chính là không ưa thứ người trắng trợn chiếm tiện nghi của công ty như thế, anh đã nhiều năm ở công ty cố gắng, thật vất vả gần đây dự án mở rộng kinh doanh làm ra chút thành tích, ở công ty địa vị càng thêm vững chắc, chuyện thứ nhất làm chính là tìm những ông già kia để xử lí.

Anh biết làm như vậy bọn họ sẽ càng xem anh là kẻ thù, sẽ cùng hướng về phía bà mẹ lớn kia, sẽ dùng rất nhiều thủ đoạn tới chèn ép anh... Những thứ này cũng không quan hệ! Anh tin tưởng mình làm đúng, là việc có lợi cho công ty, chỉ có như vậy, anh mới đứng vững được bước chân.

“Đã biết”. Anh đối với trợ lý gật đầu một cái, nhưng không vội đi vào phòng làm việc đi nghe ông ta oán trách cùng chửi bới như người mắc bệnh tâm thần, trước tiên đối với trợ lý giao phó công việc phải hoàn thành trong ngày hôm nay.

Trợ lý Vương ghi chép lại từng cái một, những thứ kia đừng nói một ngày, sợ rằng dùng cả tuần lễ cũng làm không xong được tất cả hạng mục công việc, mồ hôi lạnh theo sống lưng trợ lý Vương chậm rãi chảy xuống.

Năng lực làm việc cùng tinh thần của Trịnh Bang Duệ ở công ty là rất nổi tiếng. Không giống với người kế thừa công ty đời thứ ba trong ấn tượng đại bộ phận người, chỉ cần từng cùng anh công tác mọi người đều biết, sau khi anh cho áp lực lớn xuống dưới, đừng bảo là làm đến khiến cho anh hài lòng, ngay cả đuổi theo tiến độ của anh cũng rất khó khăn.

Cuối cùng chép đến đây thì trợ lý Vương sắp khóc lên. “Phó tổng, hôm nay, tôi... tôi sợ rằng xử lý không xong...”

Trịnh Bang Duệ cau mày trừng mắt liếc một cái. “Đồ vô dụng! Chuyện đơn giản như vậy cũng không làm xong? Tôi mặc kệ anh phải làm thêm giờ

hay kêu những người ngành khác tới giúp anh, nói tóm lại hôm nay tôi muốn công việc phải làm xong”.

Trợ lý Vương cúi đầu. “Vâng”

Công việc này đã quá đả kích sự tự tin của bản thân, từ trường nổi tiếng nước ngoài tốt nghiệp MBA trở về, trợ lý Vương cho là mọi thứ mình đều rất lợi hại, nhưng vào Trịnh thị mới hiểu rõ đến Phó tổng giám đốc Trịnh đáng sợ. Nghe nói tại lúc đang học đại học, anh đã đi làm trong Trịnh thị, từ chức vụ thấp nhất làm lên, cuộc sống du học nước ngoài trải qua cũng không phải làm đại thiếu gia, mà là chủ động vào trong các công ty lớn vừa làm vừa học, thể nghiệm cụ thể phương thức hoạt động của những tập đoàn lớn có tài lực hùng hậu vượt lên trên cả quốc gia.

Trịnh Bang Duệ không có nhiều lời để cùng nói với người đang ngồi phía đối diện là ông nội anh, anh có chút phiền não mà nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu không ngừng nghĩ đến việc trong công ty còn chưa xử lý xong.

Vừa đến năm rưỡi anh liền lập tức rời đi công ty, đó là chuyện chưa từng xảy ra từ trước tới nay, đối với anh mà nói quấy rầy anh xử lý công việc rồi phải bỏ đi mà không thể không đến xử lý cái “Chuyện vụn vặt” này, làm anh cảm thấy rất không vui.

“Thiên kim Trình gia nhỏ hơn cháu bốn tuổi, sau khi tốt nghiệp ra nước ngoài cũng đúng lúc cùng học chung trường học MBA với cháu, ông nghĩ các cháu sẽ có rất nhiều chuyện để nói”.

Ông nội nói chuyện, Trịnh Bang Duệ không thể không quay đầu lắng nghe, nhưng trong lòng châm chọc nghĩ, anh học là trường nổi tiếng, bên trong không phải là con một sách cũng là những quái thai, mỹ nữ rất ít, có thể đếm được trên đầu ngón tay, phần lớn là thông minh lại quá mức tự đại nông cuồng làm trong đầu anh hiện lên hình ảnh của một bạn học nữ trước đây, hơn nữa vị Trình tiểu thư này lại có bối cảnh xuất thân, anh suy đoán cô cũng chắc là một đại tiểu thư làm cho người khác chán ghét.

Giống như anh gặp được đại bộ phận phái nữ trong xã hội thượng lưu — đều mắt cao hơn đầu, dối trá làm bộ, không hiểu việc đời, nói tóm lại, tựa như vợ của ba anh. Anh thật sự rất khó đối với loại phụ nữ này có được cảm giác gì tốt.

Nhìn thấy cháu trai một bộ dạng không cảm thấy hứng thú, Trịnh Chính Đường nhú mày.

“Cháu cùng Trình tiểu thư kết hôn mới có lợi, môn đăng hộ đối mặc dù là quan niệm cũ, nhưng có đạo lý của nó, hai cháu lớn lên có bối cảnh, hoàn cảnh gia đình trong lời nói cũng tương xứng, như vậy mới có thể sống chung được về lâu về dài”.

“Thật sao?” Trịnh Bang Duệ nhin không được mở miệng châm chọc. “Giống như ba cháu cùng mẹ cả như vậy? Từ đó hạnh phúc vui vẻ ở cùng nhau? Nếu là như vậy, thì hiện tại sẽ không có sự tồn tại của cháu rồi!”

Đối mặt những lời vô lễ mạnh miệng từ anh, Trịnh Chính Đường nghiêm nghị nói: “Đó là bởi vì mẹ cả cháu không sinh được con trai, nó cũng đã rất khoan dung độ lượng, cho cháu vào Trịnh gia. Hiện tại, ba với mẹ cả cháu cũng không phải sống rất tốt? Các cháu còn là người trẻ tuổi đến khi già rồi còn thích nói cái gì tình yêu, nói cho cùng, được lợi mới là quan trọng nhất. Mẹ cả cháu biết rõ đạo lý này, gia tộc của nó đối với Trịnh gia chúng ta cũng có trợ giúp rất lớn, ít nhất sẽ không có ai là người nghèo tự nhận làm họ hàng thân thích chiếm được cái gì của họ Trịnh chúng ta, đó là không còn gì tốt hơn”.

Trịnh Bang Duệ âm thầm cắn chặt hàm răng, anh nghe vào lỗ tai, mỗi câu nói của ông nội giống như đều khinh thường mẹ của anh. Đúng! Mẹ anh xuất thân thấp hèn, cho nên không xứng với nhà họ Trịnh, vậy mới không được coi ra gì, cũng chỉ có thể là một công cụ sinh con cho nhà giàu.

Anh vô ý cãi lại làm cái gì, đành đem vẻ mặt phẫn nộ chôn ở trong lòng, anh biết muốn thay đổi quan niệm của một người già là một chuyện không thể nào, hơn nữa anh còn chưa có đầy đủ tư cách có thể phản kháng lại ông

nội anh Trịnh Chính Đường, ngoài mặt anh cũng đồng ý Trình gia sẽ là liên minh đáng quý của anh về sự nghiệp.

Muốn đoạt được quyền kinh doanh Trình thị, lúc này đúng là một bước quan trọng. Cho nên dù anh đối với việc an bài hôn nhân này thật sự không hứng thú lắm, nhưng cũng phối hợp nên mới xuất hiện lúc này ở buổi gặp mặt tối nay.

“Cháu sẽ thử cùng Trình tiêu thư kết giao xem sao”

Cháu trai cam kết khiến khuôn mặt nghiêm túc của Trịnh Chính Đường thoáng buông lỏng một chút.

“Được, rất tốt, cháu trai tốt của Trịnh Chính Đường ta chính là biết ngoan ngoãn nghe lời”

Trịnh Bang Duệ lần nữa quay đầu nhìn về phía bóng xe chuyển động ngoài cửa sổ, đem cảm xúc thật trong lòng che giấu thật sâu.

♥ *[Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

Ở giữa núi rừng, trước cổng một ngôi nhà được xây dựng bằng những cây gỗ vừa to vừa nặng, chiếc xe đang dừng lại, nhìn bên ngoài nơi đây mặc dù trông đơn giản, nhưng cũng là một khách sạn nổi tiếng trong nước có suối nước nóng tự nhiên rất được yêu thích. Dưới sự dẫn dắt của đích thân quản lý khách sạn, Trịnh Bang Duệ theo ông nội đi qua một dãy hành lang dài, sàn gỗ màu đậm được ánh trăng chiếu lên, mặc dù đã kéo cửa mà vẫn có thể nhìn thấy ánh trăng bên ngoài sân, phối hợp ánh nến cùng tiếng côn trùng kêu vang và tiếng nước chảy róc rách mơ hồ bên ngoài làm cho người ta có cảm giác trở nên thoải mái, yên tĩnh.

Ngay cả đến Trịnh Bang Duệ trong mắt chỉ biết có công việc, không bao giờ để ý đến hoàn cảnh buổi gặp này, vậy mà cũng không khỏi bị cách bố trí nơi này thu hút hấp dẫn, làm giảm sự khó chịu khi bị buộc phải tới đây.

Quản lý dẫn bọn họ đi vào trong một góc sân nơi đó có một ngôi nhà gỗ, phía trước ngôi nhà gỗ là một bể bơi tư nhân, xung quanh ngôi nhà đều những cánh cửa kéo của Nhật, cách cửa mở ra, đằng sau nó được bày một bàn ăn kiểu phương tây, hiển nhiên buổi gặp mặt hôm nay được tổ chức ở đây.

Trịnh Bang Duệ cùng ông nội đi vào trong, toàn bộ người ở bên cạnh bàn ăn đứng lên đón tiếp bọn họ, sau khi chào hỏi một lượt, mọi người đều tự vào chỗ, anh nhìn bốn người ở trước mặt.

Tuổi tác của Trình lão phu nhân cũng gần bằng tuổi ông nội anh, hai người già lập tức trò chuyện cùng nhau, nhìn như có quan hệ rất tốt với nhau, nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa bà cùng ông nội chính là trên mặt bà luôn nở nụ cười ấm áp, đem lại cho người ta cảm giác một bà lão rất gần gũi và thoải mái. Nếu như có một người như vậy ở trong nhà họ Trình, anh chắc rằng không khí trong nhà họ Trình nhất định tốt hơn nhiều so với nhà họ Trịnh.

Nhìn trở lại đôi vợ chồng trước mặt, hiện nay đang là người nắm quyền công ty Trình thị, Trịnh Bang Duệ thấy người đàn ông đang giúp vợ mình kéo ra ghế ngồi, sau đó hai người nhìn nhau cười, hành động tự nhiên thân mật như vậy của hai người làm cho anh có chút kinh ngạc, theo anh biết, vợ chồng thuộc tầng lớp thượng lưu có rất ít đôi có tình cảm tốt giống như bọn họ vậy.

Sau đó anh nhìn về phía nhân vật nữ chính tối nay, cũng là vợ chưa cưới của anh.

Đầu tiên, anh chú ý tới cô chính là một mái tóc dài như thác nước, bởi vì cô hơi cúi đầu, một bộ dáng ngượng ngùng.

Là một thiên kim tiểu thư giả dối nông cạn sao? Theo cái nhìn của anh về ngượng ngùng này là cố ý diễn trò, anh nghĩ có chút không vui. Lúc đầu khi ông nội nói tới trình độ học vấn của cô làm cho anh đối với cô còn có chút mong chờ, nhưng bây giờ ấn tượng đầu tiên lại khiến anh thất vọng.

May mà cách ăn mặc của cô vẫn còn chấp nhận được, không có khoe khoang quần áo hàng hiệu, đồ trang sức trên người cũng vô cùng đơn giản, chỉ là một bộ váy đầm màu đen cùng một cái dây chuyền ngọc trai trên cổ càng làm tăng vóc dáng gầy nhỏ của cô.

“Ăn thử một chút sơi mật củ mài này đi” Chủ tịch Trình phá vỡ bầu không khí yên tĩnh lúng túng, nhiệt tình giới thiệu món ăn do nhà họ Trình kinh doanh trong nhà hàng này. “Thực đơn món ăn ở nơi đây đa phần đã được quyết định sau khi Kỳ Khiết nhà chúng tôi thảo luận cùng đầu bếp mới đưa ra, vừa nhiều dinh dưỡng vừa ăn ngon, được rất nhiều khách hàng yêu thích. Trên thực tế, nhà hàng cùng việc kinh doanh nhà hàng, hầu hết đều do Kỳ Khiết phụ trách”.

Tay Trịnh Bang Duệ dừng nhắc đũa. Cô gái này cũng có công việc? Đây cũng là điều ra ngoài dự đoán, không biết Chủ tịch Trình có nói thật không, nếu thật là như vậy, có thể kinh doanh nhà hàng này làm cảm giác như một khách sạn, vậy thì năng lực làm việc cũng không hề kém.

Anh nhìn cô gái ngồi đối diện một cái, đúng lúc cô cũng ngẩng đầu khiêm tốn nói: “Cha nói quá về con rồi, đây là lần đầu tiên con làm công việc này, còn có rất nhiều chỗ không biết cần phải học hỏi nhiều thêm nữa”.

Cô nở nụ cười dịu dàng, khéo léo quay đầu lại hướng về Trịnh Chính Đường, Trịnh Bang Duệ vừa nhìn lại cũng phải hít vào một cái.

Bên má trái cô có một vết bớt, phá hủy hoàn toàn khuôn mặt hoàn mỹ, cảm giác như thể một vết dầu đổ lên trên một miếng vải trắng tinh không tỳ vết, làm cho người ta cảm thấy không nhìn được sự tiếc nuối.

Hơn nữa, bây giờ, anh cũng biết được tại sao cô vẫn luôn cúi đầu, không phải cô giả bộ ngượng ngùng, mà là muốn dùng mái tóc buông xuống, che giấu đi gò má trái.

Cô nghe được tiếng anh hít không khí liền nhanh chóng quay đầu nhìn thẳng anh, đó là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào anh, cô biết anh nhìn thấy

rồi, đậy mắt thoáng qua một tia bi thương, đưa tay che lại gò má bên trái, cô lại tiếp tục cúi đầu.

Nhìn bộ dáng của cô, Trịnh Bang Duệ không hiểu vì sao bỗng nhiên có chút kích động, muốn giải thích với cô rằng anh không hề để ý cô hoàn mỹ hay không. Nhưng sau đó anh liền bỏ ngay ý định này, bởi vì anh chưa bao giờ là người dễ dàng mềm lòng, cũng không phải là người lảm lời biết giải thích cái gì.

Cho nên cuối cùng anh không nói gì.

Hơn nữa anh nhắc nhở chính mình, cô có dung mạo như thế nào, cô có cảm giác như thế nào —— đều không liên quan tới anh.

Bọn họ sẽ kết hôn.

Việc này chắc chắn đã được xác định, bất kể tình hình gì xảy ra cũng không có cơ hội thay đổi.

Nghĩ đến đây, mặt anh tối lại, ăn không hề thấy ngon, chỉ theo thói quen đem thức ăn bỏ vào trong miệng, hi vọng bữa ăn kết thân dài dòng này sắp kết thúc, để anh còn có thể đi về công ty xử lý một vài chuyện.

“Bà nội thường nói với cháu về Chủ tịch Trịnh, nói rằng năm đó ông thành gia lập nghiệp rất cực khổ, cháu vẫn rất khâm phục tài quan sát độc đáo của ông, khi đó làm sao ông biết trước để đi đến quy hoạch khu ruộng đất kia? Lúc đó nơi đây không phải toàn bộ đều là đồng ruộng hoang vắng hay sao?” Trình Kỳ Khiết tò mò mở miệng hỏi.

Trịnh Bang Duệ rất ít thấy vẻ mặt ông nội có biểu cảm ôn hòa như vậy, nhưng hiện tại ông thật lòng là mừng rỡ mà tươi cười rạng ngời, Trình Kỳ Khiết mới nói mấy câu đã chiếm được trái tim của ông.

Ông nội thích nhất là nhắc tới năm đó ông gây dựng sự nghiệp như thế nào, anh không biết đã nghe qua bao nhiêu lần những câu chuyện xưa này,

mà một cô gái còn trẻ tuổi lại đồng ý lắng nghe quá khứ huy hoàng của ông, tất nhiên ông nội liền vui mừng nói liên tục không ngừng.

Chân mày Trịnh Bang Duệ nhíu lại, không chỉ bởi vì phải một lần nữa nghe ông nội kể lại thời kì oanh dũng đó, mà hơn nữa còn cảm thấy cô gái này không đơn giản.

Lễ nghi cô đều hoàn hảo không khuyết điểm, cô ứng phó trước sau ôn hoà thông thả, nói năng cũng rất có năng lực, biết đúng lúc nói chen vào, lại biết rõ nói về đề tài nào làm đối phương cảm thấy hứng thú, tóm lại, tìm không ra chút khuyết điểm.

Hiển nhiên, ông nội đối với vị cháu dâu tương lai này hết sức hài lòng, ông mang lịch sử phấn đấu huy hoàng kể xong hết một lần, sau đó hướng về phía anh nháy mắt mấy cái, ý muốn anh dùng thêm chút sức thuyết phục đem người ta lấy về nhà.

Từ đầu đến giờ anh cũng không có nói quá nhiều lời, đối với tất cả mọi thứ ở đây chỉ cảm thấy cực kì chán ghét.

Anh còn muốn phải làm như thế nào? Theo đuổi lấy lòng cô gái này?

Cho xin đi! Có thể hay không giảm bớt đi những việc rắc rối này trực tiếp đi kết hôn không được à? Dù thế nào đi nữa, kết cục bọn anh cũng phải lấy nhau, mà trong hôn nhân của bọn anh chắc chắn tình yêu cũng sẽ không phải là điều đầu tiên quan trọng nhất.

Mặc dù anh nghĩ như vậy, nhưng hình như những người lớn không có ý định bỏ qua cho anh dễ dàng như thế.

“Ai, cùng ở với lớp những người già chúng ta thật sự không thú vị, để ta dành cho người trẻ tuổi các cháu không gian riêng tự trò chuyện đi thôi. Tiểu Khiết, mang Trịnh tiên sinh vào trong sân đi dạo một lát, hồ nước Ôn Tuyên trong đêm cũng không tồi”. Trình lão phu nhân lên tiếng, những người lớn ngồi tại chỗ cũng rất ăn ý hòa theo, vì muốn tạo cơ hội cho hai người ở cùng nhau.

Trình Kỳ Khiết ngưng ngưng nhìn Trịnh Bang Duệ một cái, “Trình tiên sinh có muốn đi dạo không?”

“Được.” Trịnh Bang Duệ mặt không thay đổi nhìn cô. “Tôi vừa hay cũng có lời này muốn nói cùng em”.

“Phải không?” Trên mặt của cô hiện lên chút đỏ ửng.

Ánh đèn lay động, bóng cây sum suê, ánh trăng trong sân vào ban đêm có vẻ đặc biệt yên tĩnh mà đẹp đẽ, bọn họ ở trong sân đi dạo, hai bên cũng không có đối thoại quá nhiều.

Trịnh Bang Duệ ngửi được một mùi thơm thoang thoảng, không xác định được là trong vườn đóa hoa hay là từ người cô gái bên cạnh truyền tới. Quay đầu lại nhìn, bởi vì ban đêm lạnh lẽo mà cô gái bên cạnh phủ thêm chiếc áo khoác len màu hồng, ngoài phần tao nhã lại nhiều hơn chút dịu dàng.

Từ góc độ này không nhìn thấy vết bớt trên mặt cô, có thể nói trông cô xinh đẹp không tỳ vết.

Có thật vậy không... Anh lạnh lùng nghĩ. Nếu như cô không nói nhiều giống như bây giờ thì cưới một người phụ nữ như vậy cũng không phải là một chuyện quá khó chấp nhận.

“Trình tiên sinh có muốn đi đến chỗ kia ngồi một lúc không?” Trình Kỳ Khiết bất chợt mở miệng, ngón tay thon chỉ vào quầy bar bên cạnh bể bơi. Tối nay trời lạnh, bên cạnh bể bơi không có người khác, quầy rượu bên hồ bơi cũng vắng tanh.

Trịnh Bang Duệ chẳng nói đồng ý hay không chỉ gật đầu một cái, cô dẫn anh đi tới bên quầy bar, để anh ngồi ở trên ghế, còn bản thân lại đi ra đằng sau quầy.

“Muôn uống một ly cà phê hay trà? Hay là có nghĩ uống rượu Kê Vĩ⁽¹⁾ em cũng đều biết pha chế”.

(1) tên một loại rượu

Trịnh Bang Duệ hơi kinh ngạc, anh cho rằng nếu như nói ra muốn uống đồ uống gì, cô sẽ gọi người làm đem đến, không ngờ cô lại phải tự làm.

“Cafe đen. Cảm ơn”.

Cô mỉm cười gật đầu, thao tác nâng dụng cụ trong quầy bar thành thạo như thể cô đã làm qua hơn trăm lần.

Không lâu sau, hương cà phê bay ra, hòa lẫn với hương hoa và cỏ xanh trong sân vườn làm cho người ta có một thứ cảm giác sáng khoái, khiến Trịnh Bang Duệ vốn trong đầu có ý nghĩ nhanh trong thoát thân nơi này cũng không thể không thả lỏng tinh thần.

Bộ dáng cô pha cà phê rất chuyên chú, tư thái tự nhiên mà đẹp đẽ, Trịnh Bang Duệ nhìn cô đem cà phê nấu xong bung đến trước mặt anh, anh uống một ngụm, hương vị thơm nồng nặc ngay lập tức tràn đầy khoang miệng của anh.

“Không tồi”. Ngoài dự đoán của anh, uống rất ngon.

“Cảm ơn”. Cô nở nụ cười.

Anh không nhìn được lại nhấp một ngụm nữa, anh chưa từng uống cà phê nào hợp khẩu vị như vậy, đối với anh mà nói cà phê chỉ là thứ đồ uống giúp tinh thần hưng phấn, một ngày uống đến bốn năm ly, vậy mà không hề biết thứ đồ uống khổ sở này thế nhưng có thể thơm như vậy, thậm chí còn có vị ngọt.

Đúng lúc anh đang giờ chén lên, cô bất ngờ mở miệng.

“Xin lỗi, anh có thể phải ở cùng em thêm một lúc lâu nữa”.

Anh dừng lại động tác trong tay, héch lông mày khó hiểu nhìn cô.

Cô dịu dàng cười khỏ. “Em xem anh vội vã muốn bỏ đi, nhưng các trường bồi hai nhà hi vọng chúng ta ở chung với nhau nhiều hơn, do đó anh có thể không cần lập tức bỏ đi được hay không, thật ngại quá, đành phải để anh chịu khổ uống cà phê, lãng phí thời gian của anh rồi”.

Anh chậm rãi buông chiếc ly xuống, lời của cô thu hút sự chú ý của anh.

Nhìn anh không nói gì nên Trình Kỳ Khiết nói tiếp: “Anh yên tâm, nếu như anh không muốn kết hôn với em. Em cũng hiểu được, anh không cần phải khổ sở tìm lý do để từ chối”.

“Tại sao em biết là tôi không muốn?”

Rốt cục anh mở miệng, cô nghe lại ngẩn người.

“Không đúng sao? Em... Em nghe nói anh đã có người trong lòng rồi.”

Anh ‘hừ’ một tiếng. “Em cũng xem báo lá cải nữa?”

Cô như đứa trẻ bị bắt quả tang đang làm việc sai trái, lo lắng cúi đầu. “Thật sự xin lỗi”.

Rõ ràng cô không cần thiết phải nói xin lỗi, Trịnh Bang Duệ cảm thấy có chút bực bội.

“Chuyện đó không có gì, em phải biết, người như chúng ta không thể nào tự chọn lựa đối tượng kết hôn cho mình”.

“Em biết”.

“Em cũng có người trong lòng?”

Ánh mắt Trình Kỳ Khiết rồi rầm nhìn anh chốc lát, cuối cùng mở to mắt, chua sót cong khóe miệng lên. “Vâng, nhưng đúng như anh vừa nói, điều đó không quan trọng”.

“Vậy em đồng ý gả cho tôi sao?”

Không có hoa tươi, không có nhẫn kim cương, thậm chí ngay cả âm thanh của anh cũng không có một chút vui vẻ sung sướng, có chăng chỉ là những câu hỏi theo mẫu, màn cầu hôn của anh cũng không hề lãng mạn chút nào.

Trình Kỳ Khiết lại gật đầu một cái “Được”.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức đối xử tốt với em, nhưng hôn nhân chúng ta sẽ không có tình yêu, như vậy cũng không sao?”

Lòng của cô như bị đâm một nhát, nhưng mà vẫn xốc lại tinh thần giả bộ như không sao cả.

“Như anh biết, giới kinh doanh có rất nhiều cặp vợ chồng đều như vậy, do đó em không có ý kiến gì, chỉ là có một điều kiện”.

“Em nói đi”.

“Em sẽ không can thiệp cuộc sống của anh, nhưng mà ở nơi tập thể, nhất là ở trước mặt trưởng bối của cả hai nhà chúng ta, em hi vọng có thể làm cho bọn họ yên tâm, nghĩ rằng chúng ta là một đôi vợ chồng đằm thắm”.

Anh nhíu mày. Xây dựng hình ảnh giả dối sao? Quả nhiên cô cũng không khác biệt với tất cả tiểu thư trong xã hội thượng lưu, coi sĩ diện là trên hết.

“Tôi đã biết, tôi sẽ phối hợp”.

Không thành vấn đề, cả hai đều ngả bài, cuối cùng nói rõ ràng ranh giới và yêu cầu của từng người, để ngược lại về sau sống chung với nhau sẽ dễ dàng hơn.

Cứ như vậy, bọn họ quyết định người mà nửa đời sau sẽ chung sống, cả quá trình bình tĩnh giống như đã đạt được thỏa thuận trong buôn bán.

Trên thực tế, ý tứ cũng không khác mấy.

Hai người, mỗi người đều yên lặng tự uống cà phê trong tay của mình, không tiếp tục nói chuyện cùng đối phương, bởi vì không còn cần thiết.

Nhĩ tới hình ảnh bọn họ sinh hoạt sau này, Trình Kỳ Khiết không khỏi có phần hoảng sợ.

Đây thật sự là điều cô muốn sao...

Chương 2

Cuộc sống của Trình Kỳ Khiết cũng không vì có quyết định kết hôn mà thay đổi, buổi sáng ngày hôm sau, cũng như mọi hôm buổi sáng sớm cô đi đến khách sạn.

Để xe ở bãi đậu xe dành cho nhân viên, cô đi vào đại sảnh khách sạn.

“Nhị tiểu thư”. Người phục vụ đứng cửa thấy cô, lập tức nở nụ cười tươi mở cửa cho cô.

“Chào buổi sáng Minh Kiệt, Dụ Thành”. Cô mỉm cười ấm áp chào lại họ.

Mỗi nhân viên trong khách sạn cô đều gọi ra được tên, mặc dù bản thân là người kinh doanh khách sạn, nhưng thái độ cô đối xử với mỗi nhân viên đều giống như người nhà của cô, hoàn toàn không có kiêu yếu đūổi của đại tiểu thư, vì vậy tất cả nhân viên đều yêu quý.

Cô không vội đi vào phòng làm việc, ngược lại trước tiên đi kiểm tra một lần toàn bộ khách sạn, ở mỗi nơi, tự bản thân đều nhìn qua thiết bị, coi mình là khách hàng, dùng ánh mắt nghiêm khắc nhất xem kỹ mỗi một chi tiết nhỏ, mặc dù khách sạn chỗ cô có thể không có một không gian rộng lớn nhưng trong thời gian rất ngắn đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi từ khách hàng cũng không phải không có nguyên nhân.

Đi qua phòng khách, nhân viên vệ sinh khách sạn đang quét dọn, cô đi vào.

“Thím Phúc, chào buổi sáng “.

“Ồ, nhị tiểu thư”. Thím Phúc không bởi vì nhìn thấy cô chủ của mình mà lo lắng, ngược lại coi cô như người thân của mình chào hỏi, đây cũng là do Trình Kỳ Khiết chưa bao giờ bày ra bộ dáng cô chủ, bà làm nhân viên vệ

sinh ở những khách sạn khác nhiều năm qua, chưa từng thấy cô chủ nào biết quan tâm đến nhân viên bọn họ như vậy.

Nhưng việc này cũng không có nghĩa là yêu cầu của Trình Kỳ Khiết đối với công việc không cao, trái lại, đối với mỗi chi tiết cô bới móc đến cực điểm, cũng không có nhân viên nào vì vậy mà oán trách, ngược lại đều rất tình nguyện cùng cô cùng nhau cố gắng, khiến mỗi người khách đến khách sạn đều cảm thấy thoải mái vui vẻ.

“Tại sao hôm nay chỉ có một mình thím? Thím Kim đâu ạ?”

“Bệnh phong khớp của chồng cô Kim lại tái phát, cô ấy phải đưa chồng đi bệnh viện, vừa mới gọi điện thoại nói hôm nay xin phép nghỉ”.

“Thật sao? Thím Kim thật vất vả mà, bệnh phong khớp rất khó chịu, cậu cháu cũng mắc bệnh này, cháu nghe mẹ nói mẹ ấy phải nấu một loại thuốc cho cậu uống..., cải thiện rất nhiều đấy. Thím đợi cháu gọi điện thoại hỏi mẹ cháu phương pháp”.

Trình Kỳ Khiết vừa trò chuyện cùng thím Phúc, vừa giúp một tay đi đến trải giường chiếu, động tác của cô tự nhiên trôi chảy, giống như đã làm vô số lần, không khó khăn chút nào.

Cô không có trách cứ thím Kim bất chợt xin nghỉ, cũng không có ra lệnh thím Phúc làm việc nhanh hơn, chỉ là cùng đến giúp một tay, đây chính là Trình Kỳ Khiết. Tự thể nghiệm, cùng nhân viên làm việc với nhau, tuy hai mà một, cũng không quan tâm việc gì cô nên làm, việc gì cô không cần làm, đây cũng chính là nguyên nhân cô được nhân viên yêu quý.

Trình Kỳ Khiết đi theo thím Phúc làm việc đến buổi trưa, để kịp trước khi chiều tối khách hàng đến ở lại, có thể mang ra hình ảnh phòng khách hoàn mỹ nhất trước mặt khách hàng.

Sắp sửa xong một phòng cuối cùng thì điện thoại di động của cô vang lên.

“Alô? Chị à, em đang ở khách sạn, chị đến tìm em? Ồ, em ở phòng 305”.

Cô cúp điện thoại, tiếp tục cùng thím Phúc cùng nhau trải ga giường, ngoài cửa truyền đến tiếng giày cao gót.

“Trời ạ, Tiểu Khiết, em đang làm cái gì ở đây vậy?”

Tiếng nói mềm dẻo xuất hiện ở cửa ra vào, Trình Kỳ Khiết quay đầu, thấy chị mình-Trình Kỳ Tâm ăn mặc hợp mốt, xinh đẹp động lòng người, mỗi lần nhìn thấy chị cô, cho dù cảm thấy bản thân mình ăn mặc giống phong cách như vậy của chị, cô vẫn có cảm giác tự ti mặc cảm, có thể là do liên quan đến vết bớt trên mặt, cô luôn cảm giác vĩnh viễn mình không thể hoàn mỹ được như chị.

Trình Kỳ Tâm giống như nhân vật đi ra từ trong bìa trang tạp chí VOGUE⁽¹⁾, trên người cô mặc chính là kiểu áo đầm hàng hiệu mới nhất, túi xách trong tay cũng là túi số lượng hạn chế.

(1) tạp chí VOGUE: tên một tạp chí thời trang

Cô nhìn thấy em gái của mình vậy mà lại đang quét dọn gian phòng, lông mày được vẽ tinh xảo lập tức nhíu lại.

“Hôm nay, thím Kim xin nghỉ...”

Âm thanh giải thích của Trình Kỳ Khiết dần dần yếu đi, bởi vì cô biết mình vĩnh viễn không thể làm chị cô hiểu, lý do cô luôn làm những chuyện mà trong mắt chị cô luôn coi là công việc dành cho “người làm”.

Trong quan điểm của chị cô, “công việc” của cô đều là chuyện rất vớ vẩn, chị cô nghĩ cả đời mình đều không cần công việc, chỉ cần làm một đại tiểu thư, sau đó kết hôn, làm một phu nhân quyền quý xinh đẹp là được.

Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa Trình Kỳ Khiết và chị cô, cô thích công việc, mà cô không cách nào cùng chị cô giải thích chuyện được việc là “lấy được cảm giác thành tựu từ công việc”, đối với chị cô mà nói,

cảm giác thành tựu có khả năng là chiếm được một đôi giày hợp mốt hoặc túi xách kiểu mới nhất thôi.

“Chị, chị cùng anh Vũ Hàng từ châu Âu trở lại à? Anh Vũ Hàng đâu?”

Phan Vũ Hàng là chồng chưa cưới của chị cô, hai nhà bọn họ có giao tình lâu năm, Trình Kỳ Khiết cùng Phan Vũ Hàng cũng là bạn bè quen biết từ nhỏ.

“Đúng vậy, chị vừa xuống máy bay là tới đây tìm em, chị nghe bố mẹ nói em quyết định kết hôn, chuyện này có đúng hay không? Như thế nào chị vừa mới đi châu Âu một tháng, em liền làm ra chuyện lớn như vậy, còn chưa được chị đồng ý, Trình Kỳ Khiết, lập tức bây giờ em đem chuyện này giải thích rõ cho chị”.

Trình Kỳ Tâm chống nạnh, bày ra bộ dáng không có ý định dễ dàng bỏ qua cho em gái, da đầu Trình Kỳ Khiết tê dại, biết muốn đánh đuổi chị cô cũng không dễ dàng.

Suy nghĩ một chút, cô quay đầu lại, áy náy cười một tiếng với thím Phúc, “Thím Phúc, việc còn lại đành làm phiền thím”.

“A... Dạ, Nhị tiểu thư, cô cứ làm việc của cô đi.” Ngay từ lúc nhìn thấy Đại tiểu thư đi vào, thím Phúc liền cúi đầu làm việc, không dám hé răng. Ở công ty Trình thị làm việc nhiều năm như vậy, cô biết tính cách Đại tiểu thư không giống với Nhị tiểu thư, cậu là con nhà có quyền, tốt nhất không nên chọc đến cô ấy.

Trình Kỳ Khiết cởi bỏ găng tay dùng lúc quét dọn xuống, đưa theo chị cô đi ra ngoài.

“Cái tên Trịnh Bang Duệ gì đó, em thật sự muốn gả cho anh ta? Em chưa từng xem qua những tin tức lãng nhăng của anh ta hay sao?”

Bắt đầu rồi. Trình Kỳ Khiết lén lút thở dài ở trong lòng. “Trên tạp chí lá cải viết không nhất định là thật”.

“Hừ! Không có lửa làm sao có khói”.

“Dù là thật, đó cũng là chuyện trước khi anh ấy ở chung cùng em, sau khi kết hôn anh ấy sẽ không làm càn”.

“Anh ta nói cái gì em đều tin tưởng? Em nhận thức anh ta bao lâu? Tin tưởng anh ta như vậy?”

Khí thế của chị cô làm cho cô có chút không chịu nổi, Trình Kỳ Khiết mím môi, cúi đầu đi trở về phòng làm việc, đóng cửa lại, mới quay đầu đối mặt Trình Kỳ Tâm.

“Em biết anh ấy đã đủ lâu”. Cô nuốt một miếng nước bọt.

“Một tuần gọi là đủ lâu?”

“Thật ra thì...” Trình Kỳ Khiết lo lắng di chuyển cơ thể. “Khi còn bé, tại một bữa tiệc, em đã gặp qua anh ấy, anh ấy để lại ấn tượng cho em rất sâu sắc, em chú ý anh ấy, người này đã vài chục năm rồi. Em cố gắng thi đậu trường anh ấy học, theo đuổi bước chân của anh, chỉ là anh ấy lớn hơn bốn tuổi, cho nên vẫn không có cơ hội xuất hiện cùng lúc với nhau, nhưng anh ấy thật sự rất ưu tú, mỗi lần em vào trường học, đều nghe nói rất nhiều chuyện về anh ấy, cho nên tình yêu đối với anh ấy cũng càng ngày càng lớn. Em tin chắc anh ấy là người rất tốt...”

Cô liếm môi. “Lần xem mắt này thật ra là em cầu xin bà nội mới có, em cũng đã xem qua những tin tức bất quá mà chị nói, trong lòng em suy nghĩ, nếu chỉ thăm mên như vậy, không bằng làm chút gì đó nếu không có thể sẽ hối hận cả đời, cho nên em mới làm như vậy, không ngờ vẫn thật sự thuận lợi”.

Một đôi trong mắt đen bóng của Trình Kỳ Tâm mở to hết mức.

Cô chưa từng nghe qua em gái nói về chuyện này, nó lại có thể đem bí mật này giấu lâu như vậy... Ngẫm lại thật ra thì cũng không có gì kỳ lạ, tính cách Kỳ Khiết vốn chính là cô gái có chút hướng nội lại xấu hổ...

Không, không đúng, cái gì mà hướng nội xấu hổ? Nếu như Kỳ Khiết nói, không phải vụ liên hôn là cô thiết kế đôi phương cưới cô? Loại hành vi này nào có chút liên quan gì đến việc xấu hổ? Có thể nói là quá dửng dưng rồi.

“Em... Nhưng mà... Vậy đôi phương đâu? Cái tên Trịnh Bang Duệ đó không phải thích em mới chịu kết hôn với em chứ? Như vậy cũng không gọi là bắt buộc?”

Chị cô nói trắng ra làm cho trái tim Trình Kỳ Khiết giống như là bị đâm một cái. Cô cắn cắn môi, theo bản năng che đi gò má trái mới nói: “Ồ tình huống bình thường, anh ấy cũng sẽ không thích em? Nhưng chí ít đây là một cơ hội, người đời trước nói không phải là sau khi cưới nhau mới bắt đầu yêu đương sao? Có lẽ em cùng anh ấy chính là như vậy”.

Trình Kỳ Tâm phát hiện cho đến nay mình đều nhìn nhận sai về cô em gái này rồi. Cảm thấy em gái luôn biểu hiện ngoan ngoãn, trong mắt trưởng bối là đứa bé ngoan, cô mới là cái người thường hay gây phiền toái, nhưng tất cả mọi người đều sai lầm rồi, Kỳ Khiết căn bản là một kẻ điên trầm tĩnh.

“Việc này cũng đánh cuộc rất lớn rồi?”

Trình Kỳ Khiết cười một tiếng với chị cô. “Hôn nhân vốn chính là một loại tiền đánh cược, không phải sao? Hơn nữa ở giai đoạn thứ nhất, em thấy, ít nhất anh ấy đã đồng ý kết hôn với em”.

“Trình Kỳ Khiết”.

“Chị! “ Trình Kỳ Khiết nắm tay chị cô, cắt ngang rồi nhắc đi nhắc lại. “Không cần lo lắng cho em nữa..., tin tưởng em gái chị, em đây thông minh, sẽ không lỗ vốn. Đúng rồi, chị còn chưa có nói với em, lần này đi châu Âu thấy bộ quần áo nào xinh đẹp? Bọn chị không phải đi chọn mua đồ vật dùng để kết hôn sao? Có phát hiện ra cái gì không? Mau nói với em, em thật sự muốn biết đấy”.

Vừa nói đến quần áo, Trình Kỳ Tâm lập tức quên ngay cái khác, tức thì ánh mắt sáng lên.

“Tìm được ở đây, chị tìm được váy cưới đẹp nhất rồi. Oh, bây giờ, nhà thiết kế nước Pháp đó đang đẩy nhanh thời gian làm gấp rút rồi, chị nói chuyện cùng anh ấy rất lâu mới quyết định kiểu dáng này, trong điện thoại của chị có hình, em xem”.

Trình Kỳ Tâm vội vã lấy điện thoại di động ra chia sẻ cùng em gái. “Như chị đã nói với em đó, phía trên cái làn váy này đính trâm châu là từ...”

Chị cô nói liên tục không ngắt, trong lòng Trình Kỳ Khiết len lén thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đổi đề tài rồi.

Nhìn thấy nét mặt chị cô tràn đầy hạnh phúc, vừa hồn nhiên vừa mỹ lệ, cô không nhịn được mỉm cười, nói đến váy cưới, có phải mỗi người phụ nữ đều sẽ vui vẻ như thế hay không, cô cũng thật muốn có hạnh phúc đơn giản như vậy...

Sau khi Trình Kỳ Tâm từ châu Âu trở về, hôn sự của họ Trình cùng họ Phan liền bắt đầu tiến hành vô cùng náo nhiệt.

Hai nhà ở giới kinh doanh đều có địa vị hết sức quan trọng, cộng thêm cô dâu chú rể trai tài gái sắc, kể cả ngoại hình hay gia thế đều vô cùng xứng đôi, bị truyền thông đồn là cặp đôi kim đồng ngọc nữ.

Bữa tiệc cưới mở ra trăm bàn, ở khách sạn năm sao của họ Trình cử hành, người được mời đều là doanh nhân giới kinh doanh, thu hút rất nhiều phóng viên đến phỏng vấn.

Vậy mà vốn chỉ muốn thu thập tin tức về lễ kết hôn của hai nhà giàu sang quyền thế, các tòa soạn báo, tạp chí lại nghìn lần không hề nghĩ tới sẽ có tin tức còn bất ngờ hơn.

Em gái cô dâu xuất hiện tại tiệc cưới vốn là chuyện bình thường chuyện, nhưng mà, người đàn ông luôn đi bên người cô ấy lại là người đàn ông độc thân hoàng kim Trịnh Bang Duệ mà một thời gian trước mới tạo ra xì căng đan, đây cũng là chuyện rất lớn dẫn đến sự tò mò của tất cả mọi người.

Đèn flash không ngừng lóe sáng trên mặt, mặc dù Trình Kỳ Khiết sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng do đối mặt sự chú ý của mọi người, sắc mặt vẫn hơi tái nhợt, bàn tay nắm chặt Trịnh Bang Duệ cũng chuyển sang lạnh lẽo.

Cô quay đầu nhìn vào người đàn ông bên cạnh, ngược lại mặt anh lại vô cùng trấn định, giống như không có gì có thể làm anh dao động.

Âu phục được may thủ công đậm màu làm nổi bật lên dáng người cao lớn cùng đôi chân thon dài thẳng tắp của anh, toàn thân phát ra một cỗ khí phách tự tin tự nhiên, dù ở trong đám người, anh cũng luôn chói mắt như vậy.

Trình Kỳ Khiết nhớ lại khuyết điểm trên mặt mình, cho dù chỗ đó trang điểm tốt hơn, lễ phục xinh đẹp hơn nữa cũng không thể che giấu được, tự ti không xứng với anh làm cho cô cúi đầu thấp xuống.

“Làm sao vậy?”

Có lẽ cảm thấy cô run rẩy, anh quan tâm cúi đầu hỏi thăm.

Đèn flash lại sáng nhanh qua, bởi vì đầu bọn họ ở rất gần nhau, bộ dáng thân mật này lại khiến cho rất nhiều người nghĩ bọn họ có gian tình.

Trình Kỳ Khiết không ngờ anh sẽ dùng giọng nói dịu dàng này nói chuyện với cô, nhịp tim nhất thời đập lỡ một nhịp.

“Không có gì”. Cô ngượng ngùng nặn ra nụ mỉm cười. “Chỉ là không có thói quen trở thành tiêu điểm được mọi người nhìn chăm chú”.

“Coi bọn họ trở thành không khí là được”.

Giọng nói khàn khàn của anh vang lên ở bên tai cô, làm sống lưng cô một hồi tê dại, hai mắt trong suốt nhìn anh, không cách nào dời tầm mắt đi chỗ khác.

Giờ phút này, anh nói lời này làm cô nhớ tới lời nói khi còn bé của anh đã nói với cô, một chữ cô cũng không quên, cũng không quên được anh, đầu

tiên cô cảm thấy anh là người “rất đẹp trai”. Mà bây giờ người này đang ở bên cạnh cô, nắm tay của cô, khích lệ cô, dường như người anh quan tâm nhất chính là cô...

“Hơn nữa đây chính là mục đích của chúng ta không phải sao? Làm cho bọn họ chụp, công khai quan hệ của chúng ta”.

Những lời nói này của Trịnh Bang Duệ như một thùng nước đá, khiến Trình Kỳ Khiết đột nhiên giật mình tỉnh lại từ trong mộng đẹp.

Đúng vậy, tất cả đây chỉ là diễn trò, mười ngón tay nắm lại thật chặt, xuất hiện công khai, thân mật lặng lẽ nói đôi lời... Đều đã nói trước đó rồi đấy, chỉ có ở trước mặt người khác, bọn họ mới phải làm một đôi yêu đương cuồng nhiệt.

Chỉ như vậy mà thôi.

Nếu như cô cho là thật vậy thì quá buồn cười.

Trình Kỳ Khiết miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “Đúng, ừ, cảm ơn anh nhắc nhở em”.

Trái tim Trịnh Bang Duệ chấn động bởi nụ cười mang chút đau thương của cô.

Anh sớm đã chú ý tới người con gái bên cạnh hôm nay cố ý trang điểm qua, tóc dài buộc lên, nhưng cô vẫn cúi đầu, làm anh chỉ có thể nhìn đến cái cổ mảnh khảnh tao nhã cùng bả vai mềm nhỏ bóng loáng.

Thật ra anh muốn cô ngẩng đầu lên nhìn anh, giống như vừa rồi khi anh nói với cô không cần để ý những thứ truyền thông kia, cô ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt vừa đen vừa sáng nhìn anh, bộ dáng đó, bây giờ nghĩ lại, anh có chút chút... động lòng.

Ý niệm này khiến anh kinh ngạc, không tự chủ siết chặt tay, lại quên rằng mình đang nắm tay cô. Tay của cô thật nhỏ, thật mềm, rất lạnh... Anh có chút xúc động muốn làm ấm nó...

“Trình tiên sinh, xin hỏi ngài cùng Trình nhị tiểu thư đang hẹn hò sao? Khi nào thì bắt đầu? Có dự định kết hôn không? Tin đồn về cô nữ sinh phục vụ trước kia...”

Đột nhiên một phóng viên không biết làm thế nào đột phá được vòng phong tỏa, xông về trước, đem Microphone ngăn chặn trước mặt Trình Bang Duệ.

Thế nhưng một vấn đề cuối cùng của phóng viên dưới ánh nhìn lạnh lẽo của Trình Bang Duệ, âm thanh dần dần suy yếu.

“Trình tiểu thư là bạn gái của tôi, cô ấy rất hay xấu hổ, vui lòng không cần quấy rầy cô ấy”. Anh trả lời đơn giản vấn đề của ký giả, lấy tay vòng chắc vai Trình Kỳ Khiết, giống như cô là đồ vật dễ vỡ cần được che chở, ôm cô bước nhanh đi vào hôn lễ trong hội trường.

Dĩ nhiên một màn này lại bị đám truyền thông chụp được, hình ảnh người đàn ông độc thân hoàng kim Trình Bang Duệ dịu dàng hộ tống bạn gái như thế, nhất định là tin tình cảm người người muốn nhìn, rất nhiều truyền nhóm người giống như là cá mập ngửi được mùi máu đồng loạt xông lên, nhưng đều bị bảo vệ chạy tới ngăn cản ở ngoài cửa.

Rốt cuộc hai người thoát khỏi đám truyền thông, đi vào tiệc cưới trong hội trường, mặc dù dọc đường đi cũng nhận được không ít sự chú ý, quan tâm của tân khách, nhưng ít nhất sẽ không giống đám người gây sự như giới truyền thông vậy, khiến Trình Kỳ Khiết thả lỏng không ít.

Bọn họ ngồi vào chỗ của mình ở bàn chính, bàn này có thành viên quan trọng nhất của cô dâu chú rể hai nhà, Trình Bang Duệ ngồi ở bên cạnh Trình Kỳ Khiết, quan hệ của hai người không cần nói cũng rõ ràng rồi.

“Bà nội, chú, cô”. Trình Bang Duệ chào hỏi trưởng bối nhà họ Trình, sau khi giới thiệu Trình Kỳ Khiết chào hỏi với người thân của chú rể, lúc này mới ngồi xuống.

Bà nội nhìn bộ dạng hai người bọn họ trước sau đều tay trong tay, cười đến híp cả mắt.

“Rất tốt, rất tốt. Hai cháu gái cứ hạnh phúc như vậy, không có chuyện gì so với chuyện này càng khiến người ta cao hứng rồi, hôn lễ Kỳ Tâm vừa hết bận, kế tiếp có thể tiếp tục còn phải bận rộn”.

“Đây là vui mừng gặp bội, đến lúc đó chúng ta cũng tới giúp một tay”. Trương bồi nhà họ Phan cũng nói chen vào.

“Ôi chao, thoáng cái hai cháu gái đã được gả, bà lão ta chắc sẽ hiu quạnh rồi”.

“Bà nội, người không phải ít đi cháu gái, mà là nhiều hơn hai cháu rể, gia đình Vũ Hàng yêu thương Kỳ Tâm như vậy, nhất định đến lúc đó sớm muộn gì sẽ để Kỳ Tâm về nhà mẹ để thăm hỏi người, huống chi hai nhà còn ở gần như vậy, chớ sợ chớ sợ”.

“Đúng thế, ha ha” Bà nội Trình được dụ dỗ nên rất vui vẻ.

“Gia đình của anh Vũ Hàng là hàng xóm bên cạnh nhà em, từ nhỏ ba người chúng em đã biết nhau, chị em cùng anh Vũ Hàng cũng coi như là thanh mai trúc mã”. Trình Kỳ Khiết lén lút giải thích quan hệ của bọn họ với Trịnh Bang Duệ.

Trịnh Bang Duệ gật đầu một cái, cũng không có quá nhiều hứng thú, đối với anh mà nói đây chỉ là nơi gặp mặt xã giao, không cần thiết tìm hiểu chi tiết mọi chuyện.

Từ sau ngày bọn họ đạt thành hiệp nghị đó thì có rất nhiều nơi cần phải cùng nhau tham dự đối phó qua loa.

Nói thí dụ như, bọn họ phải “hẹn hò”, để trường bồi hai nhà đều biết bọn họ đang “kết giao”.

May mà cô suy nghĩ hết sức chu đáo, mỗi lần cô đều sắp xếp để anh đến dùng cơm ở khách sạn cô. Cơm nước xong, hai người sẽ tới phòng làm việc

của cô, đóng cửa lại, để cho người khác nghĩ là bọn họ cần không gian riêng, nhưng thực ra hai người đều tự dùng laptop của mình để bàn công việc, không lãng phí quá nhiều thời gian.

Cho đến bây giờ, anh cảm thấy rất tốt với hiệp định ngầm của anh và cô.

Nghi lễ bắt đầu, cô dâu và chú rể tiến vào, cha mẹ hai bên lên bục đọc diễn văn... Trình tự rườm rà khiến Trịnh Bang Duệ càng ngày càng bực mình. Anh vốn ghét tham gia những kiểu đám cưới đám ma thế này, trên mặt anh càng xuất hiện thêm ba vạch đen là do người phụ nữ bên cạnh càng nhìn thấy cô dâu chú rể trên bục đang lén lút lau nước mắt.

Không chịu nổi, làm sao phụ nữ lại thích khóc như vậy?

Thật vất vả chú rể, cô dâu mới ngồi vào chỗ của mình, cũng ăn không được vài miếng món ăn, cô dâu lại phải đi đôi trang phục.

Bữa tiệc tiến hành đến đây vẫn chưa được một nửa, nghĩ tới không bao lâu nữa sẽ đến phiên anh trải qua những lễ nghi phiền phức này, vẻ mặt Trịnh Bang Duệ trở nên khó khăn để duy trì được nụ cười tao nhã.

“Anh Vũ Hàng, chúc mừng anh”.

Để che giấu không kiên nhẫn, Trịnh Bang Duệ cúi đầu ăn cái gì đó, lúc này ở bên cạnh nghe thấy Trình Kỳ Khiết nói với chú rể.

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt cô còn mang theo hơi nước, ánh mắt chuyên chú, ngưng mắt nhìn chú rể mặc một bộ Tuxedo⁽¹⁾ màu trắng.

(1) Tuxedo: kiểu như áo đuôi tôm

Vẫn luôn không nhìn kỹ chú rể hiện tại anh mới chú ý tới, lấy tiêu chuẩn của người bình thường mà nói, người đàn ông sẽ trở thành người thân với anh có một khuôn mặt đẹp đẽ sáng sủa, gọng kính màu vàng làm anh ta tạo ra một cảm giác nho nhã cho người khác, là mẫu người đàn ông dễ dàng khiến phụ nữ yêu thích.

Trịnh Bang Duệ để ý sâu xa, chợt sinh ra một cảm giác khó có thể nói là không vui mừng.

Nhất là khi Trình Kỳ Khiết tiếp tục nói chuyện phiếm với Phan Vũ Hàng, mà Phan Vũ Hàng lại dịu dàng mỉm cười với cô.

Bình thường em vợ cùng anh rể sẽ có dáng vẻ quen thuộc như vậy sao?

Đột nhiên anh nhớ tới cô nói từ nhỏ ba người bọn họ đã biết nhau, nói cách khác Trình Kỳ Khiết cùng Phan Vũ Hàng cũng là thanh mai trúc mã?

Anh không biết có phải vừa rồi ăn cá quá nhanh hay không, cổ họng dường như có xương đâm vào, cảm thấy không quá thoải mái. Anh nghiêm mặt uống một hớp rượu đỏ, hi vọng giảm bớt đi cảm giác đó.

Thật may là, rất nhanh, Phan Vũ Hàng rời khỏi, đi đón cô dâu vừa mới thay xong trang phục, kế tiếp cũng không ngoại lệ là mời rượu mỗi bàn, Trịnh Bang Duệ ngồi ở bàn chính đang có rất nhiều vị trí bỏ trống, cuối cùng cảm thấy tinh táo hơn nhiều.

Đến khi tiệc mừng kết thúc, từng vị khách đi ra khỏi phòng tiệc, không tránh khỏi nói vài lời may mắn chúc cô dâu chú rể, chụp ảnh chung một lúc... Cuối cùng chỉ còn lại mấy người.

Khuôn mặt Trịnh Bang Duệ không thay đổi đứng ở một bên, nhìn Trình Kỳ Khiết ôm chị cô, thật ra thì sự kiên nhẫn của anh đã sắp muốn dùng hết, chỉ muốn mau trở về, nhưng ngược lại lúc anh nhìn thấy Trình Kỳ Khiết ôm Phan Vũ Hàng, cả người anh đột nhiên cứng ngắc.

Theo ý anh, cái ôm đó hình như quá dài.

Không biết qua bao lâu, bọn họ mới tách ra.

“Anh Vũ Hàng phải chăm sóc chị em thật tốt, hai người phải hạnh phúc đó” Trình Kỳ Khiết vừa lau nước mắt vừa nói.

“Chúng ta nên đi thôi”. Cũng không quản lễ phép hay không, Trịnh Bang Duệ vẫn im lặng đứng ở một bên, khi nghe được câu “Anh Vũ Hàng” kia nhìn không được chen vào, dùng sức tóm lấy cánh tay Trình Kỳ Khiết.

“Oh, ừ”.

Cô nhìn thấy khuôn mặt anh không vui, nghĩ có thể là do đám cưới quá dài đã làm anh không chịu được, vì vậy vội vàng cáo biệt tất cả trường bối, đi theo Trịnh Bang Duệ đi.

Bọn họ đi ra khách sạn lại đúng lúc gặp gỡ mấy phóng viên, ngược lại Trịnh Bang Duệ nắm lấy tay của cô, cô biết chẳng qua đây là đang diễn trò, quả nhiên đợi đến bọn họ ngồi lên xe, anh liền buông tay cô ra, phía sau chỗ ngồi rộng rãi của Mercedes, hai người ngồi cạnh cửa sổ hai đầu, khoảng cách rất xa.

Cô lén lút quay đầu, căng thẳng liếc mắt anh một cái.

“Thật xin lỗi, làm tốn thời gian lâu như vậy,... Cảm ơn anh phối hợp”.

“Không có gì”.

Anh thờ ơ nói hai chữ rồi không nói thêm gì nữa, nhất thời cô cũng không nói tiếp được, một lần nữa trong xe lại rơi vào không khí yên lặng.

“Việc đó... Em nghĩ hôn lễ của chúng ta nên cố gắng đơn giản, không cần mời nhiều người như vậy, anh cảm thấy thế nào?” Cô cố gắng tìm đề tài.

Thế nhưng anh lại nâng lên nụ cười châm chọc, “Đối tượng liên hôn là chúng ta đều không có quyền quyết định, cho dù hôn lễ hai chúng ta, anh nói thì sẽ vậy sao?”

Cô lúng túng cứng đờ. “Đúng vậy... Anh nói có đạo lý”.

Một hồi im ắng đi qua, anh mở miệng, “Em với anh rề... Tình cảm hai người rất tốt?”

Không ngờ Trịnh Bang Duệ đột nhiên chuyển đề tài, Trình Kỳ Khiết mất chút thời gian mới ý thức được anh đang hỏi cái gì, vội vàng trả lời, “Đúng vậy, từ nhỏ chúng em đã quen biết, anh Vũ Hàng rất tốt đối với em”.

“Vậy tại sao hắn không cưới em mà lại cưới chị em?”

“À?” Cô nháy mắt mấy cái, sau đó cúi đầu, lại theo bản năng sờ vào khuyết điểm ở má trái, “Không thể nào. Anh Vũ Hàng đương nhiên là thích chị em, chị em xinh đẹp như vậy, lại hoàn mỹ như thế”.

Mi tâm anh nhú chặt lại.

Cô tự ti sao? Bởi vì vết bớt trên mặt cho nên cô có cảm giác mình không cách nào so sánh với chị mình? Anh đột nhiên nhớ đến cô nói qua là cô có người thích, nhớ đến vẻ mặt đau thương khổ sở khi cô nói đến người đó.

Chẳng lẽ chính anh rề sao? Cô lén lút thích hắn, nhưng nhìn hắn cùng chị em ở chung một chỗ, cảm thấy đoạn tình yêu đơn phương này không có hi vọng cho nên gả cho người nào cũng được?

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Trịnh Bang Duệ cảm giác mình giống như nuốt phải một tảng đá, cắm ở trong lồng ngực, cực kỳ không thoải mái, nhưng mà anh lại cảm thấy mình vì thế mà cảm thấy mất hứng thì thật là ngu ngốc. Anh cần gì quan tâm tại sao cô muốn gả cho anh? Hôn nhân của bọn họ vốn cũng không được xây dựng trên cơ sở tình yêu.

Điện thoại di động của anh đúng lúc này vang lên, Trình Kỳ Khiết nghe thấy anh nói vào phía đầu bên kia điện thoại: “Ừ, đúng, bên này mới vừa kết thúc, so với thời gian dự đoán lâu hơn... Một lúc nữa tôi sẽ qua, gặp mặt bàn lại”.

Anh kết thúc cuộc nói chuyện, không có nói rõ người gọi đến là với ai, một lúc nữa anh lại muốn đi.

Đây không phải là bình thường sao? Anh vốn không cần giải thích cho cô, ở trong hiệp nghị có một phần đó là bọn họ phải có tự do của mỗi người.

Nhưng vừa nghĩ tới đầu bên kia điện thoại có lẽ chính là bạn gái của anh, là cô gái mà anh ôm trong hình của tuần san... Tưởng tượng một lúc nữa anh bỏ cô lại, vội vàng đi gặp mặt người phụ nữ khác, nghĩ đến bọn họ sẽ làm gì... Ghen tỵ giống như một loại a-xít clo-hy-đríc⁽¹⁾ gặm nhấm lòng của cô.

(1) dd axit HCl: cái dùng tạt vào mặt sẽ 'xèo xèo' hủy dung đó bà con

Cô cắn chặt môi dưới, kiềm chế một luồng sóng đau khổ.

Đây là lựa chọn của cô, cô không thể ngay lập tức buông tha. Trình Kỳ Khiết không ngừng động viên bản thân ở trong lòng, làm như vậy cô mới có thể sống quá đoạn đường xe khó chịu này, trở lại nhà của cô...

Chương 3

Sau khi lễ kết hôn của Trình Kỳ Tâm kết thúc, Trịnh Bang Duệ và Trình Kỳ Khiết tổ chức lễ cưới.

Gia tộc họ Trịnh kết thân cùng gia tộc họ Trình là sự kiện lớn ở giới kinh doanh, đồn rằng sau khi hai nhà tiến thêm một bước liên hôn, hai công ty cũng định cùng nhau thực hiện mở rộng một vài dự án nơi ở khu phía Bắc.

Ngoài việc hấp dẫn phóng viên về tài chính kinh tế, hôn lễ hai người cũng đưa tới số lượng không ít truyền thông đưa tin, trừ bỏ việc mọi người đều có lòng hiếu kỳ thì còn muốn nhìn một chút bề ngoài hôn lễ của nhà giàu sang quyền thế, Trịnh Bang Duệ bỏ mặc cô gái có thể đáng nhẽ trở thành cô bé lọ lem, ngược lại quyết định lấy thiên kim gia tộc họ Trình, chuyện biến này cũng đủ là đề tài để bàn tán rồi, hơn nữa hai người còn cùng nhau có mặt ở nhiều nơi, trước ống kính biểu hiện hạnh phúc như keo như sơn, phóng đại sáng loáng, càng thêm làm người khác chú ý.

Sau lần đầu tiên hai người công khai xuất hiện, báo chí lập tức sửa lại thành cô bé lọ lem PK⁽¹⁾ nhan sắc cùng Thiên kim tiểu thư, bàn về trình độ học vấn gia thế đương nhiên là Trình Kỳ Khiết hơn hẳn so với cô lọ lem, nếu như không có khuyết điểm trên mặt của cô thì cô sẽ là người đẹp hoàn mỹ giống như chị gái cô. Tạp chí còn phỏng vấn Cô bé lọ lem bị bỏ rơi kia, nhân viên nữ phục vụ nhà hàng đó còn khóc đến ‘hoa lê đẫm mưa’ trước ống kính, giành được rất nhiều sự đồng tình cùng ủng hộ của độc giả.

(1) PK: đánh nhau, thi đấu

Đêm trước hôn lễ, cái tin tức này khó tránh khỏi lại được lấy ra nói lại một lần.

Trình Kỳ Khiết ở trong phòng mình để thợ trang điểm giúp cô sửa sang lại đầu tóc cùng trang điểm.

“Oa, đây chính là chiếc nhẫn kim cương năm Carat mà trên báo nói Trịnh tiên sinh dùng để cầu hôn sao?”

Thọ trang điếm Tiểu Nhã là chị em quen biết từ lâu với nhà cô, mỗi lần họ phải ra ngoài dự tiệc quan trọng thì trước đó cũng sẽ mời cô ấy đến giúp đỡ cho nên rất quen thuộc.

Lúc Tiểu Nhã giúp cô chải đầu thấy chiếc nhẫn trên tay Trình Kỳ Khiết, bỗng chốc, mắt mở to, hét lên kinh ngạc.

Trình Kỳ Khiết có chút ngượng ngùng rụt vai một cái, “Đúng vậy, bình thường sẽ không đeo đồ trang sức khoa trương như vậy, nhưng hôm nay không có cách nào khác”.

“Cái gì, đương nhiên là muốn mang ra ngoài để cho mọi người nhìn, chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp như vậy là ước mơ tha thiết của mỗi nữ nhân? Hơn nữa điều này cũng chứng tỏ tiên sinh rất thích cô, thật hâm mộ cô... cô thật hạnh phúc”.

Tiểu Nhã chấp tay trước ngực, trong mắt đều là ánh sáng màu hồng, Trình Kỳ Khiết không muốn chọc phá mộng đẹp của cô, nhưng trong lòng lại dâng lên nhàn nhạt khổ sở.

Một người đàn ông có yêu mình hay không cũng không phải dựa vào viên kim cương lớn hay nhỏ để phán đoán, cô nghĩ nói như vậy cho Tiểu Nhã nhưng cô không thể.

Cô chỉ có thể miễn cưỡng nâng khóe miệng lên, mỉm cười cho qua này để tài.

Tiểu Nhã mới giúp cô cố định lại tóc xong, cửa phòng lại đột nhiên bị mở ra, Trình Kỳ Tâm hung hăng xông vào.

“Chị”

“Hừ, tức chết đi được, hôm nay em có đọc báo chí hay không? Viết thứ gì thế này, làm gì đăng tấm ảnh con đàn bà kia lớn như vậy?”

Cô đem tờ báo “Thủy Quả” để vào trước mặt Trình Kỳ Khiết, phía trên không chỉ viết về hôn lễ ngày hôm nay mà còn mang quá khứ của Trịnh Bang Duệ từng kết giao với người tình cũ lại nói thêm lần nữa, cũng không quên phỏng vấn vị nhân viên nữ kia, hình ảnh cô ta khổ sở thâm tình rung rung, còn nói anh kết hôn, cô ta sẽ chúc phúc cho anh. Trình Kỳ Khiết lặng lẽ nhìn qua từng chữ, cuối cùng chỉ nói nhàn nhạt: “Chị, không có gì để tức giận, chị cũng biết, tin tức viết trên báo có thể tin bao nhiêu?”

Ít nhất cô cũng biết một chỗ sai lầm trong đó Trịnh Bang Duệ không có chính thức chia tay với người phụ nữ kia.

A, cô cười khỏ ở trong lòng.

Trình Kỳ Tâm vẫn rất lo lắng cho đứa em gái duy nhất này. “Phải vậy không? Tiểu Khiết, em nhất quyết phải gả cho người đàn ông này? Trước kia anh... mấy cái kia”

“Chị, em xác định. Mấy tháng gần đây tình cảm của chúng em đã dần dần tăng lên rồi, mắt chị cũng nhìn thấy, không phải sao? Em chắc chắn rằng hiện tại người anh ấy yêu là em, chuyện lúc trước em không muốn tìm tòi truy cứu nữa”.

Trình Kỳ Tâm cong đôi môi đỏ hồng lên, dường như cũng không yên tâm.

“Được rồi..., chị, em muốn chuẩn bị thật nhanh để kịp giờ người ta đến rước dâu”. Trình Kỳ Khiết nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác, ngăn cản tiếp tục nói đến cái đề tài này tại đây.

Bởi vì cô không biết mình còn có thể nói dối đến bao nhiêu để che giấu cảm xúc chân thật của bản thân...

Có người phụ nữ nào không suy nghĩ khi xem qua tấm hình này?

Người đàn ông cô yêu, đứng trước mặt cô, thâm tình dắt tay cô, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô tượng trưng cho sự chúc phúc mãi mãi ở bên

nhau, anh sẽ nói ra lời thề cả đời chăm sóc, yêu thương cô...

Giờ phút này, Trình Kỳ Khiết đang đặt mình vào bên trong cảnh tượng như vậy, nhưng hai mắt người đàn ông trước mặt cô vẫn vô cùng tỉnh táo làm cô không cách nào hoàn toàn đắm chìm ở trong không khí ngọt ngào nơi này.

Lúc cô thoáng phân tâm rơi vào trong buồn phiền, bất chợt trước mặt tối sầm lại, anh chặn lại tầm mắt của cô, hôn lên cô.

Cô chớp mắt, khuôn mặt khô ngô tuần tú được phóng đại làm trái tim cô như sắp phải nhảy ra, hơn nữa nhìn khoảng cách giữa hai người cũng đã không có.

Bị hôn. Hóa ra hôn là loại cảm giác này.

Đôi môi tiếp xúc với nhau dường như có dòng điện nhỏ chạy qua làm thân thể cô trở nên mềm yếu một hồi, sau đó cô nghe được anh dán vào môi cô khẽ nói: “Ngẩn người gì chứ? Nhắm mắt lại”.

Lúc này cô mới vội vã nhắm hai mắt lại nhưng khi nhắm lại mới biết như vậy càng hỏng bét, không còn thị giác, những giác quan khác càng trở nên nhạy bén. Hơi thở của anh tràn đầy trong mũi cô, lồng ngực cường tráng và cánh tay để bên hông của anh đều làm cho toàn thân cô nóng lên.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh buông cô ra, cô có chút choáng váng đứng không vững, nếu anh không còn ôm cô thì có thể cô sẽ té ngã, làm mất thể diện ở trước mặt mọi người.

Tiếng trêu đùa truyền đến từ bốn phía, Trình Kỳ Khiết còn chóng mặt hình như nghe thấy người trong buổi lễ có người nói quá nhiệt tình... Lời nói khiến mặt cô đỏ lên trong nháy mắt.

Trịnh Bang Duệ nhìn cô cảm giác được ngực trái chấn động một cái. Người phụ nữ trước mặt giương đôi mắt mờ mịt không chút đề phòng

ngước lên nhìn anh, trên mặt hiện đỏ ửng dễ thương, đôi môi sáng loáng mọng nước hơi sưng lên do anh vừa mới tạo ra.

Cô là cô dâu của anh.

Trong lúc bất chợt ý tưởng chưa hề mong muốn này xông vào lòng anh. Ban đầu không phải chỉ nói là sách lược kết thân thôi sao? Tại sao anh lại có rung động? Ma xui quỷ khiến thế nào mà chìm đắm vào trong nụ hôn? Vốn chỉ là nghi thức khê hôn nhẹ môi cô là được rồi nhưng môi cô mềm đến thế, phản ứng không lưu loát của cô rất đáng yêu, mùi của cô ngọt như vậy...

Đợi chút, đáng chết, tới cùng anh suy nghĩ đi đâu rồi hả?

Đột nhiên anh lui ra, lúng túng ho nhẹ một tiếng.

Tất cả ma chú phút chốc như được giải trừ ngay khi hai người tách ra.

Trình Kỳ Khiết cúi đầu, trong đầu vẫn đang cháy rùng rục mất hết suy nghĩ sau đó.

Đối với Trịnh Bang Duệ mà nói, tiệc cưới cũng chỉ là một trường hợp cần phải xã giao khác mà thôi, anh chẳng qua không có thói quen bản thân trở thành nhân vật chính bị bắt uống rượu.

Cảnh tượng trước mắt giống như lung lay, dạ dày cũng quay cuồng, đời này anh còn chưa có uống say quá như thế.

Anh khê nguyên rủa một tiếng, nhớ lại những người muốn bắt anh uống say, đứng trước cửa, vẻ mặt đều chờ đợi anh bị bêu xấu, những người đó căn bản không phải tới chúc phúc anh.

Trong lòng anh vẫn biết rõ, hết thầy đều phải tránh anh thường ngày gây thù chuốc oán quá nhiều. Không có biện pháp, cá tính của anh vẫn luôn chính trực, cũng lười làm hành động giải thích cho bản thân nên mặc kệ những người của gia tộc, cổ đông trong công ty, thuộc hạ đều sợ anh, thậm chí hận anh, chưa hề thích anh.

Không quan trọng, anh sẽ không để những người đó nhìn anh yếu thế, do đó mặt anh không chút biến sắc, một chén một ly rượu uống vào bụng, liên tục chống đỡ đến khi bữa tiệc kết thúc.

Bước chân anh hơi điên loạn, cho là mình sẽ ngã xuống thì bên cạnh lại có người đỡ anh.

“Có khỏe không? Sắp đến xe rồi”.

Âm thanh mềm mỏng ân cần, anh miễn cưỡng mở to mắt thấy rõ ràng người bên cạnh, đây là người phụ nữ vừa mới trở thành vợ anh. Anh không trả lời, bây giờ dạ dày anh đang đảo lộn, vừa mở miệng có thể sẽ nôn ra.

Anh tưởng tượng ra cảnh cô cực kỳ hoảng sợ sau khi nhìn thấy anh ói ra, thiên kim đại tiểu thư như cô chắc chắn không thể chịu đựng được cảnh đó đi? Đại khái còn có thể thét chói tai.

Nghĩ đến hình ảnh kia đã đủ để cho anh buồn cười, nhưng nếu như cô thét chói tai chỉ sợ cái đầu này của anh sẽ càng đau buốt hơn.

Không biết những thứ ý nghĩ linh tinh kia trong đầu Trịnh Bang Duệ, Trình Kỳ Khiết chỉ cần rặng chống đỡ thân thể cao lớn của chồng mình. Cô biết anh rất kiêu ngạo, nhất định không muốn ngã xuống trước mặt người khác, nhưng cô vẫn luôn một mực ở bên cạnh quan sát anh, biết rõ bây giờ tình hình của anh tệ đến thế nào cho nên việc cô có thể làm chính là duy trì anh.

Thật vất vả kéo tay chồng để hai người lên xe, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Vù vù vù vù.

♥ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) ♥

Xe đi khoảng nửa giờ mới tiến vào nhà ở rộng lớn của gia tộc họ Trịnh. Dưới sự giúp đỡ của người lái xe, Trình Kỳ Khiết mới đưa Trịnh Bang Duệ còn đang nửa tỉnh nửa mê trở về phòng tân hôn.

Trịnh Bang Duệ vừa bị nửa lời nửa kéo đi về phía trước, vừa cảm thấy đầu nhức muốn nứt ra. Nhưng anh vẫn cảm nhận được có một đôi tay mềm mại lại kiên định chống đỡ anh, một mùi hương nhàn nhạt thơm ngát như có như không bay vào mũi anh làm anh cảm giác dễ chịu hơn một chút.

Anh bị đặt lên giường, đôi tay kia dịu dàng cởi ra cà vạt, mở cúc áo, giải thoát anh khỏi những đồ gò bó thật chặt đó.

Anh giờ không biết người đó là người nào, chỉ cảm thấy nên cảm ơn người đó.

“Cám ơn...”

Anh mở miệng lẩm bẩm, còn chưa nói hết đã làm nôn mấy cái, chỉ kịp đứng dậy, chưa kịp vào nhà vệ sinh đã ói hết ra.

Sau khi nôn sạch bữa tối ít ỏi cùng các loại rượu mạnh, cổ họng anh đau rát nhưng dạ dày lại cảm thấy dễ chịu không ít, anh loạng choạng quay lại ngã vào giường.

Không biết qua bao lâu, anh tỉnh táo hơn, mở mắt ra mới phát hiện chẳng biết mình về đến nhà lúc nào, quá trình bên trong anh không nhớ nhiều lắm.

Âm thanh ‘sàn sạt’ bên cạnh khiến anh quay đầu, Trịnh Bang Duệ nhìn thấy Trình Kỳ Khiết còn mặc lễ phục tiễn khách, lại không để ý bản thủ quỹ trên mặt đất lau chùi đồng hồ loạn anh tạo thành.

Tim của anh rụt lại, không thể ngờ cô sẽ làm như thế.

“Em có thể gọi người giúp việc đến dọn dẹp”.

Nghe thấy có tiếng nói, cô ngẩng đầu lên nhìn anh đã tỉnh, chẳng những không có vẻ tức giận, ngược lại còn dịu dàng mỉm cười. “Không có việc gì. Em đã thu dọn sắp xong rồi, muộn thế này có lẽ người giúp việc đều ngủ cả rồi, ừm, anh có khỏe không? Nôn ra xong có phải thoải mái hơn một chút chứ? Em đi rót ly nước cho anh súc miệng nhé?”

Đề nghị của cô rất mê người, anh còn chưa kịp khách khí nói khỏi cần, cô đã đứng dậy đi vào trong phòng tắm, nhanh chóng mang ra một chậu nước rửa mặt, một cái khăn bông thấm nước ấm, một chén nước trở lại.

Cô để anh súc miệng, lại dùng khăn bông ướt nhẹ nhàng lau mặt và cổ anh, mặc dù hưởng thụ cô chăm sóc Trịnh Bang Duệ vẫn thấy có chút không thích hợp nhưng giờ phút này tình hình thân thể của anh lại không thể từ chối được sự thoải mái đến thế.

Nhìn cô còn mặc lễ phục phiền phức, anh tin chắc cô rất muốn thay quần áo, bỏ đi trang điểm, dỡ đồ trang sức xuống mà không phải hầu hạ con ma men là anh.

Nhưng cô lại dịu dàng lau tỉ mỉ làm anh không cảm giác được sự bực mình của cô, biểu hiện của cô thật sự ngoài dự đoán.

“Thật ngại”. Anh khó khăn nặn ra mấy chữ này.

“Không cần phải nói thật ngại” Trình Kỳ Khiết lau cổ của anh, lần đầu tiên cô được nhìn bộ dáng đầu tóc anh rối bời, cổ áo mở ra lộ ra lồng ngực vạm vỡ, anh tràn đầy sự quyến rũ của đàn ông, cô nghĩ tới đây là chồng của cô, mặt lại hơi ửng đỏ. “Chúng ta là vợ chồng”. Cô ngượng ngùng mỉm cười.

Tên gọi ‘vợ chồng’ này giống như một khối mật đường tan ra trong lòng anh có chút ngọt dịu.

Trịnh Bang Duệ hơi nhú mày, “Nhưng chúng ta không phải vợ chồng thật”.

Nụ cười cô cứng đờ, nhếch nhác cúi đầu che giấu sợ không cần thận tiết lộ tình cảm bản thân.

“Mặc kệ như thế nào, về sau luôn phải sống chung với nhau, chăm sóc lẫn nhau cũng cần, hơn nữa công việc chăm sóc khách hàng uống say ở khách sạn của em là chuyện cơm bữa”.

Thật sao? Mặc dù anh bất ngờ cô là người kinh doanh khách sạn còn tự thân chiêu cố khách hàng uống say, nhưng anh giải thích ý này của cô là tuy cô là lãnh đạo nhưng việc gì cũng phải tự làm lấy, điều này làm ấn tượng của anh vốn coi cô là thiên kim tiểu thư kiêu ngạo chỉ biết sai khiến người khác trong phút chốc đã thay đổi.

“Nói chung là vẫn phải cảm ơn em”.

“Vâng, anh mau đi nghỉ ngơi”.

Trịnh Bang Duệ thật sự cũng không còn hơi sức xen vào cái gì nữa, mí mắt nặng trĩu như treo nghìn cân, nhắm mắt lại, anh nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Dưới tình huống không phát ra âm thanh đánh thức anh, Trình Kỳ Khiết rón rén thay quần áo, tháo trang sức, tắm rửa.

Mặc quần áo ngủ màu trắng, cô đi tới cạnh giường mới của bọn họ giường, nhẹ nhàng bò lên giường nằm ở bên cạnh anh, cô lấy tay gối đầu, nằm nghiêng, ngắm dung nhan đang say ngủ của anh.

Lông mày đậm màu đen, sống mũi cao, hình dáng môi mỏng đẹp đẽ, bộ dạng của anh đúng là một người đàn ông đẹp trai làm cho cô cũng phải động lòng, đồng thời cũng là người chồng mỗi tối sẽ ngủ cùng cô trong tương lai... Mặc kệ anh có tình nguyện hay không.

Không, cô không nên suy nghĩ những điều ử rữ kia.

Cô đã quyết định muốn làm người vợ tốt của anh.

For better, For worse, For richer, For poorer, In sickness, In health, to cherish with devoted love and faithfulness till death douspart⁽¹⁾.

(1) Cùng chung hoạn nạn, đồng cam cộng khổ, vô luận giàu nghèo, sinh bệnh khổ đau, toàn tâm yêu người, đến chết cũng không đổi

Trình Kỳ Khiết lẩm bẩm nói thầm lời thề trong hôn lễ.

Tại lễ kết hôn, khi cô nói ra câu thề này, cô rất nghiêm túc.

Nếu như anh biết, có lẽ sẽ bị dọa chạy đi?

Cô khẽ cong khóe miệng lên, khó được mà nở nụ cười.

Trịnh Bang Duệ mở mắt, ánh nắng mặt trời chói mắt chiếu vào từ cửa sổ làm anh nghĩ nghiêng người tránh đi, nhưng mới vừa động, đầu anh liền lập tức đau nhức khiến anh phải rên rỉ ra tiếng.

Nhưng thật thần kỳ, rèm cửa sổ giống như nhận ra ý nghĩ trong lòng của anh tự động kéo vào rồi.

Đương nhiên chuyện đó không có thật, anh từ từ quay đầu nhìn về phía cửa sổ, thấy một bóng dáng gầy nhỏ, phải mất một lúc anh mới nhớ tới người đã trở thành vợ anh ngày hôm qua.

“Chào buổi sáng.” Cảm giác được tầm mắt của anh, Trình Kỳ Khiết mỉm cười với anh.

“Chào buổi sáng... Cảm ơn...”

Cô lắc đầu một cái, vẫn giữ nụ cười dịu dàng. “Anh có thể ngủ nhiều hơn một chút, giờ chuyển bay vào buổi tối, còn rất nhiều thời gian”.

“Hiện tại mấy giờ?”

“Gần chín giờ”.

Nghe cô nói như vậy, Trịnh Bang Duệ khẽ nguyên rủa đứng dậy, ngay sau đó liền ôm đầu rên rỉ.

Ngày thường, anh luôn thức dậy lúc bảy giờ, tám giờ đã đến công ty, không cách nào chấp nhận được hôm nay mình ngủ trễ như thế, hướng chỉ hôm nay bọn họ còn muốn đi du lịch “Tuần trăng mật”, trên danh nghĩa là tuần trăng mật, thật ra thì anh đã an bài hành trình đi thăm hỏi khách hàng châu Âu, anh còn rất nhiều tài liệu cần phải chuẩn bị.

“Uống chén trà giải rượu đi, nó sẽ làm anh cảm thấy khá hơn một chút”.

Anh nâng lên đôi mắt hần những tia máu, nhìn cô.

Nhận lấy uống xong chén trà kia, nước ấm vừa phải, vừa vặng làm cổ họng khô khốc đau đớn của anh tốt hơn nhiều.

“Cám ơn”. Anh cùng cô ở một chỗ chưa đến 24h, hình như đã nói rất nhiều lần cảm ơn, anh thật không ngờ cô sẽ đối xử tốt với anh như vậy, hơn nữa hiểu rõ anh cần gì hơn bất cứ người nào.

Anh rời giường, đi vào phòng tắm rửa mặt, qua nửa giờ, tắm xong, cạo râu xong, anh mới cảm giác mình có vẻ giống người.

Nhìn thấy cô đang cúi người sắp xếp lại chiếc giường lộn xộn, trong lòng Trịnh Bang Duệ lại có loại cảm giác không khỏe, nhìn cô làm chuyện nhà, nhìn cô chăm sóc anh say rượu ngày hôm qua, dáng vẻ cô trong tưởng tượng của anh thật sự kém rất nhiều, làm anh cực kỳ không quen thuộc, cảm giác giống như... Anh thật sự có thêm một người vợ.

“Tôi muốn đi công ty một lúc”. Anh ho nhẹ một tiếng, cảm giác mình cần báo cho cô một câu.

“Oh”. Trình Kỳ Khiết gật đầu một cái, không phản đối, chỉ nói: “Ăn ít đồ trước rồi hăng đi, em đã sớm hâm cháo, ông nội cũng mới ăn nói mùi vị không tệ đấy”.

Mặt anh tối xầm, có một số việc anh cảm thấy nên nói rõ ràng với cô.

“Em nên biết chúng ta từng có hiệp nghị, hôn nhân của chúng ta chỉ trên hình thức vì làm hài lòng mong đợi của bề trên, dù chúng ta bí mật nhưng mỗi người đều có tự do của mình, có lẽ không lâu nữa chúng ta có thể dọn ra ngoài, khi đó có thể chia phòng ngủ, quan hệ của chúng ta nhiều lắm chỉ là bạn cùng phòng. Em không phải cần phải cảm thấy có nghĩa vụ như một cháu dâu hiền hoặc người vợ tốt, ở trong nhà này, em có thể không cần làm

cái gì, được hưởng đầy đủ tự do.” Bọn họ không cần thiết quá quan tâm lẫn nhau.

Nụ cười trên mặt Trình Kỳ Khiết vụt biến mất, trong mắt thoáng qua vẻ phức tạp, chỉ rất nhanh cô đã lên tinh thần.

“Em làm việc này đều rất tự nhiên, không có miễn cưỡng, cũng không phải coi nó thành nghĩa vụ, em hiểu rõ quan hệ của chúng ta không giống vợ chồng bình thường, anh nói rất rõ ràng, chỉ là em cảm thấy dù là bạn cùng phòng cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, không phải sao?”

Lời của cô không có gì có thể bắt bẻ, nhưng anh vẫn cảm thấy cuộc hôn nhân này hình như không giống trong tưởng tượng của anh.

Chỗ không đồng dạng như vậy là do cô tốt quá, quá... Ra ngoài dự liệu, nhưng như vậy có gì không được, anh lại không nói ra được, chỉ cảm thấy việc này sẽ làm thay đổi cuộc sống của anh, làm người ta bất an.

“Tùy em, tôi chỉ muốn nói em không cần làm nhiều như vậy, nấu cơm, việc nhà cái gì, sai bảo người giúp việc làm là được”.

“Em biết rồi”. Trình Kỳ Khiết cười ngọt ngào. “Anh thật quan tâm”.

Trịnh Bang Duệ đờ người, cô hình như hiểu nhầm ý tứ của anh thành hướng khác, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười kia của cô, anh lại không nói ra phản bác.

Chuyện gì xảy ra... Đến nỗi mặt của anh khẽ nóng lên...

Chương 4

Trịnh Bang Duệ cùng Trình Kỳ Khiết cùng ra khỏi phòng ngủ, đi tới phòng ăn.

Thấy ông nội đang ngồi đọc báo ở phòng ăn, anh lên tiếng chào, Trịnh Chính Đường nghiêm túc gật đầu một cái với anh nhưng nét mặt nhìn Trình Kỳ Khiết lại chuyển biến 180°, hòa nhã như một trưởng bối luôn luôn yêu thương hậu bối.

Trịnh Bang Duệ nhú mào, anh chưa từng gặp qua loại vẻ mặt này của ông nội, cô làm phép thuật gì sao?

“Thật xin lỗi, cháu dậy trễ”.

Trịnh Chính Đường lập ra gia quy cực kì nghiêm khắc, mặc kệ hôm trước ngủ rất khuya, 7 giờ 20 phút sáng mọi người nhất định phải ngồi vào chỗ của mình ở trước bàn ăn.

“Không sao, mới cưới thôi, tối hôm qua cũng uống nhiều hơn”.

Lời nói của ông nội khiến Trịnh Bang Duệ đang uống một hớp cà phê thiếu chút nữa phun ra ngoài, giọng nói yêu thương kia làm anh cảm thấy ông nội có phải bị người ngoài hành tinh chiếm giữ thân thể hay không.

Ngay khi anh đang kinh ngạc, Trình Kỳ Khiết tự mình giúp anh múc bát cháo trứng muối thịt nạc mà cô làm, “Thử ăn một chút xem có hợp khẩu vị không?”

Anh mới muốn múc một thìa bỏ vào trong miệng, liền nghe ông nội nói: “Làm rất tốt, so với đầu bếp chuyên nghiệp làm ngon hơn, Kỳ Khiết thực sự là cháu dâu tốt”.

Trịnh Bang Duệ nhú mào, ông nội khó tính và nghiêm khắc như thế nào ở trước mặt Trình Kỳ Khiết cũng thay đổi giọng điệu? Chẳng lẽ do sáng

sớm nay cô dậy nấu cháo?

Nhưng sau khi anh ăn một miếng cháo, anh dường như có chút hiểu ra, mặc dù cháo cũng vô cùng đơn giản lại có hương vị đậm đà mềm nhẹ, đặc biệt là sau khi vừa say rượu được ăn bát cháo này cảm giác cả người đều ấm áp thoải mái hẳn lên.

Bát cháo này thật sự có phép thuật thu phục lòng người. Anh nhìn cô một cái, phát giác cô đang trò chuyện cùng ông nội, vẻ mặt ông trông hoàn toàn thoải mái, thật không tưởng tượng nổi, ông cụ đều luôn nhíu chặt mày ngay cả con trai ruột của mình, vậy mà cũng có vẻ mặt hòa nhã đến thế sao?

Trịnh Bang Duệ dùng ánh mắt ngoài ý muốn nhìn vợ mới cưới của anh, vốn ấn tượng cô là người tự ti không nói nhiều, dần dần anh phát hiện ra ở bên cạnh cô làm người khác cảm thấy không khí trở nên khoan khoái buông lỏng bản thân, cô nói là do cô kinh doanh khách sạn nhưng anh lại cảm thấy nguyên nhân chính là cá tính đặc biệt của cô.

Trình Kỳ Khiết chú ý tới tầm mắt của anh, quay đầu nhìn anh, mặt bỗng hơi ửng đỏ.

Nhìn cô chăm chăm, Trịnh Bang Duệ không thể dời tầm mắt, đột nhiên cảm thấy gò má đỏ hồng này vô cùng mê người, ánh mắt dời đi kia cũng làm tim anh bỗng đập rất nhanh.

Đây là diễn kịch sao? Ở trước mặt trưởng bối, bọn họ phải ra vẻ ân ái mặn nồng nhưng biểu cảm cũng không tránh khỏi quá giống như thật đi, giống đến nỗi anh cảm thấy cô thật sự yêu anh.

“Muôn một bát nữa không?” Cô nhìn vào cái bát thoáng cái đã bị anh “càn quét sạch”.

“A, ừ, cảm ơn”.

“Em đi hâm nóng lại chút đã, ăn như vậy mới tốt hơn”. Nhìn nét mặt Trình Kỳ Khiết dường như rất vui vẻ khi anh bằng lòng ăn cháo cô nấu, vui

sướng đích thân bê nồi cháo đi vào nhà bếp.

Ngắm bóng lưng cô, chẳng hiểu tại sao Trịnh Bang Duệ không thể dời tầm mắt khỏi.

“Cháu đã cưới một người con gái tốt”.

Đột nhiên ông nội mở miệng làm phút chốc anh quay đầu lại.

Trịnh Chính Đường nhìn cháu trai nói tiếp: “Thời nay có bao nhiêu người phụ nữ tự mình xuống bếp? Như bác gái cháu, ông chưa bao giờ ăn được bữa cơm nó nấu, chứ đừng nói đến mấy người chị gái cháu bị chiều hư kia”.

“Đúng vậy” Trịnh Bang Duệ thuận miệng hòa theo, trong lòng lại cảm thấy tiêu chuẩn ông nội đặt ra cho một người phụ nữ tốt quá thấp, quá bình thường rồi.

Ông cụ như biết được suy nghĩ trong lòng anh, ánh mắt sắc bén nhìn sang, “Hôm qua cháu uống rượu say không phải cũng do nó tự mình chăm cháu sao?”

Anh không biết ông nội làm sao biết được nhưng nghĩ một chút cũng không thấy kỳ quái, chuyện gì dưới ngói nhà này có thể qua khỏi mắt ông cụ, mà nhớ tới hình ảnh người mặc lễ phục tối hôm qua không để ý bản thiêu quỳ trên mặt đất bần rợn, ánh mắt anh trở nên mềm dịu đi.

“Người phụ nữ có thể làm như vậy không dễ có, ông hi vọng cháu phải biết mình có nhiều may mắn nên đối xử thật tốt với nó, biết không?”

Đáng nhẽ trước đây mỗi khi ông nội nói, trực giác của anh theo bản năng sẽ chống cự nhưng lần này thì ngược lại hiếm thấy anh không phản đối, thậm chí cũng có ý như vậy...

Ý nghĩ trong đầu giờ phút này làm Trịnh Bang Duệ kinh ngạc.

Thời gian du lịch tuần trăng mật ở Châu Âu là cách nói của bọn họ với bên ngoài, thực tế là mười ngày đi năm nước để bàn công việc.

“Em có thể ở lại Paris, không cần theo tôi cùng đi cho vất vả. Hôm trở về Đài Loan, tôi sẽ gặp lại em ở sân bay”.

Trình Bang Duệ rất “quan tâm”, ngay từ đầu đã đưa ra đề nghị này, Trình Kỳ Khiết lại lắc đầu, kiên trì muốn cùng đi.

“Tại sao em lại làm việc vô ích thế, ở đây không ai quen chúng ta, không cần giả bộ vợ chồng đằm thắm..”

Trình Kỳ Khiết nghe anh nói thế, trong lòng có chút khó chịu, nhưng cô không để anh nhìn thấy dáng vẻ mình bi thương, nhún nhún vai, giả bộ không sao cả.

“Trước kia em đi qua Paris, còn chưa đến Italy cùng Thụy Sĩ, em muốn đi theo anh xem một chút”.

Đối với cách nghĩ ngây thơ của cô, Trình Bang Duệ khịt mũi coi thường, đi công tác cũng không phải đi chơi, tùy cô, cô muốn cùng đi thì cho cô đi, sớm muộn cô sẽ biết đi cùng anh sẽ không có bao nhiêu thú vị.

Ôm chặt tâm tình xem kịch vui, anh đưa cô cùng lên xe lần lượt gặp mặt khách hàng, hết quốc gia này lại đến quốc gia khác, mỗi ngày loay hoay giống như con quay, thường thường trở lại khách sạn đã đêm khuya, dọc đường cũng bởi vì vội vàng mà ăn cơm muộn.

Nhưng ra ngoài dự liệu của anh, cô không một câu oán trách còn chủ động giúp anh sửa sang ghi chép lại số liệu.

Tiếng Anh của cô rất tốt, ngôn ngữ giao tiếp không thành vấn đề, phản ứng nhanh nhạy, rất nhiều việc không cần giải thích với cô mà cô cũng có thể hiểu rất nhanh đã trả lời.

Nói thật ra, anh cảm thấy Trình Kỳ Khiết có năng lực làm việc mạnh hơn nhiều so với trợ lý của anh.

Có lẽ anh đã có nhận định nhầm về cô, cô không phải loại thiên kim trong giới thượng lưu không có khả năng đáng nói, không tự tay gánh vác việc gì, cô có đầu óc thông minh, năng lực làm việc cực mạnh, quan trọng nhất là cô biết săn sóc, hiểu chuyện, không tùy hứng, nhẫn nhục chịu khó, quả thật vượt qua lý tưởng về người vợ hoàn mỹ của anh.

Trịnh Bang Duệ nhìn bản tài liệu họp đồng được in ra mà Trình Kỳ Khiết vừa mới đánh máy, trong lòng vụt qua mấy phần tán thưởng, không nhịn được giương mắt lên nhìn về phía một góc khác của phòng họp ban giám đốc, Trình Kỳ Khiết đang chuyên tâm đánh máy vi tính.

Về mặt cô chuyên chú cực kỳ thu hút người khác, anh để ý thấy mỗi khi cô nghiêm túc miệng sẽ hơi cong lên, hình ảnh như vậy vô cùng... Đáng yêu.

“Tốt lắm” Cô đột ngột ngẩng đầu lên nói: “Đồ án phân tích đã làm xong vẫn kịp hội nghị ngày mai..”

Anh chật vật vội vã rời đi tầm mắt, không muốn cho cô biết vừa rồi anh đã thất thần nhìn cô một lúc lâu, dường như có cảm giác làm chuyện xấu bị bắt được.

“Rất tốt, cảm ơn”.

“Em gửi nó cho anh rồi, anh xem một chút xem còn vấn đề hay không”.

“Ừ”.

Trình Kỳ Khiết đứng dậy từ trên ghế khởi động gân cốt một chút, cả buổi chiều cô đều ngồi làm việc ở trong phòng họp quả thực cảm thấy hơi mệt mỏi.

“Em đi ra ngoài một chút, chắc tầm một hai tiếng sau quay lại”. Cô nói.

Anh biểu lộ nghi hoặc.

“Khách sạn chúng ta đang ở ngay trên đường lớn Champs, mua đồ rất thuận tiện, em muốn mua chút quà tặng đưa cho mọi người trong nhà khi trở về”.

Phải không? Ngược lại, anh không nghĩ tới chuyện tặng quà này, anh vẫn cảm thấy làm vậy quá phiền toái nhưng có lẽ cô đúng.

“Cầm thẻ của tôi mà quẹt”

“Không cần đâu”.

Anh cau mày. “Cần, vợ mua đồ chồng trả tiền là chuyện hiển nhiên”.

Trình Kỳ Khiết nghe xong vội vàng cúi đầu, không làm như thế, anh có thể sẽ thấy nụ cười ngốc nghếch trên mặt cô.

Vợ chồng, anh định nghĩa quan hệ bọn họ vậy nha.

Chớp mắt, đột nhiên trong lòng cô giống như nở ra một bông hoa khiến cả người vui vẻ.

“Em sẽ mua rất nhiều đó”.

“Không sao cả, tấm thẻ này không có giới hạn”. Anh phớt lờ việc nhỏ đó.

“Đúng rồi, anh có thư ký hoặc trợ lý sao? Có mấy? Nam hay nữ vậy?”

“Một, trợ lý Vương, nam, tại sao hỏi?”

“Cũng nên đưa một món quà cho anh ấy”.

“Tại sao?”

À? Cô không muốn nghĩ tới tại sao, chỉ làm theo trực giác. Cô thường thường mua quà tặng hoặc mời nhân viên khách sạn ăn món gì đó, cảm giác mọi người tựa như thành viên trong gia đình.

Chẳng qua cô sợ không có biện pháp dùng loại lý do này thuyết phục, anh không giống loại người lãnh đạo như vậy. “À... Đối tốt với anh ta một

chút, anh ta sẽ càng cố gắng làm việc hơn?”

“Anh ta vốn nên cố gắng làm việc bằng không tôi sẽ thay người”.

“...” Trình Kỳ Khiết không còn gì để nói. “Nhưng em vẫn cảm thấy nên mua”.

Mặt cô đỏ bừng vội vã muốn thuyết phục anh hoặc lấy được điều bộ đồng ý của anh mới vô cùng... tốt. Anh đột nhiên nghĩ đến, đây là lần đầu tiên cô biểu hiện tùy hứng với.

Anh giãn lông mày ra nói: “Tùy em”.

“Cảm ơn”.

Trình Kỳ Khiết xoay người muốn rời đi thì anh nghĩ tới gì đấy, nhắc nhở cô, “Tám giờ tối, khách hàng hẹn chúng ta đi ăn cơm”.

“Em biết rồi, em sẽ về trước lúc đó để chuẩn bị”.

Sau khi cô ra ngoài, anh bỗng nhiên thấy căn phòng trở nên vắng vẻ yên tĩnh, đây là lần đầu tiên từ khi ra nước ngoài đến nay không có cô bên cạnh làm bạn. Mặc dù cô không nói nhiều, hai người đều làm việc trong yên lặng hoặc lẳng lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nhưng ít nhất vẫn cảm nhận thấy sự tồn tại của đối phương không đến nỗi cảm thấy cô đơn.

Đợi chút, cô đơn? Anh đang nghĩ cái gì? Quá buồn cười, tại sao anh có cảm giác hoang đường như vậy? Một mình đi công tác cũng không phải là lần đầu tiên.

Trịnh Bang Duệ khinh bỉ ý nghĩ của chính mình, ép mình tiếp tục làm công việc trong tay.

Tám giờ đêm, khách hàng nước Pháp phái xe tới đón anh đến cửa một nhà hàng ba sao Michelin ở Paris để dùng cơm.

Người phục vụ dẫn bọn anh vào phòng đặt trước, một vị người Pháp cao lớn đẹp trai nhiệt tình nghênh đón ở cửa phòng, “Bang Duệ, bạn tốt của

tôi”.

Bọn họ ôm nhau làm Trình Kỳ Khiết có chút kinh ngạc, cô chưa từng thấy Trịnh Bang Duệ thân thiết với ai như vậy, nhưng nói đi nói lại, cô hiểu rõ anh bao nhiêu chứ?

“Ba Đa Lôì là bạn học của anh ở nước Mỹ, quan hệ bọn anh rất tốt, gia tộc của anh ấy kinh doanh khắp nước Pháp” Trịnh Bang Duệ giải thích cho cô.

“Ba Đa Lôì, đây là vợ của mình, Kỳ Khiết”.

Lúc Trịnh Bang Duệ giới thiệu cô như vậy, cô để ý thấy Ba Đa Lôì xem ra rất kinh ngạc.

“Oa, mình không biết cậu đã kết hôn, xin chào”. Ba Đa Lôì biểu hiện phong độ thân sĩ, hôn mu bàn tay cô, khi anh ta ngẩng đầu lên thấy cô dùng tóc che giấu vết bớt thì khẽ ngậy người một chút nhưng ngay sau đó nở một nụ cười.

Anh ta dẫn bọn họ đi vào phòng, trong phòng có một cô gái, Ba Đa Lôì giới thiệu với bọn họ đó là bạn của anh ta: Nhuế Na.

Nhuế Na là mỹ nữ Phương Tây điển hình, eo thon cái mông đầy đặn, trang phục khêu gợi khiến cặp ngọn núi kia được thể hiện sinh động, một đầu màu vàng óng những sợi tóc dài quấn gọn sóng càng làm cô ta phong tình vô hạn.

Ba Đa Lôì ngồi vào vị trí, cả người cô ta hầu như dựa vào người anh ta, trao chon hay ánh mắt nóng bỏng khiến người ta phải xấu hổ. Mặc dù Trình Kỳ Khiết có thể hiểu người nước ngoài không ngại biểu hiện nhiệt tình trước mặt mọi người nhưng ánh mắt vẫn có phần lúng túng không biết để chỗ nào.

Trái lại nhìn cô với Trịnh Bang Duệ, khoảng cách xa đến nỗi như ở hai tinh cầu, Ba Đa Lôì cùng “bạn” anh ta mới giống như vợ chồng mới cưới.

Trịnh Bang Duệ cùng Ba Đa Lôì lâu ngày không gặp niềm nở nhiệt tình nói chuyện với nhau, Trình Kỳ Khiết yên lặng dùng cơm ở một bên không quấy rầy đến bọn họ, nhưng Nhuế Na lại không chịu được bị xem nhẹ vừa ăn cơm vừa thỉnh thoảng dùng ánh mắt quyến rũ Ba Đa Lôì, thấy anh ta không quá chú ý đến, cô ta còn hờn dỗi vươn tay qua mặt bàn, cầm tay anh ta.

“Bạn gái mới của cậu thật nhiệt tình.”

Trịnh Bang Duệ dùng tiếng anh trêu chọc, Ba Đa Lôì lại lấy vẻ mặt bất đắc dĩ đáp trả.

“Quá dính người, mình đang định chia tay với cô ta nhưng vui sướng cô ta mang lại cho mình ngược lại cũng không ít”.

Động tác Trình Kỳ Khiết hơi dừng lại một giây, bạn gái của Ba Đa Lôì không biết bạn trai mình hình dung cô ta như thế nào sao? Không phải cô ta nghe không hiểu tiếng Anh chứ? Nếu không Ba Đa Lôì không dám nói những lời trắng trợn như vậy.

Cô lắc đầu ở trong lòng, không cách nào chấp nhận loại đàn ông này, dính chính đúng là người thôi nát.

Khi Ba Đa Lôì quay đầu lại mỉm cười với cô như một thân sĩ mời cô thưởng thức món ăn đặc sản của nhà hàng, cô chỉ lễ phép cười một tiếng không muốn tr chuyện nhiều với anh ta.

Anh ta quay đầu dùng ngôn ngữ nước Pháp nói với Trịnh Bang Duệ: “Bang Duệ, cậu kết hôn khi nào? Không ngờ cậu lại kết hôn sớm như vậy”.

“Mấy ngày trước, thực ra đây là tuần trăng mật của bọn mình”.

“Trời ạ, mình thật sự khó tưởng tượng, lúc ở Mỹ mình nhớ không nhầm không phải cậu cũng thường xuyên thay bạn gái sao? Mỗi người cậu quan hệ đều là người đẹp, tại sao cuối cùng lại chọn loại có khuyết điểm này?”

Thật đáng tiếc, làn da cùng khuôn mặt đều được chính là bị vết bớt kia phá hủy toàn bộ, hắc, nói thật đi, có phải cậu bị bắt cưới không?”

Trình Kỳ Khiết cúi đầu, nắm chặt dao nĩa trong tay.

Cô đột nhiên hận bản thân mình biết được tiếng Pháp, cô không muốn nghe bạn anh nói như thế nào về cô.

Cô không đủ hoàn mỹ, không xứng với anh.

Đó là sự thật nhưng do vậy mới đả thương người hơn.

“Cậu ở đây nói bậy bạ gì đó?” Nghe được bạn bè chê bai như vậy, trong lòng Trịnh Bang Duệ vọt lên lửa giận, sắc mắt đột ngột thay đổi, đập bàn đứng dậy, “Vợ của tôi rất hoàn mỹ, không có cái khuyết điểm nào, cho dù cậu là bạn của tôi thì tôi cũng không có cách nào dễ dàng tha thứ cậu nói như vậy với cô ấy”.

Giọng điệu cùng ánh mắt tức giận của anh khiến mọi người đều ngây dại. Ba Đa Lô không ngờ phản ứng của anh sẽ kịch liệt như vậy, tay chân trở nên luống cuống còn về mặt Trình Kỳ Khiết lại kinh ngạc ngược nhìn Trịnh Bang Duệ.

Anh vươn tay với cô. “Chúng ta đi”.

Hiển nhiên anh vẫn còn tức giận, lúc này là nổi giận thật sự.

“Bang, Bang Duệ... Thật xin lỗi... Mình...” Ba Đa Lô thật sự luống cuống, anh không biết Trịnh Bang Duệ sẽ phản ứng mãnh liệt như vậy. Anh nhớ rõ trong quá khứ bọn họ đều tương đối cởi mở về đề tài phái nữ, thậm chí đến chuyện trao đổi bạn gái, bình luận về bạn gái cũng đã làm, anh chưa bao giờ nghĩ đến Trịnh Bang Duệ sẽ vì một người phụ nữ mà trở mặt với anh.

Xem ra anh sai lầm rồi, Bang Duệ coi trọng vợ anh ta vượt quá mức tưởng tượng của anh.

Trịnh Bang Duệ không để ý đến anh ta, dặt tay Trình Kỳ Khiết không buồn để ý lễ nghi⁽¹⁾, đi thẳng ra ngoài.

(1) lễ nghi: chào hỏi sau khi về đó

Mặt của anh vẫn vô cùng nghiêm nghị, không lên tiếng nhưng toàn thân lại tản ra hơi thở phần nộ.

Cho đến khi hai người đi ra phòng ăn, ngồi lên xe, Trịnh Bang Duệ vẫn mím môi không nói.

“Tại sao anh lại đột nhiên tức giận bỏ đi?” Trình Kỳ Khiết cẩn thận dò hỏi.

Sắc mặt Trịnh Bang Duệ rất khó coi. “Hắn ta nói những lời khôn kiếp”.

“Lời của anh ta nói có nghiêm trọng vậy không? Em nhớ trước khi đi anh nói anh ta là người bạn hợp tác rất quan trọng, anh không lo đả tội anh ta về sau hợp tác sẽ bị phá bỏ?”

“Phá bỏ thì phá bỏ”.

Nghe anh bình tĩnh nói ra những lời này, cô chỉ cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, trong lòng vui sướng như pháo hoa nổ tung rục rỏ màu sắc.

Anh vì bảo vệ cô mà không tiếc trở mặt cùng đối tác làm ăn quan trọng.

Hơn nữa anh còn không nói cho cô biết những lời nói đả thương người kia, phần dịu dàng chăm sóc này làm cho cô cảm động.

Thích người này.

Trong nháy mắt, cô càng cảm giác được mình thật sự rất thích anh.

Bất luận bị nói “không xứng với” cái gì, tóm lại mình chính là thích anh, mặc kệ người ta nói về hôn nhân của bọn họ như thế nào, sau chuyện xảy ra ngày hôm nay, cô biết cô sẽ sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì vì anh.

Cho dù có khả năng chuyện này không có ý nghĩa gì, dầu rằng anh cũng chỉ xuất phát từ lòng tốt...

“Merci.” Cô nhẹ nhàng phát âm chuẩn tiếng Pháp nói ra cảm ơn.

Trịnh Bang Duệ chột quay đầu nhìn cô, ý thức thì ra ngày từ đầu cô cũng nghe hiểu lời nói của Ba Đa Lô, anh có chút lúng túng như khi lời nói đối bị vạch trần.

“Những lời hằn ta nói em không cần để ý, vết bết trên mặt em thực ra anh cảm thấy không sao cả”. Hiếm thấy anh có nghĩ bản thân nhất thiết cần phải giải thích chuyện kia, chỉ vì không muốn cô khó chịu.

Cô vẫn luôn tự ti, nguyên nhân tự ti chính là vết bết này, nhưng anh không chỉ nói với cô một lần không sao cả, không cần lo người ta nghĩ như thế nào, nếu là người khác nói cô sẽ vẫn để ý, nhưng chỉ cần anh nói không sao cả thì giống như có lực lượng tin tưởng thật sự không có gì.

“Ừ, cảm ơn anh”.

Đôi mắt trong suốt dõi theo anh, toàn tâm toàn ý, tràn đầy tình yêu. Ánh đèn ban đêm ngoài xe chiếu sáng hai gò má mềm mại hồng hào của cô, ngực Trịnh Bang Duệ trở nên căng thẳng, trái tim nhảy lên kịch liệt.

Ý thức được mình còn nắm thật chặt tay cô, ý thức được hai người ở rất gần, gần đến mức có thể ngửi thấy được mùi hương nhàn nhạt tỏa ra trên người cô... Anh có chút hốt hoảng buông cô ra.

Đáng chết chuyện gì xảy ra thế này?

Vừa rồi anh muốn cúi đầu hôn môi cô, là chuyện gì xảy ra...

Trịnh Bang Duệ mơ một giấc mơ, không nhớ rõ nội dung là gì chỉ nhớ có cảm giác rất thoải mái hạnh phúc như đặt mình trong hương thơm ngào ngạt mềm mại ở vườn hoa. Anh chưa từng một lần ngủ có cảm giác an toàn như vậy, thậm chí khi anh tỉnh lại trên mặt vẫn mang theo nụ cười...

Vậy mà nụ cười của anh lại biến thành kinh ngạc khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Lúc này anh mới hiểu ra hương thơm kia là trên người vợ đang vùi mình ngủ say trong lòng anh.

Từ kết hôn đến nay, mặc dù bọn họ vẫn cùng giường chung gối nhưng cũng chỉ là ngủ ở trên một cái giường, tự chiếm cứ hai bên giường, lần này làm sao cô lại rúc vào lòng anh rồi, có thể do thời tiết quá lạnh hoặc là giường khách sạn quá mềm, tóm lại bây giờ biến thành tình huống lúng túng như vậy.

Phản ứng đầu tiên của Trịnh Bang Duệ là thu tay lại nhưng anh vừa cử động, mi tâm cô liền khẽ nhíu lại, anh lập tức dừng lại bất động không đành lòng... Quấy nhiễu cô.

Để cho cô ngủ nhiều hơn chút nữa đi, anh vì hành động của mình lấy lý do, mấy ngày nay từ khi ra nước ngoài cô vẫn ngủ không ngon đi theo anh chạy ngược chạy xuôi cũng thật làm khó cho cô.

Hơn nữa ôm cô như vậy... Cảm giác lại cực kỳ tốt.

Khó trách anh lại mơ giấc mơ mềm mại ngọt ngào đến thế, bởi vì do cô mềm mại ngọt ngào, mùi thơm trên người cô không phải từ mỹ phẩm, cô không trang điểm nên anh suy đoán hẳn là mùi dầu gội đầu.

Mùi hương kia hấp dẫn anh, anh cúi đầu hít một hơi thật sâu. Ừ, rất thơm, nhưng không chỉ mùi vị này, anh lại ngửi xuống chút nữa, ở vành tai cô ngửi được hương vị trong lành thu hút anh.

Động tác của anh bất chợt dừng lại.

Anh đang làm cái gì? Hành động này giống như biến thái.

Lúng túng dời đầu khỏi, mùi hương kia rời xa vậy mà anh có cảm giác khó bỏ, muốn ngửi thấy rõ hơn, chìm đắm ở trong mùi hương đó...

Động tác của anh có thể đã quấy rầy cô, cô chậm rãi mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn về phía anh, sau đó lười biếng nở một nụ cười ngọt ngào với anh như trong mộng.

Nụ cười đó làm tim anh đập liên hồi.

Trình Kỳ Khiết chớp mắt mấy lần, giống như đã tỉnh hẳn, đột nhiên mắt mở to, lùi mình về sau.

“À, thật xin lỗi... Không phải em cố ý”.

Cô giống như con nai bị hoảng sợ, bật dậy khỏi giường chạy vọt vào phòng tắm.

Trong ngực thiếu nhiệt độ của cô, Trịnh Bang Duệ lại có chút buồn bã, nhìn bóng dáng người kia biến mất ở cửa phòng tắm, anh hoài nghi có phải vừa rồi có chỗ nào không thích hợp, nếu không làm sao sẽ... Cảm giác vợ mình rất mê người?

Qua hơn 10' sau, Trình Kỳ Khiết mới đi ra khỏi phòng tắm, nhưng trái tim cô vẫn đập thành thịch, mặc dù tối hôm qua không có chút ấn tượng mình hoàn toàn ngủ thẳng trong ngực anh như thế nào nhưng cảm giác bị anh ôm chặt lại chân thật như vậy làm cho người ta thật xấu hổ.

Trịnh Bang Duệ đã rời giường, ngồi ở bên cạnh bàn ăn đọc báo.

Đeo gọng kính mảnh, gò má bị che bởi tờ báo, sống mũi thẳng cùng môi mỏng mím lại cũng hết sức hoàn mỹ, hơn nữa cô thích mái tóc của anh, dày mà thô đen như cá tính kiên cường và cổ cháp của anh, tràn đầy vị nam tính.

Đây là chồng của cô, tối hôm qua còn cùng cô chung giường chung gối.

Chỉ mới nghĩ đến điểm này, trong lòng liền nóng rực, tình cảm mãnh liệt khiến người ta hoa mắt chóng mặt suýt nữa đem làm cô bao phủ, mà cô phải liêu mình áp chế phần tình cảm này mới không dọa đến anh.

Trịnh Bang Duệ nghe thấy tiếng bước chân cô, ngẩng đầu lên.

“Đến đây đi, tôi đã gọi khách sạn đưa bữa ăn sáng tới”.

Anh gấp tờ báo vào, trên bàn ăn đã bày bữa ăn sáng đầy đủ phong phú, có nước trái cây, bánh nướng xốp, các loại bánh bao cùng trứng rán vàng ruộm.

“Cám ơn”. Cô ngồi trên ghế đối diện anh, có chút mất tự nhiên đối mặt anh. “À, hành trình hôm nay là gì?” Cô tìm một đề tài trò chuyện.

“Hôm nay không có hành trình”.

Ánh mắt của cô trùng rất lớn, thật chưa từng nghĩ đến đáp án này.

“Mấy ngày nay chạy ngược chạy xuôi, tiến độ công việc đã vượt mức quy định rồi, hôm nay thời gian có một ngày, em nghĩ đi dạo ra ngoài không?”

Cô khó tin nháy mắt mấy cái sau đó dùng sức gạt đầu thật mạnh.

Nhìn cô nở nụ cười, tâm tình Trịnh Bang Duệ tâm tình cũng kỳ diệu phần chấn lên.

Đây là lần đầu tiên anh biết, khiến một người vui vẻ là một chuyện sẽ làm mình vui vẻ theo.

Nói đi ra ngoài một chút cũng liền thật sự chỉ ra ngoài ạo mà thôi, bọn họ không đi những điểm ngắm cảnh nổi tiếng kia, bởi vì anh không thích chen chúc cùng với khách du lịch nhưng châu Âu chính là châu Âu, cho dù đi ở trên phố bình thường thì cảnh sắc cũng đẹp như một bức tranh.

Bọn họ rất may mắn, thời tiết tốt, hai người tùy ý đi dạo chơi thể nhưng đi tới tận chợ truyền thống.

Trình Kỳ Khiết như một đứa bé nhìn thấy những gian hàng hoa tươi, rau quả, pho mát, Lạp xườn hưng phần đến mắt đều tỏa sáng, tốn rất nhiều thời

gian cùng những ông chủ kia tán gẫu, nhiệt tình xin những chủ hàng bán rong cho bọn họ ăn thử các loại pho mát cùng uống rất nhiều rượu đỏ.

“Thật xin lỗi, làm anh theo em đi dạo lâu như vậy”. Cô chú ý tới anh một mực yên lặng đi theo bên cạnh người cô, có chút lo lắng, sợ anh nhàm chán không nhìn được.

“Không sao cả”.

Anh cũng không cảm thấy nhàm chán, ngược lại cho rằng thú vị, nhìn một mặt khác của cô ngoại trừ yên lặng, giỏi giang, tao nhã. Anh rất kinh ngạc không biết đến tột cùng cô có bao nhiêu diện mạo mà anh không biết.

Càng làm cho anh kinh ngạc hơn là bản thân mình lại có hứng thú muốn biết.

Tất cả đều bởi vì đi với cô rất thoải mái cũng rất dễ chịu. Anh phát hiện Trình Kỳ Khiết rất ít cùng anh nói chuyện về phái nữ, bởi vì cô rất thông minh, bọn họ được giáo dục giống nhau, cùng gia thế bối cảnh, cho nên có một số việc anh chỉ cần mở miệng là cô có thể hiểu.

Dần dần, anh cảm thấy có cô ở bên người cũng không phải chuyện khó khăn như trong tưởng tượng.

Cuộc hôn nhân lấy mục đích đôi bên cùng có lợi này hình như đang từ từ chuyển biến rồi, rất nhiều việc nằm ngoài dự đoán của anh mà hình như anh không đặc biệt chống cự với những thay đổi này.

Cô dừng chân tại gian hàng bán đồ thủ công đặc biệt lâu giống như nhìn thấy mỗi vật gì đều cảm thấy mới lạ đáng yêu, anh nhất thời cao hứng cầm lên chiếc mũ trên đỉnh có chòm lông mao đội lên cho cô.

“Rất đẹp”.

“Thật sao?” Cô mừng rỡ sờ sờ chòm lông trên đỉnh như đứa bé được khen ngợi.

“Mua đi, anh tặng em”. Anh móc tiền ra trả cho ông chủ, quay đầu nhìn cô tựa hồ cảm giác có chỗ không đúng, sau đó anh vạch mái tóc cô che vết bớt ở má trái ra, nhét vào trong mũ, lộ ra vết bớt.

Trình Kỳ Khiết cứng đờ người một cái, nghĩ kháng cự nhưng bị anh bắt được tay của cô, ngăn cản cô tiếp tục ý đồ che giấu.

“Không sao cả, anh cảm thấy không tắt yếu cần che giấu, có vết bớt kia hay không em đều rất đẹp”.

Cảm giác trái tim cô co rút rất mạnh.

Cô một mực chờ đợi, chờ một người nói với cô “Không sao cả”, “Cô không cần che giấu”...

Trong mắt của cô chứa đầy hơi nước, mỉm cười ngược nhìn anh, thả tay xuống, cô không hề kiên trì nữa.

Bọn họ lại tiếp tục đi dạo thật lâu, có vài người đi đường thấy khuôn mặt cô sẽ lộ ra nét mặt quái dị chỉ là cô không thèm để ý.

Ở bên cạnh anh, cô giống như có dững khí đối mặt với bất kỳ ánh mắt nào.

Chương 5

Máy bay chậm rãi hạ cánh, trong cabin âm thanh cơ trưởng truyền đến, sẽ không bao lâu nữa đáp xuống sân bay, đồng thời cũng tuyên bố hành trình châu Âu kết thúc.

Trình Kỳ Khiết nhìn người đàn ông đang ngồi phía bên kia ở khoang hạng nhất, thấy anh nhắm mắt nghỉ ngơi, lần đầu tiên cô chán ghét không gian rộng lớn trong khoang hạng nhất, cô thà rằng bọn họ ngồi ở khoang phổ thông, như vậy cô mới có thể quang minh chính đại gần sát anh.

Nếu loại tâm tư này của mình để cho anh biết có lẽ sẽ làm anh chán ghét đi?

Trình Kỳ Khiết có chút tự giễu cúi đầu, sờ cái mũ trên đầu, cô chưa từng bỏ cái mũ xuống cho dù ngồi ở trong buồng máy bay, cô kiên trì cho là khí lạnh trên máy bay sẽ làm cô đau đầu nói gì cũng không bỏ xuống. Thật ra cô chỉ không nỡ bỏ xuống bởi vì đây là món quà anh tặng cô.

Máy bay hạ xuống chân động khiến Trịnh Bang Duệ tỉnh lại, Trình Kỳ Khiết vội vàng quay đầu đi.

Mấy phút sau bọn họ đi ra khoang máy bay, anh dắt tay cô giống như dắt tay trở thành thói quen của bọn họ rồi, ngay từ đầu chỉ bởi vì trong hiệp nghị đã nói phải cho người khác cảm giác bọn họ là đôi vợ chồng đằm thắm nhưng từ sau khi ở trong chợ tại châu Âu, hai người tự nhiên dắt tay nhau đi dạo phố nên bây giờ cũng dắt tay nhau tự nhiên như vậy.

Khóe miệng cô không nhịn được cong lên thành một nụ cười hạnh phúc nhưng vừa mới xuống máy bay, điện thoại của anh liền vang lên.

“Alo”.

Nghe được âm thanh đầu bên kia của điện thoại, Trịnh Bang Duệ nhìn cô một cái, ngay sau đó xoay người buông tay cô ra, đi tới nơi xa hơn một chút đưa lưng về phía cô nói chuyện.

Trái tim của Trình Kỳ Khiết chậm rãi trở nên lạnh lẽo.

Cô không muốn hỏi người gọi điện thoại tới là ai, cô biết thời gian nghỉ lễ kết thúc, bọn họ trở lại Đài Loan cũng trở về với thực tại.

Ngay ngày hôm Trịnh Bang Duệ về nước liền đến công ty, mãi cho đến rất khuya mới về nhà, Trình Kỳ Khiết không biết anh có phải luôn ở công ty không hay là đi gặp mặt người nào đó, cô đều không muốn biết. Cô không nghỉ ngơi, cố ý làm mình trở nên bận rộn, vội vàng đi khắp nơi tặng quà.

Mỗi người họ hàng gia tộc họ Trịnh bên này, cô đều chuẩn bị tặng phẩm, ngay mẹ cả cùng hai chị gái bọn họ có quan hệ không tốt với Trịnh Bang Duệ, cô đều thân thiết chuẩn bị túi xách hàng hiệu, rồi bọn họ cũng khó có thể duy trì lạnh lùng với cô cháu dâu xấu xí Trình Kỳ Khiết mới vào cửa đã tặng túi xách này.

“Oa, nữ nhân viên quầy bách hóa trang sức nói với chị ở Đài Loan đã hết đồ này, chị đã đặt trước, cô ta còn nói chưa có hàng đấy”.

Trình Kỳ Khiết mỉm cười với mẹ cả nói: “Những kiêu dáng này đều là vật phẩm số lượng có hạn năm nay, vừa đúng lúc chúng cháu đến châu Âu du lịch liền tự chủ trương mua về hi vọng các chị và mẹ sẽ thích”.

“Dĩ nhiên thích, quả thật quá tuyệt vời, cảm ơn. Em dâu thật là suy nghĩ chu đáo. Mẹ, người nói đúng không?”

Phương Tú Khanh mắt thấy con gái mình dễ dàng bị một cái túi xách hàng hiệu mua chuộc, mặc dù trong lòng tức giận, nhưng nói thực... Chính bà cũng khó đối với kiêu dáng túi Hermes bạch kim này làm như không thấy.

“Làm chi tốn kém như vậy?” Thích thì thích, ngoài miệng vẫn phải dè dặt một chút, hai mắt Phương Tú Khanh vẫn nhìn chăm chăm cái túi, âm thanh lại cố ý giả bộ như lạnh lùng.

“Không có gì. Lúc con đi dạo phố cùng Bang Duệ thì nhìn thấy cái túi này, cảm thấy thích hợp với mẹ liền mua”.

Trong lòng Phương Tú Khanh biết rõ thằng nhóc Trịnh Bang Duệ kia dù có chết vẫn coi bà như người đôi đầu mới không thể nào mua đồ đưa bà, cái này coi như cô dâu mới hiểu chuyện.

“Mẹ, mẹ cầm nhìn xem”. Con gái thứ hai đưa túi bách kim cho Phương Tú Khanh, vừa tiếp xúc đã cảm nhận được chất da cao quý, Phương Tú Khanh đã nhìn không được, hơn nữa hai đứa con gái ở một bên còn nói: “Nhìn thật đẹp, trời ạ, mẹ, mẹ cầm lên trông thật sang trọng”.

“Thật sao? Ha ha”. Mặt nạ lạnh lùng của Phương Tú Khanh đã sớm hòa tan, hiện tại chỉ còn lại vẻ mặt vô cùng mừng rỡ. “Cám ơn nhiều, con thật tốt”.

Bà ta không nhìn được khen ngợi cô dâu mới, đáng lẽ vốn là cái đỉnh trong mắt.

Trình Kỳ Khiết mỉm cười nói là việc cần làm. Thật may cô có một sở thích thu thập các loại hàng hiệu, lại có chị cô thích lôi kéo cô chia sẻ chiến lợi phẩm, cô mới hiểu biết nhất định về các loại nhãn hiệu túi xách nổi tiếng. Đúng hàng hiệu Bao Bao có sự hiểu biết nhất định, mấy cái túi xách có thể khiến bác cả cùng mấy chị cả bọn họ lưu lại ấn tượng tốt về cô vậy là đáng giá rồi. Nhưng mục tiêu cuối cùng của cô là hy vọng có thể hàn gắn lại Trịnh Bang Duệ cùng mẹ cả lúc này đang đối địch nhau để không khí trong nhà khá hơn một chút, đây chỉ là một bước nhỏ vừa mới bắt đầu.

“Mẹ thích thì tốt rồi”.

Dĩ nhiên cô cũng không quên quà tặng của ông nội và bố chồng nhưng phải đợi bọn họ tan làm trở về mới đưa được. Sau khi rời khỏi phòng của

mẹ cả, Trình Kỳ Khiết mang quà tặng đã chuẩn bị xong ra đưa cho người làm nhà họ Trịnh.

Mới gả vào nhà họ Trịnh mười mấy ngày, cô đang có tiếng hiền lành khảng khái thu phục được tất cả trái tim mọi người.

Trình Kỳ Khiết cũng không phải cố ý mà xuất phát từ bản năng, đi nước ngoài trở về đều đưa lễ vật tặng mọi người, đối với cô đó là chuyện bình thường chẳng qua những chủ nhân trong nhà này chưa từng làm như vậy nên cô mới trở nên đặc biệt.

Công ty Trịnh thị, Trịnh Bang Duệ phụ trách nhóm ngành.

Một tầng to như vậy, phóng tầm mắt nhìn tới mười mấy nhân viên nhưng trừ âm thanh ngón tay lướt thật nhanh trên bàn phím cùng tiếng máy photo ra không có quá nhiều tạp âm, mọi người đều cúi đầu cố gắng làm việc, dưới bầu không khí này, ngay cả người đang nói chuyện điện thoại cũng không khỏi nhỏ giọng.

Trịnh Bang Duệ mặt không chút thay đổi đi vào, đối với tình huống như thế đã tập thành thói quen, nhưng Trình Kỳ Khiết đi theo phía sau anh lại kinh ngạc mở to mắt.

Chuyện gì xảy ra à? Không khí như thế nào khắc nghiệt như vậy? Cùng khách sạn cô so sánh kém rất nhiều đâu. Mỗi khuôn mặt nhân viên của cô đều mỉm cười không giống những người nơi này, mọi người giống như người máy.

Nhưng dù sao bọn họ không phải người máy, có mấy người không nhìn được tò mò, lén lút nhìn cô sau vách ngăn.

Cô chớp được những ánh mắt tò mò kia, nhe răng mỉm cười với bọn họ, khẽ phát phát tay.

Nụ cười của cô đạt được sự hưởng ứng của những người này, bọn họ cũng gật đầu mỉm cười với cô, nhưng sau khi chóng lại khuôn mặt nghiêm

túc lạnh lùng của Trịnh Bang Duệ ngay lập tức sắc mặt tái nhợt cúi đầu tiếp tục công việc.

Khi hai người bọn họ đi đến trước cửa phòng làm việc của anh, Trịnh Bang Duệ nhỏ giọng kêu: “Trợ lý Vương”.

Giọng nói vừa ra, lập tức có một người đàn ông từ trên ghế bật dậy, khăn trương chạy bước tới. “Dạ, Phó tổng”.

“Đây là vợ của tôi, tiểu thư Trình Kỳ Khiết, cô ấy đại diện công ty Trình thị, về sau hai công ty chúng ta hợp tác đầu tư khai phá đất đai, cô ấy tạm thời sẽ đi làm trong Trình thị để quen thuộc với phương thức hoạt động của Trình thị”.

Trợ lý Vương trừng lớn hai mắt. “Phó, Phó tổng phu nhân... cô khỏe chứ. Trước đây cô cùng Phó tổng ở châu Âu, nhờ có cô giúp một tay, vô cùng cảm ơn cô”.

Lúc Trịnh Bang Duệ ở châu Âu, thường thường có một cuộc điện thoại gọi về Đài Loan yêu cầu anh sửa sang lại tất cả tài liệu lớn nhỏ, cũng không quản là thứ bảy hay chủ nhật, là nửa đêm hay ba bốn giờ sáng, lại càng không để ý tới anh có biện pháp hoàn thành nhiều công việc như vậy trong thời gian ngắn như thế hay không, thật may là lúc đó Trình Kỳ Khiết chủ động mà đề nghị giúp đỡ.

Khiến trợ lý Vương xấu hổ hơn nữa là hình như năng lực làm việc của Phó tổng phu nhân cũng rất mạnh, để cho anh thấy vui mừng đầu tiên là có người chia sẻ công việc nhưng tiếp theo lại lo sợ về sau phải đối mặt với ông chủ mạnh mẽ như thế nữa, nói thật ra, một người anh đã chịu đủ.

“Thì ra anh chính là trợ lý Vương, rốt cuộc được gặp mặt, bình thường thật vất vả cho anh rồi. Oh, đúng rồi, đây là một chút quà tặng. Chúng tôi còn mua chút bánh bích quy, chocolate, giúp tôi phân chia cho các đồng nghiệp được không?”

Trợ lý Vương hơi giật mình nhìn Phó tổng phu nhân đưa bút Montblanc cho anh, anh cho là mình đang nằm mơ, dùng sức nháy mắt mấy cái, nhưng hộp bút tinh xảo không có biến mất, Phó tổng phu nhân nở nụ cười ấm áp trước mắt anh cũng không biến mất.

Từ khi vào công ty tới nay anh luôn phải chịu đựng áp lực khổng lồ, không hề có một giây được thờ dốt chứ đừng nói lấy được bất kỳ an ủi nào từ trong miệng Phó tổng, dưới tình hình này, ấm áp mà Phó tổng phu nhân đối với anh mà nói có ý nghĩa vô cùng to lớn.

“Cám ơn phu nhân”. Anh tràn đầy lòng cảm kích nhận lấy.

Mắt trợ lý Vương trợn ứa lệ cầm quà tặng rời đi, Trịnh Bang Duệ bất mãn nhìn chằm chằm bóng lưng anh ta.

“Chuyện gì xảy ra với anh ta? Anh tăng lương cho anh ta cũng chưa từng thấy anh ta vui mừng như vậy”.

Ngược lại Trình Kỳ Khiết lại biết rõ vì sao, xem kiểu ông chủ như Đại Ma Vương Trịnh Bang Duệ ấy thì đương nhiên nhân viên anh mới nơm nớp cẩn thận lo sợ.

“So với tăng lương, có nhân viên càng cần phải khích lệ chứ?” Cô hỏi thăm đề xuất ý kiến bản thân, không hy vọng làm anh có cảm giác bị can thiệp.

“Khích lệ? Công ty anh làm kinh doanh chứ không phải mở vườn trẻ”. Anh giễu cợt nói.

Trình Kỳ Khiết bi ai thay nhân viên công ty anh ở trong lòng.

Quả nhiên là Đại Ma Vương.

Cô không biết mình có thể làm cái gì, nhưng cô hi vọng về sau có cơ hội, có thể cải thiện không khí phòng làm việc của anh, cho nhân viên của công ty có nhiều sự động viên.

“Vậy phòng làm việc của em ở đâu?” Cô chuyển đổi đề tài, mở miệng vui vẻ hỏi.

Trịnh Bang Duệ đối với cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này rất hài lòng, mặc dù từ thân phận người đàn ông độc thân biến thành người đàn ông đã kết hôn nhưng cuộc sống của anh không thay đổi quá lớn.

Đương nhiên, căn cứ theo thỏa thuận bọn họ phải ngủ chung ở một căn phòng.

Nhưng cùng một người phụ nữ sống chung trong một phòng, anh thích ứng nhanh hơn so với bản thân tưởng tượng, nguyên nhân chủ yếu do Trình Kỳ Khiết là một cô gái an tĩnh không nói nhiều, cô luôn lẳng lặng rửa mặt chải đầu rồi chiếm cứ một phần nhỏ là cái bàn trang điểm trong phòng để thoa kem dưỡng da thì cô liền lặng lẽ nằm ở bên cạnh giường.

Anh mang laptop vào trong phòng để làm việc, cô cũng sẽ không làm phiền anh, nhiều lần anh làm việc đến nửa đêm, cho đến lúc đóng lại máy vi tính mới phát hiện trong phòng còn có một người khác.

Coi như anh về muộn cô cũng không cầu nhau, ngược lại còn giúp anh pha một cốc trà ngủ ngon giấc để anh được nghỉ ngơi thật tốt.

Ban ngày bọn họ cùng nhau đến công ty đi làm, cô còn dậy sớm hơn so với anh, từ sau khi cô về làm vợ trong nhà thì thói quen ăn bữa sáng kiểu Trung chỉ gồm dưa muối, cháo loãng với quẩy đã được cô thay đổi. Cô thường đến phòng bếp chỉ thị người giúp việc chuẩn bị bữa ăn sáng như nước ép trái cây, nước đậu, toàn bộ bánh mì đều được cuộn rau dưa và cháo yến.

Ông nội càng ngày càng để tâm khen ngợi cô nhiều hơn, ngay cả dì cả ít khi nhìn anh với vẻ mặt vui vẻ cũng đứng về phía cô sau khi cô giải thích công dụng những thứ rau quả kia có thể bài độc khiến cho da mặt xinh đẹp trẻ trung hơn.

Anh thì không quan trọng, dù sao anh cũng không thèm để ý đồ ăn gì cho vào trong bụng.

Chẳng qua anh nhận thấy được không khí trên bàn ăn có chút thay đổi, trước kia luôn đông cứng, yên tĩnh nay đã có tiếng nói chuyện.

Cô giống như vĩnh viễn không hết đề tài trò chuyện với ông nội, từ sau khi bà nội qua đời, anh chưa bao giờ thấy ông nội thao thao bất tuyệt, thần thái vui vẻ như vậy, mà cô không chỉ thu phục được lòng của ông nội thậm chí cha cùng dì cả còn có thể nói chuyện phiếm vài câu.

Có một lần thấy dì cả vậy mà lại kích động thảo luận cùng cô về đồ trang sức lưu hành mới nhất gần đây và hẹn cùng đi dạo phố, anh thiếu chút nữa cho rằng mình bị hoa mắt.

Me cả không phải luôn coi anh là cái đinh trong mắt sao? Vì sao lại có vẻ mặt ôn hòa như vậy với vợ anh?

Anh không biết Trình Kỳ Khiết đã làm như thế nào nhưng không thể phủ nhận là không khí bữa cơm trong nhà tốt hơn rất nhiều, ít đi cảm giác giương cung bạt kiếm khấn trương, thức ăn ăn vào miệng dường như cũng ngon hơn.

Điều duy nhất khiến Trịnh Bang Duệ cảm thấy không vừa lòng là nhân viên của anh đều thay đổi.

Có mấy lần anh đi ra phòng làm việc của mình, nhìn những nhân viên bên ngoài kia, cơ hồ không nhận ra đó là thuộc hạ của anh.

Nói theo cách nghĩ của anh thì khuôn mặt hớn hờ kia của trợ lý Vương có còn là người khúm núm vâng vâng dạ dạ trước đây mà anh luôn một mực tin tưởng sao?

Còn có người kia là ai? Ở bên cạnh Trình Kỳ Khiết thật sự là thư ký Giang lười biếng thụ động ngón tay đang đánh chữ rất nhanh trên bàn phím?

“Tôi cảm thấy có khả năng thực hiện được, đợi lát nữa tôi sẽ đi tìm nói với người thứ ba”.

Người hai mắt tỏa sáng đó là người nào? Là giám đốc Ngô thuộc phòng khai thác sao? Không phải hẳn ta luôn nói cái gì cũng không có khả năng sao? Nói cái gì mà nhà máy và cửa hàng tư nhân sẽ không thích hợp?

Trong phòng làm việc, ngoài tiếng thảo luận nhiệt liệt sôi nổi rủ rừ rì rì còn có mùi thơm ngọt ngào đáng nghi, dưới ánh mắt khám xét thì đáp án chính là hộp bánh ngọt mới ăn một nửa đang rải rác trên cái bàn vốn không nên dính một hạt bụi.

Trịnh Bang Duệ nhăn mày lại.

Vợ anh dường như muốn nuôi mập đám nhân viên của anh, chưa đến 5 giờ liền đặt các loại điểm tâm làm cho tài xế cứ 3 giờ hàng ngày mang đến biến phòng làm việc trở nên giống như phòng uống trà chiều, luôn náo nhiệt không dứt.

Vậy sẽ làm ảnh hưởng cảm xúc của anh, mấy lần muốn nói với Trình Kỳ Khiết những cuối cùng vẫn chưa mở miệng.

Bởi vì ảnh hưởng này hình như rất tốt, anh chú ý đến từ khi không khí phòng làm việc thay đổi, nhân viên trở nên chủ động tích cực, đầu cũng càng linh hoạt, hiệu suất công việc cũng gia tăng hơn.

Anh không muốn thừa nhận rằng cách làm của cô hình như... cũng không tệ lắm.

Trịnh Bang Duệ nhìn cô, cô mặc quần áo rất gọn gàng, cặp mắt tỏa sáng lấp lánh, trên mặt luôn nở nụ cười làm người khác cảm thấy, cô có loại khí chất đặc biệt làm cho người ta rất muốn gần gũi cô, mở rộng lòng không chút phòng bị với cô.

Cảm giác ở bên cạnh cô rất thoải mái, anh nghĩ nhất định nhiều người cũng có chung suy nghĩ giống anh, bởi vì chỉ cần cô ở đây, trong không

gian liền tràn đầy bầu không khí thả lỏng, cô khéo léo thu phục rất nhiều trái tim mọi người.

Anh vốn chỉ muốn tìm một người vợ trên danh nghĩa sẽ không gây chuyện cho anh nhưng mọi thứ của cô đều vượt qua mong đợi của anh.

Cô sẵn sàng, cô hiểu chuyện, cô thành thực, cô dịu dàng... Từng chút, từng chút một xâm nhập trái tim của anh, mỗi giây phút đi cùng với cô đều vui vẻ.

“Phó... Phó tổng?”

Mọi người đang trò chuyện rất hăng say bất chợt im lặng như tờ, trợ lý Vương phát hiện anh xuất hiện mặt càng trở nên tái nhợt.

Thế nào? Anh đáng sợ như vậy?

Trịnh Bang Duệ nhíu mày, “Trợ lý Vương, tài liệu tôi muốn anh chuẩn bị đâu?”

“Đều xong rồi, em lập tức đưa cho anh”.

Trợ lý Vương xông về chỗ ngồi mình để lấy tài liệu, anh đứng tại chỗ chờ, bầu không khí thảo luận sôi nổi ban đầu biến mất nhất thời trở nên đông cứng giống như một khối băng ngâm vào trong nước.

“Có muốn ăn bánh ngọt hay không? Uống cùng trà mùi vị không tệ nha”.

Lúc này người dám mở miệng chỉ có một, Trình Kỳ Khiết cười nhẹ nhàng ngược nhìn anh, anh phát hiện mình rất khó cự tuyệt khuôn mặt tươi cười kia.

“Đề án vừa rồi của quản lý Ngô rất tuyệt, anh có muốn nghe xem một chút hay không?”

Anh quay đầu nhìn về phía quản lý Ngô.

Quản lí Ngô nuốt ngậm nước miếng, bắt đầu còn lắp bắp, sau càng nói lại càng có tự tin mà đĩnh đạc nói.

Mấy phút sau đó Trịnh Bang Duệ ăn bánh ngọt, nghe các nhân viên thân thiện thảo luận, khi Trình Kỳ Khiết đưa tới một ly cà phê hương thơm nồng thì anh mới chú ý tới thế nhưng chẳng biết lúc nào mình đã dung nhập vào trong chuyện này.

Anh rất kinh ngạc nhưng không hề mất hứng.

“Có thể thương lượng với anh một chuyện không?” Về mặt Trình Kỳ Khiết áy náy tới tìm anh.

Giọng nói của cô khiến Trịnh Bang Duệ cho là chuyện gì quan trọng, vì vậy anh buông công việc trong tay xuống, nghiêm mặt hỏi: “Có chuyện gì?”

“Chủ nhật là sinh nhật bà nội em, anh có thể cùng em về nhà một chuyến ăn bữa cơm gia đình được không?”

“Chỉ như vậy?” Yêu cầu đơn giản như vậy?

“Hả? A... Đúng vậy, làm anh khó xử sao? Hay ngày đó anh có kế hoạch khác?”

“Không có. OK”.

“Thật sự?” Mặt của cô sáng lên. “Cám ơn anh, vậy em không quấy rầy anh nữa, anh còn phải làm việc đến rất khuya sao? Có cần em chuẩn bị đồ ăn khuya cho anh hay không?”

“Không cần”.

“Vậy em trở về phòng trước, ngủ ngon”.

Nhìn cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng sách, mi tâm Trịnh Bang Duệ khóa chặt lại.

Giọng nói của cô khách sáo dường như rất sợ anh sẽ từ chối yêu cầu đơn giản như vậy.

Từ sau khi kết hôn cô vẫn luôn như vậy, an phận thủ thường đóng vai một người vợ tốt.

Trịnh Bang Duệ nhớ tới ngày đó, hiếm khi ông nội gọi anh đến vỗ vỗ vai anh nói gần đây tính tình anh sửa đổi rất nhiều, mấy lão cổ đông trong công ty đều nói anh nhiều chỗ câu nệ không ít trở nên ngày càng thành thực hơn. Ông nội nhìn thấy nỗ lực của anh đã có thể an tâm từ từ đem sản nghiệp gia tộc giao cho anh.

Quả thật khó tin.

Anh luôn yên lặng làm việc, không cho rằng mình cần thiết phải tranh công với người khác nên mặc kệ ông nội hoặc người trong công ty hiểu lầm anh, trước giờ anh đều không giải thích.

Làm sao mà ông nội lại đột nhiên tán thưởng anh như thế?

Không cần suy nghĩ nhiều, anh cũng biết nhất định có liên quan tới vợ anh. Cô rất được ông nội yêu thích, thường xuyên nói chuyện cùng ông nội, tự nhiên cũng thay anh nói không ít lời tốt đẹp đi?

Dường như cô thâm lặng làm rất nhiều cho anh nhưng cô chưa từng yêu cầu anh làm việc gì.

Nghĩ tới đây, Trịnh Bang Duệ đột nhiên có chút ngòai không yên, trong lòng giống như có móng vuốt con mèo gãi anh vậy, anh đóng lại máy vi tính, trở về phòng.

Cô đã ngủ, thân thể gầy nhỏ nằm sát mép giường như sợ gây phiền toái cho người khác.

Anh si mê đứng ở trước người của cô, nhìn khuôn mặt cô mặt ngủ mà ngẩn người ra.

Cô ngủ say đẹp như một bức họa, lông mi thật dài giống lông quạt mềm mại phủ bóng râm trên khuôn mặt trắng mịn.

Cô nằm nghiêng, tay gối đầu, anh nhớ tới một lần duy nhất bộ dạng lúc cô rúc vào trong ngực anh để ngủ ở châu Âu, anh còn nhớ rõ thân thể mềm mại cùng hương thơm mê người của cô khiến cho anh rất muốn ngủ nữa...

Trịnh Bang Duệ không tự chủ quỵ xuống, đụng lên lỗ mũi cô.

Không biết có phải anh đã quấy rầy cô không, Trình Kỳ Khiết dịch người ra một chút, anh cứng đờ, mới phát hiện ra hành động bản thân.

Đáng chết, hành vi của anh tưởng chừng như tên trộm háo sắc.

Anh không cần lén lút, trong lòng có một âm thanh nói, anh là chồng của cô, chồng hợp pháp, anh hoàn toàn có quyền có được cô.

Đây là suy nghĩ nguy hiểm, bởi vì anh nhớ tới hình ảnh anh hôn cô ngày kết hôn, hương vị ngọt ngào mềm mại kia... Phản ứng ngây ngô đáng yêu... Cô ngọt ngào biết bao... Vốn chỉ nghĩ hôn một cái qua loa ứng phó tạm thời nhưng lại lập tức mất khống chế làm anh cũng không nhớ đến...

Ngừng!

Trịnh Bang Duệ bỗng nhiên đứng lên, hỗn loạn phát hiện trong đầu mình toàn suy nghĩ háo sắc khi nhìn về phía cô đang ngủ say.

Nhất định là quá lâu không phát tiết, đúng, nhất định là như vậy.

Anh xoay người vọt vào phòng tắm, anh tắm thật lâu dưới nước lạnh mới dám lên giường ngủ nhưng làm cho anh cảm thấy bất đắc dĩ là anh vừa nằm lên giường một cái, mọi cố gắng lại hóa thành bọt biển.

♥ *[Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)* ♥

“Cám ơn hôm nay anh đi theo em”. Ở trên xe, Trình Kỳ Khiết nói với Trịnh Bang Duệ.

Giọng nói khách sáo không khiến Trịnh Bang Duệ cảm thấy tốt hơn, ngược lại làm anh cảm thấy có chút không vui.

“Việc này không có gì, em không cần luôn nói cảm ơn anh”.

Giọng anh có phiến nào để cho cô im lặng, bên trong xe rơi vào yên tĩnh.

Anh không phải ý đó, Trịnh Bang Duệ nghĩ giải thích rồi lại không biết nên mở miệng nói thế nào, hai người liền ở trong không khí ngột ngạt đi đến nhà họ Trình.

Trịnh Bang Duệ cùng Trình Kỳ Khiết đi vào nhà họ Trình, từ sau kết hôn đến bây giờ, đây là lần đầu tiên bọn họ trở lại.

“Tiểu Khiết.” Người đầu tiên xông lên ôm Trình Kỳ Khiết chính là chị của cô, sau đó cô lần lượt là ôm bà nội, ba, mẹ.

Trịnh Bang Duệ cứng ngắc đứng ở một bên, nhẫn nại chờ đợi một vòng chào hỏi này qua đi, anh không có biện pháp chấp nhận loại tiếp xúc thân mật của người nhà kiểu này, gia đình mà anh lớn lên không có thói quen này khiến cho mỗi lần anh đối mặt với tình cảnh lúc này ở nhà họ Trình cũng không biết làm sao.

“Rất lâu không gặp lại cháu rồi Tiểu Khiết, hai cháu không giống Tiểu Tâm thường xuyên về nhà như vậy làm bà nội rất nhớ.” Bà nội Trình nắm tay cô cháu gái bà yêu thương nhất không nỡ buông ra.

“Thật xin lỗi..., bà nội, vừa mới gả đi, cháu cần phải thích ứng một chút thôi”.

“Bà nội, Tiểu Khiết lại không giống như Tiểu Tâm được gả đến ngay bên cạnh nhà mình”. Mẹ Trình vội vàng giải thích thay Trình Kỳ Khiết. “Hơn nữa con gái đã gả đi sao có thể cả ngày lẫn đêm chạy về nhà ngoại”.

“Đúng... Nhưng ta nhớ Tiểu Khiết thôi.” Bà nội Trình chu miệng lên, giọng nói còn tùy hứng hơn so với đứa trẻ nhưng bà có quyền bốc đồng bởi năm người trong nhà họ Trình đều xem cô như bảo bối.

“Bà nội, về sau cháu sẽ thường xuyên trở về, bà chớ mất hứng, hôm nay là sinh nhật bà đây, bà nên vui vẻ”.

Trịnh Bang Duệ nhìn Trình Kỳ Khiết nói xin lỗi cùng bà nội, trong lòng có chút áy náy, kết hôn tới nay, cô đối với người nhà anh bỏ ra bao nhiêu công sức anh đều xem ở trong mắt, nhưng ngược lại, dường như anh làm quá ít.

“Đúng vậy, bà nội, về sau chúng cháu sẽ thường xuyên trở về”. Suy nghĩ mới hiện lên, cũng không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào, anh bật thốt lên.

Cô đột nhiên quay đầu, trong mắt lóe ra kinh ngạc, sau đó là cảm kích.

Thế nào? Cô cho rằng anh là người không phân rõ phải trái sao?

Thấy hàm ý trong ánh mắt cô, anh dùng ánh mắt không vui nhìn cô mà cô thân nhiên cười, anh siết chặt nắm chặt tay của cô.

Nụ cười vui sướng kia khiến Trịnh Bang Duệ nhất thời quên mình vừa suy nghĩ cái gì.

“Ha ha... Thật tốt quá, vui vẻ, vui vẻ. Hai cháu gái đều trở về ta vui vẻ nhất rồi, đúng rồi, còn có chuyện càng vui vẻ hơn, Tiểu Khiết, cháu còn chưa biết chứ? Chị cháu mang thai”.

“Cái... cái gì? Thật? Oa, chúc mừng”. Trình Kỳ Khiết mở to mắt, kinh ngạc nhìn bụng chị mình. “Bên trong có một tiểu bảo bảo đó, em muốn thành dì rồi, thật giỏi”.

Trình Kỳ Tâm nghe xong ngược lại cong đôi môi đỏ mọng lên. “Giỏi? Nào có cái gì giỏi? Cháu sắp trở nên vừa béo lại vừa tròn, chồng cháu nhất định sẽ ghét bỏ cháu, nhất định sẽ rất nhanh thay lòng”.

“Không thể nào”. Phan Vũ Hàng đứng ở một bên vội vàng lớn tiếng bảo đảm. “Mặc kệ em biến thành như thế nào, anh đều cảm thấy em là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên đời này, anh vĩnh viễn sẽ không thay lòng”.

“Đây là anh nói đó, hừ, nếu như anh lảng nhãng thì xem em phạt anh như thế nào”. Trình Kỳ Tâm nhìn quét chồng mình một cái, ánh mắt nhìn như cáu giận thật ra lại chứa đựng vô hạn tình cảm dịu dàng vui sướng, chỉ có người phụ nữ được yêu mới có biện pháp đùa giỡn tùy hứng.

Trình Kỳ Khiết nhìn hành động qua lại của chị cùng anh rể, không chú ý tới trong ánh mắt của mình toát ra rất nhiều hâm mộ.

Trình Bang Duệ nhìn thấy ánh mắt khát vọng của cô rất chói mắt. Cô còn thích Phan Vũ Hàng sao? Nhìn anh rể cùng chị mình yêu đương thắm thiết như vậy làm cô khó chịu sao?

Khuôn mặt anh trầm xuống có cảm giác không vui, lại nói rõ cuộc anh không vui mừng cái gì ở đây, chỉ biết mình rất muốn quay mặt cô mặt lại, để cho cô chỉ thấy anh, chỉ nghĩ anh.

“Nhìn xem chị con, Tiểu Khiết, con cùng Bang Duệ cũng phải cố gắng lên đó”. Cha Trình nửa đùa nửa thật ở một bên nói.

Trình Kỳ Khiết nháy mắt mấy cái, sau đó cười xấu hổ.

Cố gắng lên? Cô muốn cố gắng lên thế nào? Bọn họ căn bản cũng không có...

Lời như thế không cách nào nói ra khỏi miệng, cô chỉ có thể nghĩ cách lấy cớ lấp liếm cho qua, “Chúng con còn không...”

“Bố không cần lo lắng”. Trình Bang Duệ cắt đứt lời của cô... còn nghĩ cô kéo vào trong ngực, “Chúng con sẽ cố gắng”.

Trong nháy mắt, mặt của Trình Kỳ Khiết đỏ lên. Cô không nghe rõ anh nói cái gì bởi vì hô hấp ấm áp của anh thổi ra ở vành tai cô, còn có nhiệt độ ôm cô đã làm cho cô đầu vầng chóng mặt.

Chương 6

“Ăn thử cá này xem”.

Trình Kỳ Khiết hơi giật mình nhìn Trịnh Bang Duệ gỡ hết xương, gấp cá vào trong bát cô.

Mất một lúc lâu, cô hốt hoảng ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt dịu dàng của anh khiến trái tim cô đập lỡ một nhịp.

Anh... uống lộn thuốc sao? Sao tự nhiên chu đáo vậy?

“Ngon không?” Anh cung chiu nắm chặt bàn tay cô để ở trên bàn. “Thật thần làm gì?”

Cô vẫn cho rằng anh là người đàn ông anh tuấn chỉ là khuôn mặt luôn lạnh lùng ngàn năm làm cho người khác rất khó đến gần, nhưng bây giờ đừng nói lạnh băng mà quả thật là một dòng nước nóng, mặt mày sáng ngời nhìn cô rất chăm chú, khóe miệng hơi cong lên như phóng ra điện làm ảnh hưởng đến trái tim cô.

Cô cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, lúc này mới hiểu thì ra khi anh cố ý phát ra sức quyến rũ thì chất pheromone⁽¹⁾ nam tính không có người có thể ngăn cản được.

(1) pheromone: chất hóa học giúp đối phương nhận biết nhau, chất hấp dẫn sinh dục...

“Không có, cảm ơn...” Cô không dám tiếp tục nhìn vào mắt anh, vội vàng cúi đầu ăn cá nhưng mùi vị con cá này cô hoàn toàn không nói ra được.

“Anh nhìn kìa, em rẻ nhà người ta biết săn sóc bao nhiêu, anh thì sao? Chỉ biết tự mình ăn, ăn, ăn, cũng không nhớ đến em.” Vì mang thai mà tính khí Trình Kỳ Tâm dường như lại xấu đi rồi.

Cô ấy đập chồng mình, trên mặt không vui, Phan Vũ Hàng không nói hai lời lập tức đầu hàng nói xin lỗi, ai bảo Kỳ Tâm là khắc tinh của anh, hơn nữa bây giờ trong người còn có con anh.

“Xin lỗi, xin lỗi, là anh không tốt... Anh lập tức gấp thức ăn cho em”.

Hai đôi vợ chồng trẻ như ở ganh đua nhau, không chút e dè biểu hiện đằm thắm trước mặt các bậc bề trên trong nhà họ Trình. Tuy rằng một đằng cãi nhau âm ỉ, một bên thì dịu dàng săn sóc nhưng trong mắt bậc trưởng bối đều là làm bọn họ hài lòng.

“Tiểu Khiết, xem ra Bang Duệ rất thương cháu đó. Tốt lắm, tốt lắm, như thế bọn ta rất yên tâm”. Đôi mắt bà nội cười híp thành một đường.

Trình Kỳ Khiết trả lại một nụ cười cứng ngắc cho bà nội, sự thật không phải như thế nhưng cô cũng không thể cùng người nhà nói gì để bọn họ phiền muộn nhất là bà nội-người yêu thương cô nhất nhà.

“Bang Duệ, anh ấy đối xử rất tốt với cháu.” Cô chỉ có thể nói như vậy.

“Bang Duệ, Tiểu Khiết nhà chúng ta đến nhà cháu có biết điều hay không? Nó còn trẻ, không hiểu chuyện, nếu nó làm việc gì không được tốt, cháu phải chỉ dạy cho nó”.

“Bà nội, Kỳ Khiết làm cực kỳ tốt, cả nhà cháu đều rất thích cô ấy”. Anh cầm tay Trình Kỳ Khiết, thâm tình nhìn cô, đưa tay cô lên bên môi in xuống một nụ hôn. “Cô ấy là cháu ngoan, vợ hiền, cưới được cô ấy là may mắn của cháu”.

Mặt Trình Kỳ Khiết đỏ tới mang tai, mặc cỡ đến ngay cả chân tóc cũng nhanh cháy.

Lỗi tai cô đỏ rực lên thật đáng yêu, Trịnh Bang Duệ không nhịn được cong lên khoe môi.

Như muốn biết phản ứng của cô có thể đạt trình độ nào, anh không lập tức buông tay cô ra, môi mỏng như cũ lưu luyến trên mu bàn tay mềm mại

tinh tế của cô.

Oanh! Trình Kỳ Khiết cảm giác mình muốn nổ tung.

Anh, anh, anh tại sao có thể...

Cô xấu hổ rút tay về, không thể có thêm tiếp xúc thân thể nữa, mọi thứ đã sắp vượt qua sức chịu đựng của trái tim cô rồi.

Nhưng cô không ngờ rằng khi tay cô vừa được tự do, một giây sau thân thể cô đã bị anh ôm vào lòng, cô vừa vội vừa xấu hổ giãy giụa, “Anh làm gì... Bà nội với ba mẹ còn ở đây...”

“Xem dáng vẻ mọi người không có mắt húng đâu”.

Cô ngẩng đầu lên, thật vậy, bà nội cùng ba mẹ đều mỉm cười nhìn bọn họ.

Cô không còn gì để nói, ngay cả chị cùng anh Vũ Hàng cũng cười với cô, chị còn giơ ngón tay cái nháy mắt mấy cái và dùng khẩu hình nói: không tệ đó.

Cô hoàn toàn không còn gì giải thích, bữa cơm tiếp tục ăn, cô liên tiếp nhận được sự quan tâm đến từ Trịnh Bang Duệ. Anh tưởng chừng giống như biến thành người khác, thấy khóe miệng cô dính nước sốt, còn dích thân lấy tay lau giúp, chăm sóc cô từng li từng tí, yêu thương cung chiều đến mức người khác phần nộ.

Cho dù ai nhìn vào bọn họ, đều sẽ cảm thấy đây là một đôi vợ chồng mới cưới ngọt ngào ân ái, mức độ chói sáng như vậy khiến người nhìn cần phải đeo kính râm.

Thật vất vả mới ăn xong, một bữa cơm khiến Trình Kỳ Khiết đứng ngồi không yên, lại bồi nói chuyện với bà nội một lát, cuối cùng bọn họ cũng phải đi.

Lúc rời đi không tránh được lại ôm ấp một lượt, Trịnh Bang Duệ cũng không ý kiến đối với mấy chuyện này, chỉ khi thấy Trình Kỳ Khiết ôm cùng

Phan Vũ Hàng khuôn mặt liền trầm xuống.

Anh không thích, rất không thích.

Ngồi trên xe, Trịnh Bang Duệ chú ý tới trên mặt của cô còn mang theo nụ cười chưa tan, có thể lâu lắm mới được đoàn tụ với người nhà khiến cô rất vui vẻ, anh thích nhìn cô vui vẻ.

“Về sau, chúng ta sẽ thường xuyên đến”.

“Thật không? Em tưởng là...”

“Anh vừa đồng ý bà nội rồi, anh không dễ dàng hứa hẹn lại càng không tùy tiện đổi ý”.

Trình Kỳ Khiết nhìn chăm chú anh lúc lâu, sau đó cúi đầu xuống vừa vui mừng vừa ngượng ngùng mà nói một tiếng “Cám ơn”.

Có lẽ tới nay đã thành thói quen, Trịnh Bang Duệ theo trực giác vươn tay, muốn sờ sờ đầu của cô, hay là kéo cô vào trong ngực, cảm giác ôm cô rất tốt, mùi của cô sẽ tràn đầy trong mũi anh, anh biết.

Nhưng... Không thể.

Anh đột nhiên nghĩ đến, tình hình đã khác rồi, không có người đứng xem, anh cũng không cần ra vẻ bộ dạng thân mật.

Nhưng tại sao trong lòng sẽ có cảm giác mất mát?

Thấy anh rất lâu không nói, cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Cái đó... À, tối hôm nay anh dường như có chút kỳ quái...” Im lặng cả tối, rốt cuộc bây giờ cô có thể nói ra vấn đề cô muốn hỏi.

Những thân mật kia, những cái ôm kia, những lời nói ngọt ngào làm người xấu hổ kia, rốt cuộc anh là thế nào?

“Không phải chúng ta từng có hiệp nghị sao? Không can thiệp vào cuộc sống của nhau nhưng ở nơi công cộng, đặc biệt trước mặt trường bồi phải làm ra vẻ bộ dáng một đôi vợ chồng ân ái để bọn họ an tâm”.

Cô ngẩn người.

À... Thì ra là thế.

Đúng vậy, đương nhiên là như vậy, cũng không có nguyên nhân khác. Anh đều nói anh là người coi trọng lời hứa, anh chỉ đang tận tâm làm đúng nghĩa vụ, chỉ vậy mà thôi. Sau khi hiểu rõ, cô cảm thấy trong lòng rung động vì những cử chỉ ấy, mặt đỏ tim đập như một đóa ngọc...

Thật là đồ ngọc... Không phải cô đã rất rõ ràng mọi chuyện sao? Anh không thể nào thật lòng thích cô, đều là diễn trò, chỉ là diễn trò...

Trình Kỳ Khiết miễn cưỡng ép bản thân nặn ra nụ cười. “Cám ơn”

Cô còn định muốn nói anh làm rất tốt, tốt đến mỗi cô đều tin là thật rồi, nhưng cổ họng lại co rút nhanh không thốt nên lời.

“Hơn nữa anh cũng muốn để anh rể em nhìn”.

Trình Kỳ Khiết đang chìm ngẫm trong suy nghĩ khổ sở, bởi lời nói anh đột nhiên nói ra mà kinh ngạc quay đầu.

“Anh Vũ Hàng?” Chuyện này có quan hệ gì tới anh Vũ Hàng? Tại sao anh lại đặc biệt nhắc tới anh ấy?

Đôi mắt Trịnh Bang Duệ nhìn chằm chằm kính chắn gió, nghiến răng nói: “Chính là hắn ta? Người trong lòng em. Hắn chọn chị em, em nhất định khó chịu. Vì muốn che giấu tình yêu bản thân với hắn nên em mới tìm người tùy tiện rồi gả, đúng không?”

Cô há hốc miệng, không biết phản ứng ra sao với lời nói của anh. Trời, sao anh có hiểu lầm như vậy?

“Anh nhìn thấy lúc em nghe tin bọn họ có con đã chịu đả kích không nhỏ”

Rốt cuộc con mắt nào của anh nhìn thấy? Cô ngơ ngác nhìn anh.

Anh nghiêm túc nhìn cô nói: “Anh chỉ có thể giữ thể diện cho em trước mặt mọi người”.

Cô nên nói cái gì? Cảm ơn sao?

“Từ sau kết hôn em đã nỗ lực rất nhiều, anh chỉ nói sự thật với bà nội em là một người vợ tốt mà thôi”.

Trình Kỳ Khiết phát hiện mình luôn ngẩn người, hơn nữa những lời này luôn làm cô nói không ra lời.

Cảm động, trong lòng cô tràn đầy xúc động, thậm chí loại bỏ không ít phiền muộn vừa nãy vì chắc chắn trong đó có tâm ý của anh.

Mặc dù anh chưa yêu cô nhưng anh chịu làm những chuyện này vì cô khiến cô thấy mấy tháng qua bản thân mình không phải kẻ vô tích sự.

“Vâng, cảm ơn anh”.

Cô nhận ra cuối cùng cô chỉ có thể nói những lời như vậy.

Cô nở nụ cười dịu dàng với anh. Nụ cười đó khiến Trình Bang Duệ không biết làm sao có chút đỏ mặt, anh quay đầu nhìn chằm chằm về phía trước.

“Không cần khách sáo”. Lời nói có chút cứng nhắc.

Anh cảm thấy nhịp đập trái tim anh có chút kỳ quái, không chỉ vậy, cả người cũng càng ngày càng trở nên lạ lùng, thời gian ở cùng một chỗ với “vợ” anh càng lâu, triệu chứng lại càng nghiêm trọng...

Trình Kỳ Khiết biết bản thân cô nên cảm thấy hài lòng với cuộc sống trước mắt, cô có tính khiêu chiến công việc, có một gia đình hòa thuận, có

cuộc sống giàu sang mà người khác hâm mộ, mặc dù còn thiếu sót trong tình yêu nhưng nghiêm túc mà nói thì không thể oán trách, không phải sao?

Ở trong mắt người ngoài có thể cùng người trong lòng kết hôn, lại ở cùng dưới một cái mái nhà coi như đã tu thành chính quả rồi, không phải sao?

Mặc dù cô biết nếu nói chánh quả này chỉ là quả bề ngoài xinh đẹp nhưng bên trong còn xanh thì có phải sẽ theo hy vọng của cô mà chậm rãi chín hay không, ai cũng không nói chắc được, cô chỉ biết nỗ lực làm một người vợ tốt, sau đó chờ đợi...

Nhưng chỉ ít dường như quan hệ của bọn họ bước vào tình hình tốt hơn, phá vỡ hiệp nghị không can thiệp vào việc của nhau như lúc đầu, bọn họ có thể giống bạn bè trò chuyện về công việc, người nhà... Thậm chí anh còn như một người chồng nói rõ lịch trình hoạt động của anh. Đây đã là tiến bộ đủ để cô kích động nửa ngày rồi.

Cô không thể đòi hỏi nhiều hơn nữa, tiếp tục yêu cầu thì chính là lòng tham phải không? Trình Kỳ Khiết thất thần nhìn người đàn ông ngồi ở đằng sau bàn công tác mà nhớ lại.

Hiện tại, cô đang họp hội nghị cùng mấy nhân viên chủ chốt của công ty anh nhằm đưa ra biện pháp quyết định khai phá dự án ruộng đất giá trị trên trăm tỷ, cô mới bừng tỉnh.

Thật hồng bét nhưng cho dù ý thức về điều này không được, cô lại thất thần.

Cô liền động lòng với ánh mắt vững như bàn thạch⁽¹⁾, giọng nói bình tĩnh mang theo quyết tâm, còn có khí thế vương giả trời sinh tỏa ra từ trên người anh.

(1) vững như bàn thạch = vững như đá, ý nói là kiên định

Thích, đúng, thích. Hồi bé không biết say đắm không vì thời gian trôi qua mà mất đi, ngược lại càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Cô phải cẩn

thận giấu đi tình yêu của mình, cô không biết nếu anh biết được thì anh sẽ có phản ứng gì, có lẽ anh sẽ cảm thấy chán ghét, thế ngay đến cảnh tượng bình thản âm áp nhỏ nhỏ trước mắt cũng sẽ không thấy...

“Quan điểm của em ra sao?”

Trịnh Bang Duệ đột nhiên hỏi tới vấn đề kéo Trình Kỳ Khiết về thực tại, toàn thân toát mồ hôi lạnh, vừa mới cô căn bản đang thất thần biết trả lời thế nào? Nhưng cô không thể dùng lý do gì để giải thích nguyên nhân? Chẳng lẽ nói xin lỗi rồi bảo em ngây người nhìn anh?

“Khụ, em cảm thấy được... Có thể suy nghĩ thêm một chút”.

Trịnh Bang Duệ nhăn mày, câu trả lời của cô không làm anh hài lòng, theo anh biết, cô càng có thể nói lên ý tưởng sắc bén hơn... Hoặc là anh kỳ vọng vào cô quá cao? Mấy tháng này tới nay, anh đã trở nên khá coi trọng cô.

Anh đang muốn mở miệng, cửa phòng làm việc đột nhiên bị đung mạnh mở ra.

Giám đốc tài vụ tức giận đùng đùng đi tới, phía sau là trợ lý Vương gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

“Rất xin lỗi, Phó tổng, tôi đã nói với đồng sự rằng ngài đang họp, nhưng ông ấy”

“Trịnh Bang Duệ, cậu có ý gì?” Trợ lý Vương còn chưa nói hết, giám đốc tài vụ liền đập một cái lên trên bàn Trịnh Bang Duệ, khuôn mặt ông ta vắn vẹo rống giận về phía Trịnh Bang Duệ.

Một đám nhân viên nhìn thấy tình huống này, mỗi người đều lùi một bước.

“Con tôi làm việc rất tốt ở công ty, cậu dám sa thải nó? Cậu rõ ràng đang chống lại tôi, chuyện đòi nhà cung cấp hàng lần trước cũng vậy, cậu đừng nghĩ ngồi yên vị trí này, tôi cho cậu biết, tôi cùng với ông nội cậu cùng nhau

gây dựng mới lên tới cựu thành viên, chỉ cần tôi nói với chủ tịch xem cậu khur khur cố chấp theo ý mình bao nhiêu”

“Con trai ông bị sa thải là do anh ta thường xuyên bỏ việc, tất cả đều được ghi chép”. Trái ngược với sự giận dữ của ông ta, Trịnh Bang Duệ chỉ lạnh lùng nói.

Việc này càng chọc giận giám đốc tài vụ hơn.

“Vậy thì sao? Nó là con tôi, cậu quá kiêu ngạo rồi, tôi cho cậu biết, chủ tịch chưa chắc đã giao lại vị trí đó cho cậu, mấy ông già cổ đông chúng tôi đều đứng về phía dì cả của cậu, chúng tôi sẽ nói với chủ tịch cậu rất bảo thủ, còn chưa trưởng thành, chưa hiểu chuyện.”

Giám đốc tài vụ tức điên lên vòng qua bàn làm việc xông về phía Trịnh Bang Duệ, đầu của ông đã không thể suy nghĩ thêm được nữa, một lòng muốn đánh tan vẻ mặt kiêu ngạo cao cao tại thượng kia.

Ông ta vung nắm đấm không đánh trúng Trịnh Bang Duệ, ngược lại thiếu chút nữa đánh tới Trình Kỳ Khiết đột nhiên xông về phía trước định bảo vệ Trịnh Bang Duệ, thật may là Trịnh Bang Duệ kịp thời kéo cô về phía sau.

“Chết tiệt, em ra đây làm gì?”

Trịnh Bang Duệ không sợ nắm đấm kia mà bị dọa sợ bởi hành động của Trình Kỳ Khiết.

Cô điên rồi sao? Thế nhưng muốn chấn cú đấm cho anh? Người phụ nữ yếu đuối như cô, trời mới biết nếu vừa rồi anh không kéo cô lại thì cô sẽ bị thương nặng đến thế nào.

Trình Kỳ Khiết không trả lời anh, cũng không có ra bộ dạng sợ hãi chút nào. Cô nhìn chằm chằm giám đốc tài vụ, trong mắt toát ra lửa giận. “Trợ lý Vương, gọi bảo vệ vào đuổi người này ra ngoài.”

“À? Vâng, phải...” Dường như bây giờ mới tỉnh lại, trợ lý Vương vội vàng chạy ra ngoài gọi điện thoại.

“Cô là ai? Người đàn bà mới được cưới vào gia tộc họ Trịnh, không biết rõ đầu đuôi, cô cho rằng Trịnh Bang Duệ có chỗ đặc biệt hơn người sao? Nếu như đám lão già chúng ta không duy trì cậu ta còn ngồi đây mà nói được nữa sao”. Không thể nhẫn nhịn bị bọn trẻ tuổi xem thường lần nữa, giám đốc tài vụ gầm thét.

“Không cần các ông duy trì.” Trình Kỳ Khiết dùng giọng nói lạnh lùng giống với Trịnh Bang Duệ cắt đứt lời ông ta nói. “Chồng của tôi thì tôi sẽ duy trì, có cả gia tộc họ Trịnh duy trì cùng, hơn nữa có lẽ ông nhầm rồi, ông nội không phải người dễ bị che mờ mắt như vậy, ông nội sẽ không nghe lời gièm pha của loại tiểu nhân bỉ ổi như ông”.

“Cái... cái gì...” Giám đốc tài vụ khiếp sợ trước khí thế của Trình Kỳ Khiết, có lẽ không ngờ cô gái nhìn mảnh mai như vậy lại có mặt này, trong chốc lát không thể nói trả.

Lúc này bảo vệ đi vào.

“Mời người này đi ra ngoài”.

Trình Kỳ Khiết nói với hai người bảo vệ lực lưỡng, hai người kia nhanh chóng nghe lệnh, đưa người ra ngoài, cho đến khi tiếng kêu gào của giám đốc tài vụ biến mất ngoài hành lang thì trong phòng làm việc mới trở nên yên ắng.

Các nhân viên cũng bị hù dọa, không chỉ vì xảy ra chuyện này mà càng bị biểu hiện của Trình Kỳ Khiết dọa sợ.

“Các người cũng đi ra ngoài đi”. Trịnh Bang Duệ mở miệng, mọi người mới như đột nhiên tỉnh lại, lần lượt đi đi ra ngoài.

Phòng làm việc chỉ còn lại hai người cô và anh.

Trịnh Bang Duệ dùng ánh mắt nhìn người xa lạ nhìn cô chăm chú, suy nghĩ mở lời như thế nào, cuối cùng anh nói: “Em ổn chứ? Không phải ông ta đánh trúng em chứ?”

“Ừ”

Anh nhớ lại toàn bộ, lắc đầu một cái không thể tin.

“Anh không ngờ em biết xử lí như vậy... Em không phải kiểu người khôn khéo, tin tưởng dĩ hòa vi quý sao⁽¹⁾?”

(1) Dĩ hòa vi quý: là thái độ coi trọng hòa thuận, êm ấm, bỏ qua tranh chấp, hòa bình trên hết

Anh tận mắt thấy cô tốn rất nhiều thời gian sức lực thu phục lòng người, bao gồm nhân viên, ông nội thậm chí cả dì cả anh, hôm nay lại phẫn nộ đến đuổi người đi.

Trình Kỳ Khiết trợn to đôi mắt, trong mắt còn tức giận chưa hết.

Cô ấy siết nắm đấm, bộ dáng lửa giận ngút trời làm anh phút chốc thất thần, tóc cô như dựng hết lên, gương mặt do tức giận mà đỏ ửng, trong mắt lóe ra lửa giận nhưng anh cảm thấy cả người cô như phát sáng, hoàn toàn khác với lúc dịu dàng hàng ngày, ánh sáng kiên cường bảo vệ gì đó của cô cực kì hấp dẫn anh.

Đây là bộ dáng lần đầu tiên cô nổi giận là vì anh.

Trong lòng ấm áp, anh không nhịn được cong lên khoe miệng, nói ra suy nghĩ bản thân, “Em giống như con sư tử cái”.

Vì bảo vệ lãnh địa mình mà sư tử cái nổi giận, dũng cảm, kiên cường, xinh đẹp.

“Sư tử cái?” Trình Kỳ Khiết lấy lại tinh thần, có chút lo lắng.

Huhu... Hình tượng dịu dàng ưu nhã mà cô thể hiện rất lâu đều bị phá hủy ở trước mặt anh.

Cẩn môi, cô nói: “Em bị anh phát hiện bộ mặt thật... Anh chán ghét không?”

“Không, anh thích”.

Cô kinh ngạc đột nhiên ngẩng đầu.

Nghe làm sao? Trong lòng mới dâng lên câu nghi vấn này, một giây kế tiếp cô liền bị anh ôm vào trong ngực, cảm xúc ấm áp truyền đến từ trên trán, anh hôn cô.

“Anh thích...”

Âm thanh trầm thấp mà khàn khàn vang vọng trong tai cô, dịu dàng làm cô tưởng giấc mơ nhưng không phải mơ, bây giờ cô đúng thật là bị ôm.

Một lúc lâu sau anh mới buông cô ra.

Cô có chút chóng mặt, hơi giật mình nhìn anh.

Trịnh Bang Duệ phát hiện cô nhìn mình chăm chú, mới tỉnh cơn mơ, lúng túng mở to mắt. “Tóm lại, chuyện vừa rồi... cảm ơn nhưng lần sau em đừng xúc động thế, loại người như vậy anh sẽ tự mình đối phó, em bị thương sẽ không tốt”.

“Ừ”.

Sau khi Trình Kỳ Khiết đi ra khỏi phòng làm việc, anh ôm đầu rên rỉ một tiếng.

Hồng bét, không thể dừng được ngực trái rung động, tất cả đều mất khống chế, anh nằm mơ cũng không nghĩ đến anh sẽ đối với quan hệ vợ chồng vốn chỉ tính toán duy trì bề ngoài... sinh ra cảm giác động lòng.

Kết quả của sự việc giám đốc tài vụ cáo trạng Chủ tịch là bị Trịnh Chính Đường cho nghỉ việc.

Cách giết gà dọa khỉ khiến mấy ông già cổ đông trong công ty nghĩ ra chuyện lão Chủ tịch coi trọng Trịnh Bang Duệ nên đều trở nên biết nghe lời hơn cũng không dám đối đầu với anh nữa.

Phía dì cả đã bớt hồng hách hơn, có thể thấy cuối cùng cũng không thể cản trở tình hình Trịnh Bang Duệ tiếp nhận chức vụ này.

Lúc đầu mục đích anh cưới Trình Kỳ Khiết để củng cố vị trí người nối nghiệp, giờ đây dường như đã đạt đến nhưng anh không nghĩ rằng Trình Kỳ Khiết mang lại cho anh nhiều thứ hơn cả mong đợi.

Ba bữa cơm ngày thường của anh đều có người chuẩn bị vừa miệng còn thân thiết nhắc nhở anh không nên quên ăn cơm vì công việc nên bệnh đau bụng trước kia giờ không thấy nữa.

Tất cả mọi việc đều cực kỳ thuận lợi, đối thủ trong sự nghiệp của anh biến mất, nhân viên làm việc trở nên rất có năng suất, không khí gia đình cũng dễ chịu hơn không phải chịu đựng miệng lưỡi sắc bén của dì cả.

Sự việc ngoài dự đoán nhất trong tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng là việc anh vừa ý và thích nhất mỗi khi về nhà là cảm giác có người chờ anh trong phòng.

Mới mấy tháng, anh đã quen cảm giác lúc nào cũng có người bên cạnh.

Trong tủ quần áo có một nửa thuộc loại quần áo nữ, trong phòng tắm có hai cây bàn chải đánh răng, lúc anh nằm đọc sách báo ở trên giường còn nghe được âm thanh tắm gội, mỗi sáng sớm tỉnh dậy chớp mũi lại ngửi thấy mùi hương thơm ngát tỏa ra từ trên một người khác...

Phương pháp liên hôn gia tộc này tốt hơn gấp trăm lần so với mong đợi của anh, mà mọi công lao đều thuộc về bà xã của anh.

“Bà xã của anh”, bốn chữ này lại khiến cho anh sinh ra cảm giác thỏa mãn cùng ngọt ngào không nói lên lời...

Trợ lý Vương đứng ở trước bàn Phó tổng, phát hiện tâm tình Phó tổng gần đây rất tốt, anh ít mắng chửi người hơn, đây là một thay đổi quan trọng.

Anh biết nên cần cảm tạ người nào, Phó tổng thay đổi xảy ra từ sau khi kết hôn, người ta thường nói đàn ông kết hôn đều sẽ trở nên trầm ổn, xem ra

quả nhiên là thật.

“Trợ lý Vương, cậu đang ngân người sao?”

Trịnh Bang Duệ đột nhiên mở miệng khiến trợ lý Vương thiếu chút nữa nhảy lên.

“Không, không, không có”.

Trịnh Bang Duệ trừng mắt nhìn anh. “Việc tôi giao phó cậu đã làm chưa?”

“Báo cáo Phó tổng, quà tặng của anh đã đặt ở trên bàn làm việc của phu nhân rồi”.

Nói đến quà tặng này, nét mặt trợ lý Vương nhất thời xuất hiện vẻ quái dị. Từ Phó tổng tự mình đem quà tặng giao cho anh, muốn anh thay mặt đưa thì anh đã cảm thấy Phó tổng bị người ngoài hành tinh nhập vào thân, nếu không tại sao lại đưa thứ đồ chơi kia.

Quả thật rất quái lạ... Phó tổng thường ngày bộ dáng nghiêm túc lạnh lùng căn bản cũng không phù hợp với “Loại đồ vật này”.

Anh nghĩ xa hơn nữa, không biết về mặt lúc Phó tổng đi Công Ty Bách Hóa mua lại “Nó”... Nhân viên phục vụ sẽ không bị dọa chết khi nhìn nét mặt Phó tổng chứ?

“Được lắm”.

“Phó tổng ngài chỉ muốn hỏi chuyện này?”

“Ừ, cậu có thể đi ra ngoài”.

“Vâng”

Sau khi trợ lý Vương đi, nét mặt Trịnh Bang Duệ mới lộ ra vẻ lo âu.

Mấy ngày trước anh biết được hôm nay là sinh nhật Trình Kỳ Khiết, do kích động nên anh đi mua ngay quà tặng, thật sự là bởi kích động, vì anh không đối xử giống như những bạn gái trước đây, bảo trợ lý tùy tiện đi mua một món đồ trang sức hoặc túi xách hàng hiệu làm quà, mà đích thân đi chọn lựa.

Anh biết mình không bình thường, giờ phút này trong đầu anh đều tưởng tượng đến dáng vẻ khi cô nhìn thấy quà tặng, cô có thích không, sẽ có phản ứng gì? Cả người không thể hoàn toàn tập trung vào công việc giống như thiếu niên lần đầu rơi vào lưới tình...

Đột nhiên ý nghĩ này lóe lên khiến Trịnh Bang Duệ ngẩn người, rơi vào lưới tình? Anh sao?

Lúc này cửa phòng làm việc anh đột nhiên bị mở ra, Trình Kỳ Khiết vọt vào, bộ ngực phập phồng kịch liệt, gương mặt lộ vẻ đỏ ửng, trong tay ôm thật chặt một con gấu bông hình sư tử cái đầy lông lá.

Nhìn thấy nét mặt của cô, khóe miệng Trịnh Bang Duệ không khỏi cong lên cao nhưng anh lại cảm thấy biểu cảm này rất đần, vì vậy cố giả bộ trấn định nói: “Sinh nhật vui vẻ”.

Cô rất kích động, rất vui vẻ. Không, chỉ vui vẻ còn không hình dung hết, cả người cô sắp nổ tung vì hưng phấn.

“Anh... anh... Làm sao anh biết mà tặng em?”

“Em không thích?”

“Không, em rất thích”.

Dường như muốn nhấn mạnh lời nói của mình, cô ôm rất chặt quà tặng, trong mắt tỏa sáng lấp lánh đã nói rõ cô cực kì vui vẻ.

Trịnh Bang Duệ chưa từng có cảm giác thỏa mãn lớn như vậy từ việc tặng quà, thì ra tự mình chọn lựa quà tặng, được đối phương thích là chuyện làm người khác vui sướng như vậy, đây là lần đầu tiên anh biết.

Anh ho nhẹ một tiếng, “Cũng không có gì, đúng rồi, trên cổ con sư tử này còn có một sợi dây chuyền kim cương.” Anh không có kinh nghiệm, sợ chỉ đưa tặng con rối có vẻ quá hẹp hòi, rốt cuộc nghĩ rất nhiều nên tặng cả hai thứ.

“Dây chuyền em rất thích, nhưng sư tử càng thích hơn”.

“Thật sao?” Nghe cô trực tiếp bày tỏ vui sướng, Trịnh Bang Duệ cũng không giấu được vẻ mặt mỉm cười. “Em thật kì lạ, không phải phụ nữ đều thích kim cương?”

Cô muốn nói, chỉ cần quà anh tặng cô đều thích, hơn nữa đối với cô mà nói kim cương là lạnh lẽo, ngược lại con sư tử gấu bông có nhiệt độ, bởi vì nó tiêu biểu cho ý nghĩa chỉ có hai người bọn họ mới biết, khiến cô có cảm giác đặc biệt ở trong lòng anh.

“Cảm ơn anh”.

Trình Kỳ Khiết đi lên trước, kiễng chân lên in một nụ hôn ở trên môi anh.

Đây là lần đầu tiên cô to gan chủ động, mặc dù chỉ là khẽ chạm qua một chút môi anh như chuồn chuồn lướt nước, cô liền đỏ mặt lùi lại.

Không ngờ Trịnh Bang Duệ lại một tay kéo lấy cô trở lại.

Không đủ, sau khi cảm nhận được hương thơm cô, anh nghĩ muốn nhiều hơn giống như mãnh thú⁽¹⁾ không biết thỏa mãn, anh ôm cô, cho cô một nụ hôn sâu nóng bỏng mãnh liệt.

(1) mãnh thú = thú dữ

Không thể không chế được nữa, đã không thể trở về quỹ đạo ban đầu...

Anh mơ hồ có dự cảm nhưng lại không còn sức để thay đổi.

Chương 7

Hơi thở rối loạn tràn ngập trong phòng, môi lưỡi liếm mút lẫn nhau, tham lam hút lấy mùi vị của đối phương, hai người hoàn toàn không để ý tới nguy cơ bất cứ lúc nào cũng có thể có người xông vào, chỉ một mực chìm đắm trong nụ hôn khiến người ta thấy hưng phấn run rẩy...

Cô không biết bọn họ hôn bao lâu, chỉ nhớ khi anh buông cô ra thì chân cô đã mềm nhũn đứng không vững, ngã vào trong ngực anh thở hổn hển.

Bọn họ đưa mắt nhìn lẫn nhau.

Nhịp tim Trình Kỳ Khiết đập rất nhanh, cảm giác mình mau té xỉu bởi trái tim cô chịu không được nhiều sung sướng tràn vào mãnh liệt như vậy.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động của anh vang lên, cắt đứt thời khắc ngọt ngào mơ mộng này.

Trịnh Bang Duệ quay đầu, cầm điện thoại di động lên từ trên bàn, nhìn thấy tên người gọi đến, vẻ mặt liền biến đổi.

“Alo, chuyện gì?”

Mi tâm anh nhăn lại, xoay người rời xa cô, đi tới trong góc nói chuyện điện thoại.

Trình Kỳ Khiết cảm giác mình giống như từ trên thiên đường rơi xuống mặt đất, trên mặt đỏ ửng lập tức rút đi, cô cảm thấy lạnh.

“... Cô cần gì phải như vậy”. Cô nghe được anh đối với người đầu bên kia điện thoại không kiên nhẫn rống nhưng anh vẫn tiếp tục nói: “Đêm nay tôi sẽ đi qua, đến lúc đó bàn lại.”

Anh quay đầu đối mặt cô, vẻ mặt mát tự nhiên nói. “Tối hôm nay anh tạm thời có việc, chuyện ăn cơm cùng người nhà em...”

“Không sao, một mình em có thể trở về” Cô trả lời ngay.

Không thành vấn đề, cô hiểu chuyện sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà không vui, cô hiểu chuyện nên sẽ không hỏi anh có việc gì, sẽ không hỏi vừa rồi là ai gọi đến, sẽ không gây sự muốn anh trả lời có phải “cô ấy” hay không.

Cô không hỏi điều gì, bởi vì cô biết bọn họ đã từng bàn bạc qua, cô không có quyền hỏi tới...

“Anh xử lý việc xong sẽ chạy đến”

“Không cần, cũng không có gì, em chỉ cùng bố mẹ ăn một bữa cơm mà thôi, anh có việc thì đi mau lên, khỏi cần lại chạy tới chạy lui” Cô cố gắng duy trì vẻ mặt nói xong, nặn ra một nụ cười. “Cám ơn quà tặng của anh, em quay lại làm việc”.

Cô biểu hiện thật thoải mái tự nhiên, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng thờ đốc đỏ mặt khi còn ở trong ngực anh mấy phút trước.

Trịnh Bang Duệ phát hiện mình không thích cô thể hiện vẻ mặt như không có việc gì, nếu như anh nói cho cô biết cuộc gọi vừa rồi gọi tới là một người phụ nữ, buổi tối anh còn gặp mặt cô gái, cô có phải cũng sẽ chín chắn hiểu chuyện như vậy để cho anh đi không?

Nghĩ đến đáp án có thể là khẳng định, anh liền không nhịn được cắn răng.

Anh có bị bệnh không?

Đàn ông không phải đều hi vọng có một người vợ khoan dung độ lượng sao? Nhưng sao nghĩ đến cô sẽ tha thứ lại khiến anh như thế... Khó chịu?

Cô có thể ung dung đến thế chứng tỏ không quan tâm.

Suy nghĩ này giống như một tảng đá lớn đè lên ngực anh làm tắt cả tâm tình tốt cả ngày của anh biến mất.

Trịnh Bang Duệ đã rất lâu chưa đến tòa nhà này, mỗi tầng có rất ít phòng bởi vì phần lớn các căn nhà đều nằm ở vị trí đắc địa⁽¹⁾ nên giá tiền không hề rẻ, anh cũng có một căn nhà ở đây nhưng bây giờ người sống trong đó lại không hề trả tiền thuê nhà.

(1) Vị trí đắc địa: vị trí tốt, theo phong thủy vị trí này dễ làm ăn phát đạt.

Anh tự mình lái xe tới, tiến xe vào bãi đậu xe, đi thang máy trực tiếp lên tầng mười tám, tòa nhà này được quản lý rất tốt, tính bảo mật cao cũng chính là một nguyên nhân khiến lúc đầu anh mua căn hộ ở đây.

Dùng chìa khóa dự bị mở cửa, người bên trong cơ hồ vừa nghe thấy tiếng cửa mở liền xông đến cửa phòng.

“ Bang Duệ, rốt cuộc anh đã đến đây”.

Rõ ràng nhận thấy nữ nhân đã trang điểm qua nhưng khuôn mặt trang điểm quá đậm khiến Trịnh Bang Duệ khó chịu. Đặc biệt lúc cô chạy tới hướng anh, trên người nồng nặc mùi nước hoa làm anh suýt chút nghẹt thở ngay lập tức muốn lùi lại, điều này khiến anh nhớ tới mùi thơm nhàn nhạt dễ chịu trên người Trình Kỳ Khiết...

“Anh thật lâu không đến nhìn người ta rồi... Hu hu... Chẳng lẽ anh thực sự không cần em nữa?”

Tiếng khóc của Điền Song Song làm anh thấy phiền chán, ban đầu gặp gỡ cùng cô ta là do cô ta là nhân viên phục vụ nhà hàng, biết quan tâm chăm sóc, tính tình đơn thuần, không có tính khí đại tiểu thư nhưng mới ở chung một chỗ không bao lâu cô ta liền thay đổi. Chẳng những nghĩ hết cách đòi hỏi quà tặng đắt tiền với anh, còn can thiệp vào mỗi hành tung của anh, thậm chí tự cho mình là vợ tương lai của anh, khi đó anh liền quyết định chia tay cùng cô ta vì thế lấy lý do quang minh chính đại là kết hôn với Trình Kỳ Khiết.

“Chuyện chia tay không phải tôi đã nói rõ với cô rồi sao? Chi phiếu cô đã cầm, bây giờ cô lại khóc sụt mướt đòi tự sát là chuyện gì?”

Sau khi chia tay cô ta nhiều lần gọi điện thoại cho anh, anh cũng đã từng gặp mặt cô vài lần, nhưng sau đó lại phát hiện mình càng ngày càng không cách nào chịu được cô ta, thật ra bọn họ không có cùng chung chủ đề, cả ngày cô giắt khóe miệng chỉ có ngày hôm nay thấy những quần áo giày dép gì, đầu óc trống rỗng đến đáng sợ.

Không giống Trình Kỳ Khiết, anh nói cô đều hiểu, thậm chí còn có thể nói lên nhận xét sâu sắc, cùng cô tán gẫu rất vui vẻ, lúc im lặng cũng rất vui vẻ... Đợi chút, tại sao anh lại nghĩ đến cô? Hôm nay tới nơi này là phải xử lý vấn đề về Điền Song Song.

“Gần đây em gọi điện thoại cho anh... anh đều không bắt máy, em hết cách rồi, không nhìn thấy anh em liền muốn chết, em nói thật”.

Như muốn chứng minh lời của cô ta, Điền Song Song nâng lên cổ tay quấn mấy vòng lụa trắng, Trịnh Bang Duệ trầm mặt xuống, nắm lấy tay cô ta, không chút nào thương tiếc mở băng gạc ra, Điền Song Song đau đến kêu to ‘a a’ bởi vì lực nắm tay của anh.

Kéo ra băng gạc, lộ thấy cổ tay căn bản không có một chút vết thương.

Nữ nhân này quá ngu hay là quá lười? Muốn giả bộ cũng giả dạng có chút thành ý được không?

Khuôn mặt anh vắn vẹo, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm sắc mặt Điền Song Song đã sợ hãi đến tái nhợt.

“Tôi hận nhất người khác gạt mình, đáng ghét hơn là người tự cho là thông minh nghĩ đùa giỡn tôi”.

Anh hất cô ra, cô ngã xuống đất, khóc lên ‘hu hu’.

“Thật xin lỗi... Chỉ do em quá yêu anh...”

Ngay cả nhìn lại cô ta một cái anh đều lười, mặt lạnh nói: “Tôi sớm nói rõ với cô rồi, tôi lại nhắc lại một lần, căn phòng có thể cho cô, chỉ cần về

sau cô không trở lại quấy rầy tôi, nếu có lần sau nữa, tôi sẽ không chỉ như thế này đâu”.

Nói xong, Trịnh Bang Duệ đá cánh cửa rời đi.

Anh nghĩ lúc này thật nhanh rời khỏi, ở cùng một chỗ với nữ nhân này chỉ khiến anh bực mình, cô ta nói dối vụng về, đùa giỡn tâm cơ càng làm anh thêm khinh thường.

Thay vì lãng phí thời gian trên loại người đó, không bằng dùng tất cả thời gian làm bạn với vợ anh.

Xa nhau, mới biết nhớ cô bao nhiêu.

♥ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) ♥

“Sao Bang Duệ không cùng con trở về?”

Nghe thấy mẹ hỏi thế, Trình Kỳ Khiết cưỡng ép mình nở nụ cười. “Anh ấy tạm thời có việc”

“Có việc gì?”

Anh nhận được điện thoại của người phụ nữ kia chạy đến xem cô ta, lời này dĩ nhiên cô không thể nói, chỉ có thể làm bộ giống như không có việc gì, nói: “Là việc công, không còn biện pháp”.

“Việc gì không thể gạt ra?” Mẹ Trình nhăn mày lại. “Hôm nay là sinh nhật con đấy”.

“Sáng nay Bang Duệ chúc mừng con rồi”. Như muốn chứng minh, cô cầm lên dây chuyền kim cương đeo ở trên cổ. “Mẹ xem, đây chính là quà anh ấy tặng cho con”.

Sắc mặt mẹ Trình nhìn thấy sợi dây chuyền kia đã tốt hơn một chút, nhưng vẫn lăm lăm nhắc đi nhắc lại. “Quà tặng thì được nhưng vẫn nên ở cùng với con, người phụ nữ muốn không chỉ quà tặng đắt tiền mà còn cần chính là người đàn ông thật lòng”.

Nụ cười Trình Kỳ Khiết cứng đờ.

Cô làm sao không biết đạo lý đó...

“Anh ấy đối xử rất tốt với con, mẹ, mẹ không cần yêu cầu cao như vậy, chẳng qua chỉ một lần không thể đến tham gia ăn cơm nên đừng trách anh ấy”.

“Mẹ là lo cho con... cá tính đứa nhỏ như con mẹ còn không biết hay sao? Có cái gì khổ cũng thói quen nuốt vào bụng như vỏ chếp khép chặt mình, nghĩ cái gì đều không nói, haiz, đều do mẹ không tốt, làm cho con có vết bết này mới khiến bản thân mình tự ti lùi bước, nhưng Tiểu Khiết, trừ cái khuyết điểm nhỏ nhỏ này của con thì những cái khác đều rất tốt, con đáng được đối xử thật tốt, nghìn vạn lần không cần hạ thấp mình chịu đựng ứ ứ đó”.

Cô phải nắm chặt nắm tay mới không khiến mình rớt xuống nước mắt, bởi vì hiểu rõ cô nên mỗi lời mẹ nói đều đâm trúng vào nội tâm yếu ớt của cô, nhất là cái kia.

“Mẹ, mẹ nói cái gì thế, đã bảo đừng lo lắng, Bang Duệ anh ấy đối với con rất tốt, thật sự đấy, anh ấy đối xử tốt lắm”.

Cô chỉ có thể lặp lại những lời này lần nữa, mỗi lần nói một lần như đang tại thuyết phục bản thân, mỗi lần nói một lần để mình tin tưởng hơn một chút...

“Thật sao? Ai, con cũng biết mẹ hay đa nghi, con có biết bố, mẹ với bà nội không yên tâm nhất chính là con”.

“Mẹ, không cần nói thêm những chuyện ấy”. Cô không nghe nổi nữa, Trình Kỳ Khiết quay mặt đi, nâng lên ly rượu đỏ trên bàn, uống ực một ngụm lớn, dùng ly rượu che đi vành mắt ửng hồng. Làm ơn, đừng hỏi nữa, cô không chịu nổi rồi...

Cô quay đầu, không quan tâm xem có đột ngột hay không.

“Bà nội, bà thích ăn cua không? Cháu bóc vỏ giúp bà nhé?”

“Oh, được, được, cháu ngoan, Tiểu Khiết ngoan nhất”.

Cô cúi đầu chuyên tâm bóc vỏ cua, vừa hay có thể không cần đối mặt với sự hỏi thăm của mọi người, không cần trả lời vấn đề có liên quan giữa cô và Trịnh Bang Duệ, hơn nữa khi cúi đầu cô có thể không cần giả bộ mỉm cười.

“Bà nội, bóc xong mấy cái này rồi, bà ăn trước đi” Cô đem thịt cua trắng nõn bỏ vào trong bát bà nội.

Bà nội cười vui vẻ, “Trước kia ông nội cháu còn sống đều giúp bà bóc thịt cua nên mỗi lần ăn thịt cua sẽ khiến bà nhớ tới ông ấy. A, đúng rồi, Bang Duệ đâu? Nó sao không tới?”

Trong lòng Trình Kỳ Khiết lại chua xót, nặn ra nụ cười khổ. “Anh ấy có chuyện, bà nội”. Lặp lại một lần lí do đã nói cùng mẹ mình.

“Đúng đó... Không biết bây giờ nó đang ở làm cái gì nhưng nhất định nó cũng rất hi vọng có thể ở cùng với cháu mà không phải vội vàng làm việc công. Đàn ông phải vất vả kiếm tiền nuôi gia đình, cháu nên thông cảm nhiều cho nó...”

Sau đó cô không nghe rõ ràng bà nội nói cái gì, trong đầu cô chỉ không ngừng nhớ tới bây giờ anh đang làm gì... Cùng người phụ nữ kia ở một chỗ sao? Anh cũng sẽ hôn nữ nhân kia giống như hôn cô sao? Hay còn làm nhiều hơn thế? Đối phương nhất định so với cô đẹp hơn, tốt hơn, làm anh vui lòng hơn chứ?

Nghĩ như vậy, sâu trong cổ họng nóng rát như có vật gì mắc ở đó.

Cô lại nâng ly rượu uống một hớp lớn, nhưng không thể nào nuốt trôi cảm giác tắc nghẽn này, vì vậy cô đành phải uống thêm một ngụm nữa, lại nhiều hơn một ngụm nữa.

Cảnh vật trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, đầu càng ngày càng choáng váng, cô biết mình uống quá nhiều, tuy nhiên lại không dừng lại nó được. Cô chưa từng uống say nhưng bây giờ cô cảm thấy uống rượu say cũng tốt, uống say đầu óc sẽ không còn tỉnh táo, sẽ không suy nghĩ anh mỗi giây mỗi phút đang làm gì.

“Tiểu Khiết, con ổn chứ? Hôm nay sao uống nhiều như vậy?”

Ba Trình nhìn lúc cô đứng lên loạng choạng, gương mặt đỏ rực, không khỏi lo lắng.

“Vui vẻ lắm, tất cả mọi người chúc mừng sinh nhật con, con cảm thấy rất vui vẻ”.

Chính cô cũng tự bội phục bản thân, ngay cả khi say cũng có thể nói láo nói thuận miệng như vậy.

“Nhìn con không ổn đâu để bố đi gọi điện thoại cho Bang Duệ tới đón con đi?”

“Không cần, không nên quấy rầy anh ấy, con đón taxi thì được rồi”.

“Trông bộ dạng này của con, sao chúng ta yên tâm đây?”

“Để con đưa cô trở về.” Phan Vũ Hàng chủ động đề xuất giúp đỡ. “Bố, mọi người về trước đi, con đưa Tiểu Khiết trở về nhà cô ấy”

“Ừ, vậy cũng được. Vũ Hàng, đành làm phiền con”.

Đoàn người trong phòng ăn mỗi người đi một ngả, Trình Kỳ Khiết ngồi lên xe anh rể.

Cô vừa lên xe liền ngủ mê man cho đến khi Phan Vũ Hàng kêu cô tỉnh.

“Tiểu Khiết, đến”

“Vâng” Mơ màng mở mắt ra, Trình Kỳ Khiết thấy đại trạch nhà họ Trịnh đang ở trước mắt. “Cám ơn anh Vũ Hàng”

Cô đưa tay muốn đi mở ghế lái phụ cửa xe, lại lạc không nắm được.

Nhìn cô vươn tay nhưng vẫn chưa nắm được cửa xe, Phan Vũ Hàng cười khổ lắc đầu, “Đợi chút, em đừng lộn xộn, anh ra mở cửa giúp em”.

Anh đỡ Trình Kỳ Khiết xuống xe, bởi vì cô bước thấp bước cao nên anh đành dìu cô tới công chính.

Trình Kỳ Khiết cảm thấy đầu rất choáng, mặt đất như đang trôi bồng bênh, cô phải tựa đầu vào người anh rề mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Một màn này rơi toàn bộ vào trong mắt Trịnh Bang Duệ đang chờ trong nhà.

Chờ cửa, không sai, anh vừa mới ngồi chờ cô trở về ở trong phòng khách, đời này anh còn chưa có chờ cửa ai.

Sau khi vội vã rời khỏi chỗ Điền Song Song, anh liên lạc với Trình Kỳ Khiết, nghe điện thoại cũng là mẹ vợ, bác ấy nói Kỳ Khiết đi toilet nhưng bọn họ cũng sắp kết thúc tiệc liên hoan bảo anh không cần chạy tới, bọn họ sẽ đưa cô về.

Vì vậy anh giống như chàng trai mới biết yêu mong chờ nhìn thấy cô, ngay cả bản thân cũng không dám tin anh sẽ gáp gáp đến thế, không thể bình tĩnh được.

Sau đó cuối cùng anh cũng trông thấy cô trở về, lại nhìn cô tựa vào trên người đàn ông khác, nam nhân mà cô thầm mến đã lâu nhưng không có được đang lấy tay ôm eo nhỏ của cô, ở giữa hai người cơ hồ không có một khe hở nào.

Rất khó hình dung tâm trạng anh giây phút này, giống như tận mắt trông thấy con mèo nhỏ dễ thương cực kỳ dính mình thừa dịp lúc anh không để ý lại đi làm nũng với người.

Trịnh Bang Duệ tức giận đến cặp mắt đầy máu, suýt nữa muốn lập tức xông lên, chặt đứt cái tay dám cả gan đặt ở trên người cô.

Nhưng anh đột nhiên dừng bước.

Nghĩ tới chuyện gì, ý trí đang sôi sục máu nóng bỗng ‘oang’ một tiếng thẫm thâu lạnh lẽo đến tận bàn chân.

Gần đây không khí mập mờ giữa bọn họ khiến đầu anh mê muội lại quên một chuyện thực ra người trong lòng cô là anh rể của cô.

Lòng ngực anh nhất thời khó khăn nuốt xuống cơn ghen tị trào ra.

“Bang Duệ, này, may quá, cậu ở nhà, Tiểu Khiết uống nhiều rồi, tôi đưa cô ấy trở về”

Anh nắm chặt nắm đấm, cố gắng không chế ý nghĩ thôi thúc đấm một cú nên trên gương mặt tuần tú kia.

“Tiểu Khiết”? Xung hô thật thân mật.

Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm Phan Vũ Hàng, dường như ánh mắt đó có thể giết người khiến sau lưng Phan Vũ Hàng không khỏi lạnh toát, khi anh phát giác ra thì Trịnh Bang Duệ đã lôi Trình Kỳ Khiết khỏi ngực của anh, ôm chặt vào trong ngực.

“Làm phiền anh, khuya lắm rồi, không tiện lưu anh lại”.

Lời nói rất khách khí nhưng làm cho người ta không cảm thấy một chút xíu nhiệt độ trong đó khiến Phan Vũ Hàng rõ ràng cảm thấy đối phương đang hạ lệnh đuổi khách.

“VẬY... Tôi đi trước”.

Anh vội vã gạt đầu rồi vội vàng đi ra ngoài, hét cách rồi, về mặt kia của Trịnh Bang Duệ gây áp lực quá lớn. Mãi cho đến khi lên xe, Phan Vũ Hàng mới thở phào nhẹ nhõm, trong lúc bắt chọt, anh cong khóe miệng lên.

Mẹ vợ còn lo lắng Tiểu Khiết sống không tốt, sợ Trịnh Bang Duệ không để tâm đến Tiểu Khiết, nếu xem tình huống vừa rồi thì việc lo lắng đó căn bản là dư thừa. Nhìn Trịnh Bang Duệ thấy anh dìu Tiểu Khiết vào cửa đã có bộ dạng đố kỵ dữ dội còn vội vã kéo Tiểu Khiết về bên cạnh mình.

Ham muốn chiếm hữu mạnh như vậy nói anh ta không quan tâm Tiểu Khiết ai tin được?

A, trở về anh đã có chuyện nói với vợ.

Tâm tình Phan Vũ Hàng vui vẻ lái xe rời khỏi đại trạch nhà họ Trịnh.

Mà trong nhà, Trịnh Bang Duệ đang ôm Trình Kỳ Khiết trở lại gian phòng của họ.

Sắc mặt của anh xanh mét, trong lòng cảm giác khó chịu mãi không thấy hết.

Tại sao cô có thể tựa vào người đàn ông khác? Tại sao cô lại để nam nhân khác ôm hông cô? Mỗi bộ phận trên cơ thể cô chỉ có thể để anh đụng vào.

Cô là vợ của anh, tại sao có thể nhìn người khác, nghĩ tới người khác?

Lúc này Trịnh Bang Duệ đã không muốn tuân thủ hiệp định ban đầu của bọn họ “Không can thiệp vào chuyện của nhau”, “Mỗi người đều có tự do”. Chết tiệt, anh chính là không muốn cho cô có cái gì tự do.

Cô là của anh.

“Đau quá...”

Anh nghe thấy cô lầm bầm rên rỉ kháng nghị, phát hiện mình ôm cô quá chặt, anh thoáng buông lỏng tay, để cho cô nằm thẳng trên giường.

Trình Kỳ Khiết nằm ở trên giường, mắt say lờ đờ mờ mịt nhìn khuôn mặt ở trên cô, không nhìn được vươn tay khẽ vuốt dung nhan anh tuấn khiến cô mê muội này, ngón tay lướt qua lông mày rậm nghiêm nghị, sống mũi cao còn có đôi môi mỏng hấp dẫn đã hôn qua cô.

Trời, cô thật sự thích anh, thích đến mức đau lòng.

Tại sao anh không thể thuộc về cô?

Hai mắt cô nồng đậm tình cảm khiến trái tim Trịnh Bang Duệ rung động một hồi, bất kỳ nam nhân nào bị ánh mắt chuyên chú nhìn như thế cũng sẽ bị hòa tan? Nhưng ánh mắt ấy của cô thể hiện vì anh sao? Nghĩ đến cô có thể coi anh thành người đàn ông khác, anh cắn chặt răng, không nhìn được tóm chặt tay của cô hỏi.

“Em đang say, vậy em biết anh là ai sao?”

Cô hoảng hốt mỉm cười, giống như đang cười anh hỏi một vấn đề ngốc nghếch.

“Biết chứ”.

“Anh là ai?”

“... Bang Duệ”.

Vui mừng quá đỗi che lấp anh nhưng vẫn chưa làm anh thấy thỏa mãn, cầm lấy tay cô, anh buộc cô nói thêm một câu nữa: “Gọi anh là chồng, anh là người đàn ông của em”.

Cô cong lên khoe miệng tiếng kêu ngọt ngào: “Chồng”.

Trán anh nóng lên, không biết vì sao nghe cô gọi anh như vậy lại làm anh có cảm giác thỏa mãn, không chỉ trán nóng lên mà còn có thân thể đang dán chặt vào người cô.

“Gọi một lần nữa”. Môi của anh dán sát vào tai cô nhỏ giọng ra lệnh.

Hơi thở ấm áp, trầm thấp có từ tính của đàn ông khiến toàn thân Trình Kỳ Khiết mềm nhũn, đầu cũng ngưng vận hành, nghe theo bản năng bị điều khiển. “Chồng”

Miệng của cô bị hôn, nói không ra nhiều lời hơn nữa, chỉ còn lại thở dốc hỗn loạn.

Bàn tay to của anh vội vàng đưa vào trong quần áo của cô, chiếm giữ vuốt ve thân thể cô, đồng thời môi của anh cũng không còn bỏ qua cô, bá đạo hôn cô, như muốn in dấu thuộc về vết tích của riêng anh, bừa bãi xâm lược mỗi chỗ trong khoang miệng cô.

Đừng nói có thời gian tự hỏi vì sao anh sẽ biến thành như vậy, Trình Kỳ Khiết chỉ có thể bị động thừa nhận ứng phó với nhiệt tình từ anh, cảm xúc mãnh liệt cùng hơi rượu bốc lên làm đầu cô không cách nào vận hành, ngay cả khi anh lột bỏ quần áo cô rồi rút đi quần áo anh lúc nào để đè lên trên người cô, cô cũng không biết rõ.

Anh dùng lực rất mạnh đụng chạm vào mỗi chỗ trên thân thể cô, từng cái xúc giác đều lưu lại dấu vết nóng bỏng như cố ý muốn biểu thị công khai chủ quyền của mình ở trên cổ cô, trước ngực, thắt lưng, lưu lại rất nhiều vết hôn làm người ta xấu hổ.

“Của anh...” Anh nhiệt tình hôn lên bên tai cô, nói ra lời tuyên bố.

Một vật nóng rực kiên trì chống đỡ ở chỗ mềm mại quan trọng của cô, cô còn chưa kịp cảm thấy lúng túng hoảng sợ, anh đã nhồi nhét vào trong cơ thể cô.

“Hu...” Cô bật ra tiếng rên rỉ.

Như muốn an ủi cô, anh không ngừng hôn từng chỗ nhỏ trên khuôn mặt cô, từng cái hôn vào trán của cô, sống mũi, gương mặt, cổ tuy dịu dàng nhưng cũng bá đạo, từ đầu đến cuối đều đong đưa đẩy vào.

Lúc đầu có chút đau đớn sau đó cô liền tiếp tục cảm nhận được thỏa mãn cùng tràn đầy không gì sánh kịp.

Ôm chằm lấy chồng của cô...

Bọn họ rốt cuộc chính thực thành vợ chồng...

Hai mắt nhắm lệ, cô vuốt ve mặt của anh, thì ra khuôn mặt luôn nghiêm túc, trầm mặc ít nói như một người máy không có tình cảm cũng sẽ có lúc ánh mắt nóng rực cùng vẻ mặt sa vào vào trong tình dục khiến người ta nghệt thở như vậy.

Một giây sau, suy nghĩ của cô bị bao phủ bởi một luồng sóng do sự điên cuồng tiến vào của anh tạo ra, tất cả các giác quan của cô đều tràn ngập anh, chìm đắm thật sâu ở trong sung sướng đỉnh cao.

Chương 8

Lúc cô tỉnh lại, toàn thân bủn rủn vô lực nhưng trong lòng tràn đầy hạnh phúc, đêm qua hình như làm một giấc mộng đẹp...

“Em đã tỉnh?”

Giọng nói trầm thấp cùng hơi thở ấm áp bay vào trong tai, Trình Kỳ Khiết khẽ run lên, quay đầu nhìn lại gương mặt khiến tim cô đập dồn dập.

Anh chưa bao giờ dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô chăm chú khiến cho cô nhớ lại tối hôm qua...

Từng hình ảnh nóng bỏng khó tin lướt qua đầu, cả khuôn mặt cô nhất thời nóng bừng. Cô đúng là uống nhiều nhưng còn không say đến mức chẳng biết việc gì, anh thật sự ôm cô? Trời, đó không phải do cô tưởng tượng.

“Em... Anh... Ngày hôm qua...” Cô nói lắp ba lắp bắp, muốn hỏi cái gì, rồi lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Thật xin lỗi, thừa dịp em uống say đã chiếm tiện nghi của em”

“Không,...” Cô muốn nói không sao thì có quá can đảm không? “Chúng ta vốn là vợ chồng”.

Mắt Trịnh Bang Duệ sáng rực lên.

Thật sao? Cô xác định quan hệ bọn họ là vợ chồng... Cô thật sự xem anh là chồng, không phải do đêm qua uống rượu say, đầu óc còn chưa tỉnh táo? Anh có thể mong đợi giữa bọn anh có kiểu quan hệ vợ chồng không?

“Vậy sau này chúng ta vẫn có thể như vậy phải không? Anh muốn nói là làm vợ chồng thật?”

Tay của anh giữ lấy, ôm cô vào trong lòng, muốn cô cảm nhận được rõ ràng hiện tại bọn họ đang dựa sát vào nhau, Trình Kỳ Khiết nhất thời cảm

thấy miệng đắng lưỡi khô, anh đang biểu đạt rất rõ ý nghĩa của từ “như vậy”...

Mặt cô đỏ tới mang tai.

“Em... Em tưởng rằng anh muốn tự do”.

“Không còn muốn rồi, giờ anh chỉ muốn em thuộc về anh, chính thức hoàn toàn thuộc về anh”.

Trong thanh âm của anh không chút nào che giấu dự vọng chiếm hữu khiến cô phải kinh ngạc quay đầu nhìn anh, từ khi nào anh để ý đến cô như thế?

Cô nuốt nước bọt, trong lòng như tràn ra một bông hoa vui sướng.

Nhưng không biết anh đột nhiên nghĩ đến điều gì, trầm mặt nói, “Từ nay về sau đừng nghĩ về anh về em nữa, sống vui vẻ với anh được không?”

Cô kinh ngạc suýt chút khẽ kêu lên tiếng, đúng rồi, anh cho rằng cô yêu thầm anh Vũ Hàng... Đêm qua anh về đưa cô về nhà nên anh mới không vui, thậm chí còn lên giường với cô đều bởi vì hiểu lầm cô với anh Vũ Hàng, cô có thể vui vẻ cho rằng phản ứng này của anh thể hiện anh đang ghen tỵ sao?

Ghen tỵ? Nói cách khác anh thích cô đúng không?

Cô không nén nổi mỉm cười.

Trời ạ, cô cảm thấy giờ phút này mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.

“Vâng”. Mặt mũi cô ửng hồng gật đầu.

Lời nói muốn cô sống vui vẻ cùng anh, cô cũng gật đầu đáp ứng. Nhưng ý nghĩa chuẩn xác của những lời này là gì? Cô không biết rõ.

Cuộc sống trôi qua như trước kia, chỉ có một chút thay đổi...

Cô đi ra khỏi phòng tắm, trên đầu còn bọc khăn lông lớn, liền nhìn thấy anh nghiêng người dựa vào đầu giường, một đôi ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô, Trình Kỳ Khiết run lên, có cảm giác mình như con thỏ nhỏ đang bị một con thú dữ để mắt tới.

“Anh... Hôm nay không có việc phải làm nữa sao?”

Mang công việc về nhà làm, thường thường làm thêm đến khuya trong phòng sách, thái độ anh như vậy mới bình thường nhưng gần đây anh không còn như thế nữa rồi.

“Không có” Anh trả lời ngắn gọn.

“Oh”

Cô quay lưng lại với anh, ngồi trước bàn trang điểm bắt đầu sấy tóc, nhưng máy sấy không nóng bằng tầm mắt nóng rực ở sau lưng, trái tim cô đập thình thịch, mấy ngày gần đây, cô đã biết anh mắt trần trụi kia có ý nghĩa gì nên tuyệt đối không dám quay đầu lại.

Tuy Trình Kỳ Khiết không dám quay đầu lại nhưng không có nghĩa cô sẽ trốn được.

Tay cầm máy sấy của cô bị giữ lại, anh nhận nhiệm vụ sấy tóc cho cô, bàn tay to thô dày kéo nhẹ tóc cô, mỗi động tác đều khiến cô tâm phiền ý loạn bởi sự dịu dàng khó tin này.

Mấy tháng trước, nếu có người nói cho cô biết có một ngày anh sẽ giúp cô sấy tóc, nhất định đánh chết cô cũng không tin, vậy mà bây giờ nó thật sự xảy ra, ai có thể tưởng tượng được con người lạnh lùng như anh lại có một mặt dịu dàng đến thế?

Tay của anh vuốt ve da đầu cô, khiến cô có cảm giác mỗi động tác thật kích thích cùng thân mật, cô gần như khó có thể hô hấp.

Trịnh Bang Duệ tắt máy sấy, âm thanh ‘ông ông’ ít đi, trong phòng ngủ chỉ còn hai người đang im lặng căng thẳng...

Anh để máy sấy xuống, dắt tay cô, kéo cô đi về giường.

Cô sợ hãi ngẩng đầu nhìn anh, chuyện sắp xảy ra khiến hai đầu gối như nhũn ra. “Tối hôm nay... cũng muốn sao?”

Anh nâng mặt cô lên, hôn cô, thay cho câu trả lời.

Trịnh Bang Duệ kéo cô lên trên giường, mái tóc chĩnh tể vừa được anh thổi giúp cô giờ lại bị rối loạn, cô chỉ có thể bám víu lấy anh, nằm dưới người anh thờ dốt, nghênh đón từng đợt sóng sung sướng anh mang đến.

Cô bị hôn đến mơ màng, mơ hồ nhớ đến, chẳng lẽ đây là ‘cuộc sống vui vẻ’ mà anh nói? Bắt đầu từ ngày đó, mỗi đêm anh đều ôm ấp cô.

Điều này làm người không có kinh nghiệm như cô có phần ăn không tiêu.

Cô vốn không nghĩ đến tinh lực đàn ông có thể dồi dào như vậy, anh thường ép buộc cô hơn nửa đêm, ngày hôm sau tinh thần còn sáng láng đi làm.

Cô không có biện pháp nào, mỗi ngày đều cảm thấy xương cốt mau rời rạc, phần eo cũng mỏi nhừ.

Nhưng cho dù vậy, cô vẫn không nỡ cự tuyệt anh.

Lúc anh ôm cô, cô mới có cảm giác chân thức rằng anh khao khát cô, anh muốn cô, không có chuyện gì khiến cô vui sướng hơn nữa.

Mồ hôi anh rơi trên người cô, thân thể bóng loáng vừa mới tắm của cô lại dính vào giọt mồ hôi thuộc về anh, xúc cảm trắng mịn càng khiến sự kết hợp giữa hai người thêm chặt chẽ.

Trình Kỳ Khiết ngửa đầu thờ dốt, đồng thời trong mắt nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tình dục nóng bỏng của anh...

Khóe mắt chảy ra giọt nước mắt trong suốt, cô không biết tại sao bản thân chỉ cảm thấy trái tim căng phồng lên đầy tràn hạnh phúc.

Trịnh Bang Duệ liếm đi nước mắt của cô, khàn giọng hỏi: “Sao vậy? Anh quá thô lỗ à? Đau không? Muốn anh dừng lại không?”

Anh dịu dàng làm trong lòng cô nóng lên, đôi tay nhẹ nhàng đưa ra vòng qua cổ anh, anh chính là chồng của cô.

“Không...” Cô nhỏ giọng thẹn thùng nói.

Anh bá đạo mà đặc ý khiến mặt cô càng thêm đỏ bừng, cô còn chưa kịp hỏi hận bản thân mình nói ra như thế, anh đã mạnh mẽ đòi hỏi làm tất cả mọi suy nghĩ đều biến mất ngoại trừ anh.

Đêm càng khuya, thời gian ngọt ngào thuộc về những người yêu nhau mới vừa bắt đầu...

Trịnh Bang Duệ tỉnh lại trong ánh nắng sớm mai, cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Khi anh nhìn thấy người phụ nữ đang nằm trong ngực, anh mới ý thức được nguồn gốc đem lại cho anh cảm giác tốt như vậy, sự ấm áp trong lồng ngực đến từ chính người phụ nữ bên cạnh là vợ anh.

Lúc ngủ, hai gò má cô hồng hào, da thịt tinh tế trắng nõn như trứng gà bóc, vết bớt bên má trái cũng thật đáng yêu trong mắt anh, rất đặc biệt, anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc óng như tơ lụa của cô. Không cách nào dời tầm mắt mình khỏi người cô.

Không thể dời mắt... Đúng, gần đây triệu chứng này của anh ngày càng nghiêm trọng, mặc kệ ở nhà hay đang công ty, anh luôn nhìn chăm chăm cô, mỗi hành động của cô, mỗi biểu cảm trên mặt, mỗi lời cô nói, trong mắt anh đều rất mê người.

Chưa từng có một người phụ nữ nào khiến anh sinh ra tình cảm mãnh liệt đến thế.

Cũng chưa từng có một người con gái có thể mang lại cho anh cảm giác vô cùng thỏa mãn, bất luận ở trong gia đình, về mặt công tác, thậm chí ngay tại trên giường...

Cô là vợ tốt, anh chưa từng nghĩ có thể có một người vợ tốt.

Ánh mắt của anh quả thực quá nóng bỏng làm Trình Kỳ Khiết ở trong giấc mơ cũng cảm thấy mặt mình nóng lên. Cô mở mắt, vừa vịn chống lại ánh mắt tràn đầy ham muốn chiếm hữu của Trịnh Bang Duệ.

“Chào buổi sáng” Cô cười xấu hổ.

Hạnh phúc chính là mở mắt ra nhìn thấy người trong lòng đang ở bên cạnh mình.

Nhưng anh không chỉ muốn thế.

Anh đặt một nụ hôn ấm áp vào trán, mũi, gương mặt của cô, mỗi nụ hôn đều nói một tiếng chào buổi sáng, đợi đến khi anh hôn cổ của cô, cô đã sớm hoa mắt chóng đầu, nghe không rõ anh nói gì rồi.

Tay của anh chuyển động trên người cô, sờ trớn bộ phận mềm mại yếu ớt do tối qua phóng dăng, cô thói quen được anh làm đến vui thích, rất nhanh lại bị mê hoặc.

“Đợi...” Cảm thấy bộ phận nào đó của anh đang kề sát bên cô lại thức tỉnh, mặt Trình Kỳ Khiết đỏ tới mang tai đẩy vai anh. “Anh... Anh không phải còn có một hội nghị quan trọng được mở sáng nay sao?”

“Ừ” Miệng anh vẫn đáp nhưng đồng thời lại tách chân cô ra.

Cô sốt ruột nói: “Vậy anh còn chưa chịu rời giường?”

“Được...”

Hơi thở của anh phun ở vành tai cô, thân thể của cô mềm nhũn, lý trí dần dần bay xa.

Anh thừa cơ thẳng tiến vào trong cơ thể cô, dẫn phát cô thở gấp gấp một hồi.

“Sẽ không đến kịp...” Trong phòng yên tĩnh truyền đến tiếng lầm bầm tự trách.

“Không sao, sẽ không lâu lắm.” Giọng nói khàn khàn đảm bảo.

Sau đó chỉ còn lại tiếng thở hổn hển...

“Không kịp, không còn kịp rồi”. Trình Kỳ Khiết mặc áo len lên người, cuống cuống kéo chỉnh sửa lại váy.

Bên kia tình hình của Trịnh Bang Duệ cũng không tốt hơn chút nào, tay chân luống cuống cài cúc áo sơ mi, nhưng do quá gấp nên nhiều lần cài nhầm cúc rồi phải cài lại.

Sắp chín giờ, hội nghị đã sớm bắt đầu mà hai người bọn họ vẫn còn ở nhà.

Nghĩ tới đây, Trình Kỳ Khiết nhanh phải khóc.

Anh còn nói cái gì “sẽ không quá lâu”...

Hu hu... Về sau không thể tin anh nữa.

Bất chấp đầu tóc mình vẫn còn rối, Trình Kỳ Khiết chạy tới giúp chồng mặc áo sơ mi, đưa cho anh áo vét khoác ngoài.

“Cà vạt đâu?”

“Ah, em đi lấy”

Hai người hoảng loạn sửa soạn xong, vội vàng lao ra khỏi phòng, chạy xuống dưới tầng.

Không ngờ ông nội cùng cha mẹ chồng đều ngồi trước bàn ăn, chưa đi làm, mỗi người đều dùng ánh mắt kỳ lạ xem bọn họ, nhìn đến nỗi Trình Kỳ

Khiết phải xấu hổ cúi đầu.

Hiện tại, cô không có dậy sớm để thu xếp bữa ăn sáng cho cả nhà, hôm nay lại ra cửa muộn như vậy... Cô đã không phải là con dâu hiền rồi.

“Chào buổi sáng ông nội, chào buổi sáng ba mẹ...” Ngay cả chào hỏi đều có chút chột dạ.

Ánh mắt ông nội sắc bén như dao khiến cô cảm thấy bí mật gì cũng không thể che giấu được trước mặt ông nội.

“Bang Duệ, ít khi người đi ra khỏi nhà muộn thế này”.

Ông nội vừa nói dứt lời, đến Trịnh Bang Duệ cũng phải đỏ mặt, lúng túng ho nhẹ một tiếng. “Tại... Ngủ muộn”.

Thật may Trịnh Chính Đường không còn truy cứu hay trách cứ, chỉ bảo bọn họ ngồi xuống ăn điểm tâm.

“Không được, bọn cháu còn muốn chạy tới công ty để họp.”

Đặt tay vợ mình, Trịnh Bang Duệ nói xin lỗi với ông nội xong liền vội vã đi ra ngoài.

“Này, các con không thể đi ra ngoài như vậy, đợi chút”.

Trịnh Thanh Thủy thấy bọn chúng nói đi là đi, hoảng hốt la lên nhưng đôi vợ chồng trẻ không những không quay trở lại mà đã đi ra ngoài. Ông quay đầu về, trên mặt xuất hiện ba vạch đen, trên mặt xuất hiện vẻ như “Làm sao bây giờ”, nhìn về phía bố mình.

“Bố... Bọn chúng... Ai, không còn ra thể thống gì nữa?”

Trịnh Chính Đường cười híp mắt, Trịnh Thanh Thủy rất kinh ngạc, đã lâu chưa từng thấy bố mình vui vẻ như vậy.

“Chuyện này có gì không tốt? Như vậy chứng tỏ ta sắp có cháu bé rồi”. Trịnh Chính Đường vui vẻ nói.

Ở một nơi khác, xe vừa mới lái ra cổng nhà họ Trịnh, Trình Kỳ Khiết đã lồi gương ra tính trang điểm, nhưng ngay khi thấy mình trong gương cô liền kêu lên thán thiết.

Đầu tóc rối bù chưa nói, môi cô sưng lên như bị người khác hôn suốt đêm, trên cổ còn có một vết tích của nụ hôn để lại, muốn che dấu cũng không được.

Vừa nãy cô đã xuất hiện trước mặt ông nội cùng bố mẹ chồng như thế sao? Cô xấu hổ đến nỗi giờ hận không đào được cái hang nào để chui vào rồi.

“Làm sao vậy?”

Hành động kỳ quái của cô khiến Trịnh Bang Duệ chú ý đến, quay đầu lại hỏi.

“Bộ dạng của em...” Cô chỉ vào cổ của mình, nói như sắp phát khóc.

“Vậy có gì là không tốt”. Anh say đắm đưa tay đụng vào những dấu vết mà anh đã để lại, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn, “Anh thấy em thế này rất gợi cảm, rất mê người”.

Mặc dù giọng nói tràn đầy từ tính của anh để cô bỗng chốc ngừng thở, nhưng hiện tại cô có chuyện quan trọng hơn cần lo lắng. “Mới, mới không tốt đâu, em như thế làm sao có thể gặp người khác nữa?”

“Thế cứ không gặp người khác đi, hôm nay chúng mình xin phép nghỉ một ngày”.

Nghe anh nói ra đề nghị này, Trình Kỳ Khiết kinh ngạc hai mặt tròn to, không thể tin được, người trước mắt mà cô biết vẫn là Trịnh Bang Duệ sao? Đây là cái người luôn đặt công việc ở vị trí thứ nhất, cứng nhắc như một người máy Trịnh Bang Duệ sao?

Nhưng thật sự đề nghị của anh rất hấp dẫn...

Đợi chút, không được, không thể làm thế.

“Không được đâu..., làm sao có thể không đi làm? Làm vậy các đồng nghiệp sẽ nghĩ sao? Còn có ông nội cũng sẽ tức giận...”

Trịnh Bang Duệ cảm thấy bộ dạng bối rối của cô vô cùng đáng yêu, bèn hôn lên môi cô.

Sau khi hôn đến hoa mắt chóng mặt, Trình Kỳ Khiết đã quên hết mình vừa kháng nghị cái gì.

Hơn nữa, miệng cô càng thêm sưng lên...

Gần đây nhà nước đấu giá đất đai cho các tập đoàn tài chính thu mua, trong đó một miếng đất cuối cùng có tiếng là khu đất đẹp đã bị công ty nhà họ Trịnh trúng thầu toàn bộ.

Đây là hợp đồng hợp tác đầu tiên giữa công ty nhà họ Trịnh với họ Trình, hai nhà đã lập kế hoạch cùng xây dựng ở trên mảnh đất này một công trình kiến trúc về khách sạn năm sao kết hợp cùng một khu siêu thị khổng lồ, còn có tòa cao ốc văn phòng, đến lúc đó sẽ trở thành khu trung tâm, bởi vậy vừa mới thi công khu đất này đã bị giới truyền thông chú ý.

Ở buổi lễ chúc mừng công ty nhà họ Trịnh khởi công, người được mọi người chú ý đến nhất đương nhiên là người một tay lập ra kế hoạch này- người thừa kế tương lai của công ty họ Trịnh: Trịnh Bang Duệ cùng với phu nhân của anh, thiên kim tiểu thư Trình Kỳ Khiết.

Khi Trịnh Bang Duệ khoác tay vợ mình đi vào hội trường, lập tức dẫn tới truyền thông điên cuồng chụp hình.

Kim đồng ngọc nữ, ông trời tác hợp cho, hoàng tử kết hợp cùng công chúa.

Truyền thông đã nghiêng hẳn đôi vợ chồng này, khen ngợi bọn họ, lúc mới kết hôn các ký giả còn suy đoán đó chẳng qua là phương án kết thông

gia giữa hai nhà, nhìn thấy tình hình sống chung của hai người đều nao nao sửa đổi lời đồn.

Bất luận tình yêu của hai người nhìn từ hai bàn tay có mười ngón tay đan xen vào nhau hay lúc nói chuyện ngọt ngào dịu dàng đều không giấu giếm chút nào mà thể hiện công khai trước mặt mọi người, ánh mắt nhìn nhau đăm đúi đều bị mọi người nhìn ra được.

Hai người mang thân phận là chủ bữa tiệc nên vừa tiến vào hội trường liền có đón tiếp tất cả khách khứa và chào hỏi với rất nhiều bậc bề trên cùng đồng nghiệp trong công việc, do đó hai người cần phải tách ra hành động.

Trình Kỳ Khiết đi đến chào hỏi một trưởng bối đã quen biết từ nhỏ, bà cụ là khách quen của nhà hàng nhà họ, cụ Đồng ở công ty thuốc nổi tiếng trong nước, cô đặc biệt trò chuyện cùng bà cụ, rất được bà yêu thích.

Mới trò chuyện được một lúc, bỗng nhiên cô chợt cảm thấy dạ dày khó chịu.

Gần đây hình như thường xuyên có cảm giác buồn nôn, không biết có phải ăn phải đồ gì hư hỏng rồi không?

Cô vừa cố gắng phục hồi lại một chút, vất vả lắm mới nói tạm biệt với bà cụ, đi tới góc khuất ngồi một lúc để đợi đợt khó chịu này qua đi.

“Tiểu Khiết”.

Có người ngồi xuống bên cạnh cô, là Trình Kỳ Tâm đang nâng cái bụng bầu.

“Chị, oa, mới không vài ngày nhìn thấy, bụng chị dường như đã lớn hơn rồi”.

Trình Kỳ Khiết kính nể nhìn cái bụng phình to của Trình Kỳ Tâm, xem ra mang thai khiến cả người chị cô trông đầy đặn hơn mà lại tràn đầy ánh sáng tình mẹ.

Nhưng lời khen ngợi của cô lọt vào trong tai của chị cô lại bị lý giải hoàn toàn khác.

“Chị biết thừa, chị mập như con chim cánh cụt”. Trình Kỳ Tâm tức giận nói.

“Không, chị, chị không mập chút nào, vẫn nhìn thấy eo mà. Nhìn từ đằng sau hầu như không thấy được rằng chị là phụ nữ mang thai nữa là”.

Trình Kỳ Khiết biết nên nói lời nói gì mới để chị cô vui vẻ, chị ấy quan tâm nhất chính là vóc dáng, tình trạng hiện tại chắc chắn khiến chị ấy khó tránh khỏi khó chịu.

“Thật sao?” Nghe em gái nói thế, Trình Kỳ Tâm quả nhiên nở nụ cười. “Vậy thì tốt”.

Có lẽ do yên tâm, Trình Kỳ Tâm bung một đĩa điểm tâm trên bàn ăn lên, bắt đầu ăn.

Trình Kỳ Khiết không nhìn được há hốc miệng, trước kia tham gia tiệc tùng chị cô chưa từng ăn gì, làm sao hôm nay sẽ... Thấy em gái chưa kịp che giấu vẻ mặt kinh ngạc, Trình Kỳ Tâm chu môi ra.

“Không có cách nào, sau ba tháng mang thai, chị liền thấy ăn như thế nào cũng không đủ no, không còn chú ý đến mặt mũi gì nữa, cho đứa bé trong bụng ăn no mới là quan trọng nhất, chỉ có điểm tâm ở bữa tiệc còn hợp khẩu vị, Tiểu Khiết, có muốn ăn món cá xông khói này hay không?”

Vừa ngửi thấy mùi tanh của cá, dạ dày cô đột nhiên đảo lộn, bất chợt lùi về sau một bước, lấy tay che miệng đè nén nước chua này xông tới miệng.

“Thật xin lỗi... Gần đây dạ dày em rất kém”. Sắc mặt Trình Kỳ Khiết tái nhợt, giải thích. “Đặc biệt không chịu nổi mùi tanh”.

Trình Kỳ Tâm híp mắt, “Này, Tiểu Khiết, chẳng lẽ em có rồi?”

“Có?”

“Mang thai, cái kia của em đã bao lâu không đến?”

Trình Kỳ Khiết trừng to mắt, trong đầu nhớ lại chu kỳ của của mình, trong mấy tháng này công việc rất bận, sau đó cô lại bị sự nhiệt tình của Bang Duệ làm cho hoa mắt chóng mặt, căn bản không chú ý tới...

Cô lấy tay bung mắt, vừa mừng vừa sợ, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Thật sự có à?” Nhìn phản ứng của em gái, Trình Kỳ Tâm cong khóe miệng lên, cũng tràn đầy vui sướng. “A, chị đi nói cho ba mẹ, bọn họ nhất định sẽ rất vui mừng”.

“Trước tiên đừng nói.” Cô xấu hổ giữ chị lại. “Còn chưa xác định chắc chắn đâu, đi trước đến bệnh viện kiểm tra rồi hãy nói”.

“Chị xem tám phần mười là đúng rồi, ban đầu chị mang thai cũng có triệu chứng giống em vậy”. Trình Kỳ Tâm tự tiện hạ kết luận. Tiếp theo giới thiệu cho em gái bệnh viện nào, bác sĩ nào thì tốt, sau đó thở ra một hơi nói: “Nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc hiện tại của em, chị liền yên tâm, thành thật mà nói, trước đây chị còn không yên tâm em với Trình Bang Duệ, cuối cùng chị còn cảm thấy em thương hẳn so với hẳn yêu em quá nhiều”.

“Không nhất định phải ở cùng với người yêu mình nhiều hơn, chị, không phải mỗi người đều may mắn giống như chị, có người đàn ông như anh Vũ Hàng yêu chị đến thế, chẳng qua em cảm thấy em như vậy đã rất hạnh phúc rồi, có thể gả cho người đàn ông mà em yêu, anh ấy đối xử tốt với em, đối với em mà nói, đây chính là mộng đẹp thành sự thật”.

Nhìn khuôn mặt đỏ rục của em gái nói ra những lời này, vẻ mặt không che giấu được hạnh phúc vui sướng, Trình Kỳ Tâm không kèm được mỉm cười, bề ngoài em gái cô yếu đuối, nhưng so với bất luận kẻ nào đều biết mình muốn cái gì, so với bất luận kẻ nào đều có kiên nhẫn, có nghị lực.

“Chị thật sự vui mừng thay cho em”. Chị vỗ lên mu bàn tay của cô, thật lòng nói.

Trịnh Bang Duệ đang nói chuyện hợp tác thành lập thị trường cùng ông nội với chủ tịch công ty bán lẻ lớn nhất trong nước-chủ tịch Cao nhằm hợp tác các nhà máy và cửa hàng tư nhân, ánh mắt anh lại không tự chủ được liếc về một phía khác mà Trình Kỳ Khiết đang đứng, vừa rồi cô vẫn còn ngồi ở góc nói chuyện trời đất cùng chị cô, thế nào hiện tại lại đứng chung một chỗ với một người đàn ông trung niên?

Hôm nay cô mặc lễ phục màu đỏ càng làm tôn nên làn da trắng nõn trở thêm óng ánh trong suốt, ở dưới ánh đèn, cô quả thực tươi đẹp chói mắt mọi người, nhìn cô nghiêng đầu mỉm cười bởi lời của đối phương, nụ cười dịu dàng này khiến anh suýt nữa ghen tị với gã đàn ông trung niên trước đầu đó.

Không được, lần sau không cho phép cô mặc lễ phục lộ cánh tay ra ngoài, ngay cổ cũng không thể lộ ra, nên dùng khăn quàng cổ che kín lại...

Cả đầu anh đều suy nghĩ những thứ chuyện này nên chủ tịch Cao cùng ông nội nói cái gì anh cũng chưa nghe thấy, một lòng chỉ muốn đi đến bên cô kéo cô về cạnh mình.

Cho đến khi ông nội ho một tiếng, anh mới hoàn hồn, chống lại ánh mắt trêu chọc của hai ông cụ.

“Tuổi trẻ thật tốt”. Chủ tịch Cao cười nói.

“Đúng vậy, nhớ năm đó tôi cũng chẳng có cách nào dời ánh mắt khỏi trên người vợ mình, đến đêm mới cưới kia ngọt ngào suôn sẻ, không tách rời ra được chút nào.” Ông nội lại tiếp tục trêu đùa.

Trịnh Bang Duệ xấu hổ, “... Xin lỗi”.

“Không cần xin lỗi, đây chính là tình yêu. Bọn ta già rồi, chỉ là trẻ tuổi trôi qua, yên tâm, bọn ta hiểu, cháu có một cô vợ nội trợ hiền lành tốt bụng

như vậy, tính tình cũng được, trên sự nghiệp lại còn có thể giúp đỡ cháu nên cháu phải biết quý trọng”.

Tình yêu?

Đây chính là yêu sao?

Anh chưa bao giờ đem tình cảm anh đối với cô nghĩ tới hướng này, tình yêu là gì, anh không biết, nhưng nói đi nói lại, từ nhỏ đến lớn, chuyện mà anh coi trọng duy nhất chỉ có ở bài tập, ở năng lực, trên sự nghiệp không ngừng vượt qua con gái bác cả để ông nội chấp nhận anh, phụ nữ đối với anh mà nói chỉ dùng để điều chỉnh nhu cầu sinh hoạt.

Anh chưa từng để ý đến một người như thế...

Yêu... Thường thức cảm giác cái chữ này mang đến cho anh ở đầu lưỡi, vị chua chua ngọt ngọt, nói không ra được mùi vị, chúng hòa trộn một chỗ với nhau, sau đó hình ảnh của cô xuất hiện trong đầu làm anh không tự chủ được cong lên khóe miệng.

Có lẽ anh thật sự yêu cô.

Ai ngờ đạt đến chứ? Vừa mới bắt đầu chỉ coi cô như một cây cầu đưa đến thành công...

“Tiêu Khiết thật sự là một con dâu hiền, hơn nữa cũng rất có lòng đối với cháu, bây giờ nhớ lại, thật may lúc đầu ông đồng ý đề nghị của ông bà sui gia, kiên trì để hai cháu thành hôn. Ông đã nói rồi, thời nay người trẻ tuổi nói gì mà tự do yêu đương, ông cảm thấy còn không bằng lời mai mối của bọn ông hồi trước, môn đăng hộ đối, hai người mới có thể bền lâu...”

Trịnh Bang Duệ nghe ra điểm quái dị từ trong một chuỗi lời nói của ông nội

“Ông nội, người nói cái gì? Ông bà thông gia thỉnh cầu?”

“À, Trịnh Bang Duệ, cháu chưa biết gì? Ông vẫn không để cho cháu biết chính là sợ cháu nghe xong quá kiêu ngạo, không quý trọng Tiểu Khiết, nhưng mà bây giờ cháu cũng thương Tiểu Khiết như vậy, cho nên biết cũng không sao cả, kỳ thật các người kết hôn là do Tiểu Khiết cầu xin bà ngoại nó đến nhờ vả ông. Nghe nói khi còn bé nó gặp mặt cháu một lần, từ đó đã rất thích cháu, một mạch học cùng trường với cháu cũng là có kế hoạch, bởi vì muốn tiếp cận cháu, ông thấy cảm động trước tấm lòng của nó, cảm thấy không thể tìm được người người phụ nữ yêu cháu hơn nó nên ông mới bảo cháu kết hôn với nó, sự thật chứng minh ông già ta làm đúng, cháu xem ông đã giúp cháu kiếm được một cô vợ tốt”.

Trịnh Chính Đường nói xong rất đắc ý, lại không chú ý tới sắc mặt trở nên xám xịt của Trịnh Bang Duệ.

Hóa ra toàn bộ mọi chuyện không phải là tình cờ, cô cũng là người vô tội bị trường bối bức ép giống như anh.

Từ đầu tới cuối đều do một tay cô bày kế hoạch ra cuộc hôn nhân này. Anh vẫn chẳng hay biết gì, thậm chí còn cảm thấy áy náy đối với cô, vẫn xem cô như một người con gái hồn nhiên lương thiện...

Anh bị thiết kế rồi phải không?

Anh hận nhất có người lừa gạt anh.

Đối với một người đàn ông vừa mới phát hiện ra tình yêu của mình mà nói, sự phát hiện này không thể nghi ngờ là đổ xuống một chậu nước lạnh vào đầu anh.

Anh chỉ cảm giác mình đang nhanh chóng rơi từ thiên đường hạnh phúc xuống vực sâu lạnh lẽo.

Chương 9

“Trình phu nhân, chúc mừng cô... cô mang thai”.

Khuôn mặt bác sĩ khoa phụ sản tràn đầy ý cười, trên tay cầm tấm hình chụp bằng sóng siêu âm, Trình Kỳ Khiết nhìn chăm chú vào một điểm nhỏ đen sẫm trên đó, đáng lẽ lúc này cô lên mừng rỡ như điên nhưng trong lòng lại đang hoang mang rối loạn.

“Cô nhất định khẩn trương muốn chia sẻ tin tức tốt này cùng tiên sinh phải không? Lần sau khám thai có thể bảo tiên sinh đi cùng, đây là cái thai đầu tiên của hai người, tiên sinh nhất định cũng muốn tham gia vào quá trình này? Có một số việc cần chú ý tôi có thể nói với tiên sinh, ví dụ như ba tháng đầu cần thật cẩn thận, ăn uống, làm việc và nghỉ ngơi, đặc biệt là cảm xúc phải kiểm soát tốt thì thai nhi mới có thể khỏe mạnh”.

Bác sĩ khoa phụ sản này cũng là bác sĩ của chị cô nên hiểu rõ tình hình nhà các cô và cũng rất thân thiết. Nhưng với tâm trạng hiện tại, Trình Kỳ Khiết cảm thấy khó chịu với sự thân thiết “quá mức” này.

Cô cố gắng nặn ra một nụ cười, nói “Cảm ơn, tôi đã biết”

Một mình đi ra bệnh viện, mưa bay lất phất, Trình Kỳ Khiết mơ màng đứng ở cửa bệnh viện, nhìn người khác đều có người nhà đi cùng còn cô lại một thân một mình, không khỏi cảm thấy cô đơn.

Đợi trong chốc lát, rốt cuộc cô gọi được xe taxi, nói cho tài xế địa chỉ, xe rất nhanh lái rời khỏi bệnh viện, mưa ngày càng lúc càng lớn hơn.

Cô lẳng lặng nhìn hạt mưa đập vào ô cửa kính xe, tình cảnh bây giờ của cô khác xa so với sự tưởng tượng vui sướng lúc trước khi chứng minh được mình có thai.

Khi đó cô chìm đắm trong hạnh phúc, khi đó cô cho rằng mình được yêu thương, khi đó cô còn nghĩ rằng quan hệ giữa cô với chồng mình sẽ vẫn tốt đẹp, cho rằng anh bắt đầu có phần quan tâm cô...

Không ngờ tất cả đều thay đổi trong nháy mắt.

Kể từ sau buổi tối Lễ Chúc Mừng đó, cô liền phát hiện anh rất lạnh lùng, không ôm cô nữa, không có những giây phút ngọt ngào thân mật nữa, bọn họ đã quay trở lại giữ sự tôn trọng nhau như lúc kết hôn trước đây.

Không, còn tồi tệ hơn so với khi đó, anh liên tiếp mấy đêm không về, ở công ty thì coi cô như người vô hình.

Anh dường như chán ghét cô, ánh mắt luôn lạnh lùng nhìn cô làm cô không khỏi rùng mình, mất đi dũng khí để hỏi anh tới cùng tại sao lại có sự thay đổi này.

Do đó cô nghĩ rằng dù anh nghe được tin mình có thai cũng sẽ không vui mừng. Trình Kỳ Khiết cúi đầu vuốt ve cái bụng vẫn còn phảng của mình, trong đó là kết tinh tình yêu của anh và cô, tuy đứa bé vẫn ở đây nhưng đã mất đi yêu thương.

Mũi cô chua xót, nước mắt suýt nữa chảy xuống nhưng đã bị cô kìm nén lại.

Không được, cô không được khóc, bác sĩ đã nói tinh thần không tốt ảnh hưởng lớn đối với em bé.

Cô chớp mắt mấy cái, ngẩng đầu lên để làm bản thân mình kiên cường hơn.

Kiểm chế, cô giỏi nhất là kiểm chế. Cô có thể làm được, hiện tại quan trọng nhất là đứa bé, cô không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần nghĩ tới đứa bé là tốt rồi...

Không ngừng thôi miên mình, xe đến công ty, cô đi ra khỏi xe taxi thì cảm giác tâm lý mình đã ổn định.

Buổi sáng Trình Kỳ Khiết đi đến bệnh viện hai tiếng, vừa đi vào trong sảnh công ty Trịnh thị liền đón nhận được ánh mắt quái dị của các đồng nghiệp.

Không quen thuộc bị mọi người nhìn chăm chăm, cô quay đầu lại giả bộ không có việc gì, những ánh mắt này cô đã quá quen có thương hại, có đồng tình nhìn cô làm cô cảm thấy trong lòng thật khó chịu, mơ hồ có dự cảm xấu.

Cô mới vắng mặt ở đây hai giờ, trong hai giờ này vừa xảy ra chuyện gì mà cô không biết sao?

Cô đi tới phòng làm việc của mình, từ xa liền nghe đến trợ lý của mình gầm thét với chiếc điện thoại trong tay.

“Tiểu thư Trịnh của chúng tôi không có ở đây, các ông không cần gọi điện thoại đến nữa. No comment⁽¹⁾.”

(1) No comment: không bình luận

Không đưa ra bình luận? Cái gì không đưa ra bình luận? Trợ lý của cô vẫn là một sinh viên nữ nhỏ bé dịu dàng, hôm nay làm sao đột nhiên phát điên?

“Làm sao?”

Trợ lý nhỏ thấy cô đi vào phòng làm việc, vẻ mặt kích động, hốc mắt đỏ lên giống như nước mắt lúc nào cũng trực rơi xuống, dù hỏi thế nào cô ấy cũng không trả lời, kìm nén khiến gương mặt đỏ rùng rục, dường như chịu nhiều oan ức.

“Là ai gọi điện thoại tới?”

“Những tay phóng viên báo lá cải... Bọn họ, bọn họ thật sự quá đáng”.

“Ký giả tìm chị? Tại sao?”

“Tiểu thư Trình, chị không biết?”

Trình Kỳ Khiết lắc đầu.

Trợ lý có chút do dự, trong mắt đong đầy nước mắt, cắn răng lấy tờ báo lá cải mới nhất hôm nay ra đưa tới trước mặt Trình Kỳ Khiết.

Bìa mặt là hình ảnh người đàn ông mà Trình Kỳ Khiết không thể quen thuộc hơn được nữa, là chồng của cô, trong hình chính là ảnh anh và bạn gái trước đây cùng nhau đi vào một khách sạn.

Cô không biết mỗi người vợ khi nhìn thấy chồng mình cùng người phụ nữ khác đi chung với nhau có cảm giác đang lao nhanh xuống vực như mình không, dưới chân giống như mở ra một cái động lớn, toàn bộ thế giới đều sụp đổ theo...

Cô cắn môi, cảm thấy chỗ sâu trong cổ họng nóng rực như có đồ vật bọ tặc ở đó muốn ói ra ngoài nhưng bản thân lại nỗ lực đè nén nó xuống.

“Phó tổng... thật quá đáng”.

Cô hoảng hốt tựa hồ nghe thấy trợ lý nói những lời này, không đáp lại, bàn tay khẽ run rẩy nhận lấy tờ báo lá cải thậm chí vẫn còn nặn ra một nụ cười với cô ấy.

“Không có chuyện gì, có thể chỉ là hiểu lầm, không có việc gì...”

Không có việc gì.

Trình Kỳ Khiết vội vàng đi vào phòng làm việc, đóng cửa lại, mọi thứ trước mắt xiêu vẹo, rớt cuộc nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Từng giọt nước mắt rơi vào bìa trang tạp chí, phát ra âm thanh ‘bộp bộp’, cô nhìn tấm hình cùng tiêu đề nóng bỏng trên đó.

Hóa ra đây chính là nguyên nhân anh trở nên lạnh nhạt sao? Anh đã phát hiện ra bạn gái trước đây tốt hơn cô rất nhiều? Thứ mà cô từng cho là hạnh phúc thì ra chỉ giữ gìn được ngần thế đây?

Đau lòng đến mức khó thở, cô không biết còn có thể đau đến vậy, trước kia cô cũng ghen tỵ nhưng bây giờ nhìn thấy anh ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác thì cảm giác khổ sở này lớn hơn gấp trăm ngàn lần. Nếu như giữa bọn họ không từng trải qua những ngày âm áp ngọt ngào thì bây giờ tưởng tượng ra anh cùng với người phụ nữ khác có giống như khi ở cùng cô...

Điện thoại nội bộ trên bàn vang lên làm cô giật bản mình.

Nhấc điện thoại lên, bên trong là giọng nói cực kỳ tức giận của ông nội, muốn cô cùng Trịnh Bang Duệ lập tức đến phòng làm việc của ông.

Cô không muốn đi.

Ông nội muốn hỏi cô cái gì? Cô có thể nói cái gì? Hỏi cô tại sao không buộc được trái tim của chồng? Cô không biết, cô không biết, không nên hỏi cô.

Cúi đầu lo lắng dùng sức cắn ngón tay cho đến khi ngửi thấy mùi tanh mới biết mình vừa cắn đứt ngón tay, máu đỏ tươi chạy loang ra đây tay.

Đau đớn khiến cô tỉnh táo lại, rút ra mấy tờ giấy vệ sinh lau đi vết thương của mình, Trình Kỳ Khiết hít sâu, biết rằng chuyện nên đến muốn trốn cũng không được, cô dựng thẳng lưng đi ra ngoài.

“Đây là chuyện gì?”

Trình Chính Đường tức giận xanh mặt, chỉ vào cháu trai đứng trước mặt rồi chửi mắng nhưng mặt Trịnh Bang Duệ lạnh tanh không giải thích bất cứ điều gì liên quan đến tờ báo lá cải đang đặt trên bàn.

“Thật không ra thể thống gì, cháu đã kết hôn lại còn gây ra chuyện thế này, cháu có nghĩ đến tâm trạng vợ của mình không? Ông thật không hiểu nổi cháu có người vợ tốt như Tiểu Khiết sao còn không biết quý trọng? Rốt cuộc cháu có quan hệ với người đàn bà kia hay không? Cháu nói thật ra, bây giờ cháu liền giải thích cho Tiểu Khiết”.

Trịnh Bang Duệ mím chặt môi.

Anh nhìn thoáng qua Trình Kỳ Khiết đứng cúi đầu ở bên cạnh, lồng ngực đau nhói như bị kim châm.

Thấy cô, anh liền nghĩ đến mưu kế của cô, nghĩ đến bản thân mình tự cho là thông minh nhưng lại bị cô gái nhìn như vô hại yếu đuối kia xoay xung quanh đùa giỡn, anh liền khó có thể đè nén sự phẫn nộ không cam chịu.

Không cam chịu theo kế hoạch của cô mà anh ngây ngốc yêu cô.

Đó chính là lý do mà mấy ngày nay anh không muốn gặp cô, vì vậy anh phải vào ở khách sạn vài ngày khiến Điền Song Song còn chưa hết hi vọng liền quần lấy anh đi vào khách sạn do thế mới bị đám phóng viên báo lá cải chụp được nên hiện tại anh phải đứng chỗ này nghe ông nội giáo huấn.

Chết tiệt, anh thành người trưởng thành rồi mà ông nội còn dùng giọng điệu này dạy dỗ càng làm kích thích tâm lý chống đối trong anh.

“Đang nói chuyện với cháu đấy, thằng nhóc hỗn láo, cháu còn không nói lời xin lỗi Tiểu Khiết”

“Ông liền muốn như thế nào? Đá cháu ra khỏi công ty gia tộc? Cháu đã nghe lời ông cưới cô ta, rốt cuộc ông còn yêu cầu cháu gì nữa?”

Lời anh vừa nói ra khiến Trịnh Chính Đường giận dữ đứng bật dậy, muốn xông tới đánh anh còn sắc mặt Trình Kỳ Khiết nhanh chóng tái xanh.

Trịnh Bang Duệ không để ý đến phản ứng của ông nội, ngược lại chứng kiến vẻ mặt đau khổ của Trình Kỳ Khiết thì trái tim không chịu được co rút lại.

Có lẽ lời anh vừa nói xong thật sự quá đáng...

Anh đang muốn giải thích thì cô đã xông ra phía trước ngăn cách ở anh với ông nội.

“Ông nội, ông không nên tức giận. Ông biết anh Bang Duệ luôn nói không suy nghĩ kỹ, thật ra anh ấy không có ý đấy. Tấm ảnh này chỉ là hiểu lầm, nhất định là hai người bọn họ đứng dịp đi vào cùng một khách sạn mới bị chụp, hơn nữa đám nhà báo lấy chuyện cũ để viết bậy... Anh Bang Duệ đến khách sạn đó để tìm một vị kiến trúc sư đến từ Nhật Bản, anh ấy có nói qua với cháu”.

Trịnh Chính Đường hí mắt, “Thật sao? Nếu nó tốt như thế sao mấy buổi tối không có về nhà?” Ông còn có nghi ngờ.

“Anh ấy bận trao đổi bản kế hoạch hợp tác thời gian tới với vị kiến trúc sư kia, ông cũng biết anh Bang Duệ rất coi trọng dự án xây dựng mảnh đất này”.

Mặc dù còn hơi nghi ngờ, chẳng qua nếu cháu dâu đã thay Bang Duệ nói thế...

“Không có việc là tốt, chắc, bảo đám ký giả kia không cần viết bậy, chỉ giỏi tạo ra những loại tin tức bậy bạ hại vợ chồng người khác bất hoà”.

Lại nghe Trịnh Chính Đường oán trách.

“Cô thật sự có thiên phú⁽¹⁾ nói dối.”

(1) Thiên phú: khả năng trời ban.

Đột nhiên nghe được lời nói lạnh lùng của anh, cô ngẩng đầu lên chống lại cặp mắt tràn ngập mỉa mai.

“Em chỉ không muốn làm ông nội lo lắng...” Trịnh Kỳ Khiết cố gắng giải thích cho bản thân, nhưng sau đó nghĩ đến quả thực cô nói dối, lời nói từ trong miệng cô nói ra chỉ muốn dẹp yên mọi chuyện, chỉ muốn mọi người đều vui vẻ, đó là phản ứng theo trực giác của cô nhưng ở trong mắt của anh cô chắc là người không thành thật phải không?

Cô ừ ừ cúi thấp đầu, “Rất xin lỗi”.

Nụ cười miễn cưỡng trên môi cô càng làm tăng thêm sự phẫn nộ của anh, cho dù biết cô nói dối để giải thích hộ nhưng anh lại có cảm giác bực bội không nói ra được, anh không cần cô nói đỡ hộ, không cần cô phải sắm vai một người vợ hoàn mỹ.

“Chẳng lẽ cô không muốn hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra? Tôi có ở cùng một chỗ với người đàn bà kia không?”

Cổ họng cô dường như bị bóp chặt lại không thể phát ra một âm thanh nào.

Cô muốn hỏi nhưng cô có quyền lợi đó sao?

Nếu cô giống như người vợ khác ghen tị, đồ kỵ muốn anh có câu trả lời thoả đáng thì có phải đẩy anh ra càng xa hay không? Làm anh chán ghét cô hơn không?

Nghĩ đến khả năng đẩy, cô liền sợ hãi không dám hỏi rồi.

Cô cắn răng lắc đầu, “Em sẽ không can thiệp chuyện của anh”.

“Phải không? Cô thật sự là người vợ khoan dung độ lượng đến khó tin”. Khoé miệng anh khẽ động, cười châm chọc.

Trình Kỳ Khiết không nghĩ tới cô nói không can thiệp, Trình Bang Duệ nghe xong chẳng những không vui mừng mà lại càng tức giận hơn.

Làm sao có thể có người vợ không để ý đến scandal của chồng mình cùng người phụ nữ khác? Trừ phi cô không quan tâm anh.

Ý nghĩ này thiêu đốt lên ngọn lửa giận vô hình trong anh.

Dưới sự phẫn nộ, Trình Bang Duệ cũng không rảnh nghĩ đến nguyên nhân anh sinh ra lửa giận, rốt cuộc anh tức giận do cô không tiếc thủ đoạn gả cho anh hay vì cô không quan tâm mà còn cho phép anh cùng người đàn bà khác ở chung một chỗ? Dù sao lúc này người phụ nữ trước mắt đã nhiều

loạn trái tim anh khiến đầu óc thông minh lý trí của anh đều trở nên vô dụng.

“Tôi thật sự là người chồng may mắn cưới được một cô vợ thấu tình đạt lý”.

Anh tức giận nói hết những lời đó liền xoay người rời khỏi.

Nhìn bóng lưng dứt khoát của anh, Trình Kỳ Khiết như rơi cả người vào hầm băng.

Anh tức giận nhưng cô không biết vì sao anh tức giận? Cô cảm thấy dù mình làm thế nào đều không thể khiến anh vui, hay do chính anh vốn đã không thích cô? Cho nên cố gắng nhiều hơn nữa cũng sẽ vô dụng... Ý nghĩ này làm cô thấy lạnh người, cô vòng tay tự ôm lấy mình, mờ mịt khổ sở không biết nên làm sao.

Trình Kỳ Khiết thất thần trôi qua một ngày như ác mộng, điện thoại giới truyền thông liên tục gọi tới hỏi thái độ của cô.

Về chồng của cô ở bên ngoài, tâm trạng của cô như thế nào?

Cô trả lời qua loa câu hỏi ngu xuẩn ấy, đều để trợ lý đứng ra giải quyết nhưng có một số cuộc gọi cô không chặn được, đó là bà nội, bố mẹ và chị gái của cô...

“Không có việc gì, toàn do báo chí viết linh tinh, vâng, bọn con không có sao”.

Không có việc gì.

Cô không biết mình đã nói mấy lần những từ đó trong một ngày. Dường như cô nói vậy để thuyết phục chính bản thân mình cũng tin như khi nói cho người khác nghe...

Mệt quá.

Cô thật sự rất mệt mỏi.

Cô quyết định tan làm trước một tiếng bởi cô thật sự không chống đỡ nổi nữa. Cô muốn tìm một nơi không có ai để trốn tránh khóc lóc một trận, khóc cho khát vọng đã khiến cô đau lòng.

Cô cảm thấy rất khó chịu, đầu bùm nhùng, không nghĩ được gì đi ra khỏi phòng làm việc. Bên ngoài một đám phóng viên thấy cô vừa bước ra toà nhà liền chạy ủa đến như đàn cá mập ngửi thấy mùi máu.

“Trịnh phu nhân xin hãy phát biểu đôi lời về suy nghĩ của cô”.

“Có phải hai người đã nói đến việc ly hôn phải không? Nếu vậy, hợp tác giữa công ty tập đoàn họ Trịnh và họ Trình có bị phá bỏ hay không?”

Các vấn đề sắc bén lần lượt đưa ra, giống như một cái dao nhọn cắt gọn lòng dạ cô, đối mặt với ánh đèn flash không ngừng chiếu đến, cô dường như sắp ngã nhào xuống, tay cô theo bản năng bảo vệ bụng của mình.

Cô phải kiên cường, cô tự nói với bản thân, ngàn vạn lần không thể bị suy sụp vào giờ khắc này.

“Tôi tin tưởng chồng mình.” Trình Kỳ Khiết dùng giọng điệu bình tĩnh nói, chỉ có móng tay bấm chặt vào thịt đến chảy máu trong bàn tay tiết lộ cảm xúc chân thật của cô lúc này.

“Hình ảnh trên tạp chí giải thích thế nào, cô gái đó chính là bạn gái trước của chồng cô? Sau khi cưới cô, bọn họ vẫn thường qua lại với nhau thật sao? Cô có chấp nhận chồng mình cưới thêm vợ hai không?”

“Tôi tin tưởng chồng mình.” Bất kể bọn họ hỏi gì, Trình Kỳ Khiết vẫn kiên trì chỉ nói câu này.

Thật may mắn cuộc bảo vệ công ty đã đến giúp cô giải vây, hộ tống cô lên xe. Đóng cửa xe, cả người như bị rút hết sức lực, cô chỉ có thể chán nản ngửa người ngồi ở đằng sau.

Tin tức náo động lớn như thế, dưới yêu cầu của ông nội, buổi tối mỗi ngày Trịnh Bang Duệ đều đúng lúc về nhà ăn cơm, Trịnh Chính Đường rất đắc ý bởi vì lời ông nói còn kiềm chế được cháu trai, nhưng đối với Trình Kỳ Khiết mà nói, điều này trái lại thành hình phạt tàn khốc.

Không khí bữa cơm tối yên ắng như bãi tha ma, cô phải nghĩ đủ biện pháp tìm đề tài để thay đổi bầu không khí, đối diện với vẻ mặt vô cảm của chồng, cô phải giả vờ như không có việc gì, làm bộ như quan hệ bọn họ vẫn rất tốt, rất ân ái...

Cô căn bản không ăn được thứ gì ngon miệng.

Cô chỉ máy móc bỏ thức ăn vào trong miệng không khiến người khác nhìn ra sự bất thường, Trình Kỳ Khiết nuốt vào một miếng cá kho tàu, đột nhiên cảm thấy nước chua dâng lên.

“Con xin lỗi, con xin phép đi toilet.” Trước khi phun ra, cô vội vàng xông vào nhà vệ sinh.

Trịnh Bang Duệ nhìn bóng lưng gầy yếu của cô, lông mày nhíu chặt.

Cô hình như gầy hơn?

Chết tiệt, thất lưng của cô nắm chặt giống như có thể gãy, cả người y như một trang giấy, nhợt nhạt, yếu ớt bất kể lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Bề ngoài, cô không biểu hiện gì khác thường nhưng sau khi biết cô là kẻ lừa đảo thì anh phát hiện cô ‘khỏe mạnh’ đều là giả bộ. Cô không phải đang khỏe, anh lạnh lùng nhìn sau bao nhiêu ngày, cô vẫn gắng gượng chống đỡ trước mặt mọi người.

Anh rất tức giận, mỗi lần nhìn cô gắng gượng làm cho trong lòng anh đều giận đến nổi lửa, chính phần tức giận cũng ngăn cản sự kích động muốn thoả hiệp với cô.

Anh biết anh không chống đỡ được bao lâu nữa.

Cô thiết kế hôn nhân của bọn họ thì làm sao? Đó là bởi vì cô thích anh, hơn nữa còn thích từ lâu...

Gần đây anh vừa nghĩ lại vừa giải thích cho cô ở trong lòng, dần dần, đối với sự lừa dối của cô đã cảm thấy không quá quan trọng, ngược lại trái tim còn có chút vui sướng.

Còn có chính là...

Đáng chết, cô thật sự quá gầy.

Đợi lát nữa com nước xong anh muốn nói chuyện với cô thật bình tĩnh, giữa bọn họ có rất nhiều chuyện nên nói rõ ràng.

Trong nhà vệ sinh, Trình Kỳ Khiết lại nôn hết bữa tối vừa ăn ra, cả người trở nên càng yếu ớt, bước chân lảo đảo. Nhưng cô vẫn phải trở về phòng ăn, nếu không trường bối sẽ lo lắng, suy nghĩ này chông đỡ làm thân thể cô tiến về phía trước, đi ngang qua phòng khách thì thấy tiếng điện thoại vang lên.

Cô nhận điện thoại, “Nhà họ Trịnh xin nghe”

“Tôi tìm Bang Duệ”.

Âm thanh nũng nịu của một người phụ nữ trẻ truyền vào trong tai, Trình Kỳ Khiết chỉ cảm thấy khó chịu như bị tát.

Rất nhiều việc cô cho rằng không nhìn, không nghĩ, không nghe thì có thể trôi qua nhưng hôm nay người phụ nữ kia lại gọi điện thoại đến tận nhà tìm chồng cô? Ngay cả một chỗ lẩn tránh cũng không cho cô sao?

Cô nghĩ dập điện thoại, nghĩ hỏi đối phương là ai, nghĩ mắng to đối phương là hồ ly tinh không biết xấu hổ, nghĩ nổi bệnh tâm thần... Vậy mà cuối cùng, cô chỉ nắm chặt ống nghe trong tay, tỉnh táo, lý trí, xin đối phương chờ một chút.

Cô đi trở lại phòng ăn, đưa điện thoại cho chồng, “Anh Bang Duệ, điện thoại của anh”.

Trịnh Bang Duệ nhướn mày, cầm lấy ống nghe, nghe được âm thanh đầu bên kia điện thoại thì sắc mặt trầm xuống, anh đứng dậy rời khỏi bàn ăn, đi tới một phòng khác nghe.

Trình Kỳ Khiết cắn chặt môi dưới, cúi đầu dùng chiếc đũa gấp thức ăn lên, ép mình mở miệng đưa đồ ăn vào.

Mà Trịnh Bang Duệ nhanh quay trở lại hơn so với cô mong đợi, anh đứng ở trước mặt cô, dùng giọng nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô”.

“Bang Duệ, cháu làm gì đấy? Có chuyện gì để ăn xong cơm rồi không nói được sao?” Trịnh Chính Đường không hài lòng hành động của cháu trai.

“Đi theo tôi”. Trịnh Bang Duệ không nhìn ông nội cái nào, lôi kéo thẳng tay Kỳ Khiết, cương quyết mang cô về phòng bọn họ.

Đóng cửa phòng, chỉ còn có hai người bọn họ, anh mới bộc phát cơn giận.

“Cô biết người gọi tới là ai không?”

Dáng vẻ giận dữ của anh khiến sắc mặt Trình Kỳ Khiết càng thêm tái nhợt, cô không biết tại sao anh tức giận, không phải cô đã cố gắng thể hiện sự khoan dung tha thứ sao? Rốt cuộc anh còn không hài lòng cái gì? Cuối cùng cô còn phải làm như thế nào?

Cô cắn môi không nói.

Thái độ của cô làm Trịnh Bang Duệ càng nổi giận hơn.

“Một người phụ nữ gọi điện thoại tận nhà tìm chồng cô, ngay cả đối phương là ai cô cũng không hỏi rõ liền chuyển điện thoại cho tôi, cô bị sao vậy? Cô thật sự cao cả như thế? Nếu như người khác muốn tôi, có phải cô không buồn nói hai lời liền chấp tay dâng tôi cho đối phương? Chết tiệt, cô

không phải yêu thích tôi dùng trăm phương ngàn kế muốn gả cho tôi sao? Còn lừa dối tôi, hại tôi cũng bị cô trói buộc”.

Cô co rúm người, “Anh... biết?”

Anh nghiêm mặt, “Đúng, cho nên tôi mới tức giận, không có ai thích bị lừa gạt cho nên mới chiến tranh lạnh với cô”.

“Đúng, đúng, thật xin lỗi...”

Nhìn thấy cô cúi đầu, nước mắt dâng lên trong hốc mắt khiến trái tim Trịnh Bang Duệ càng thêm phiền loạn. Anh không muốn nghe lời xin lỗi của cô, anh muốn biết cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

“Chuyện đã qua coi như xong, nhưng, phản ứng bây giờ của cô là sao? Thực hiện được mục đích rồi nên không quan tâm? Tôi thích người khác, quan hệ cùng người phụ nữ khác cũng không sao? Nếu không phải vừa rồi tôi mắng chửi với người đàn bà ngu ngốc trong điện thoại kia, mà cùng nói chuyện tình cảm mặn nồng cùng cô ta thì cô định làm thế nào? Chết tiệt, cô sắp ép tôi phát điên rồi, cử chỉ của cô không hợp chút đạo lý nào, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì?”

Cô kinh ngạc nhìn anh, cắn môi, nước mắt rốt cuộc rơi xuống.

“Em không dám thể hiện ghen ty bởi sợ anh chán ghét, em muốn làm một người vợ hoàn mỹ”. Nước mắt không ngừng chảy cũng không ngăn được cô nói ra uất ức cùng sợ hãi trong lòng, “Em hiểu rằng, em... không xứng với anh, cho nên em luôn cố gắng thật nhiều...”

Anh khiếp sợ nhìn cô, “Tại sao cô lại có suy nghĩ đó?”

Trình Kỳ Khiết không nghe rõ Trịnh Bang Duệ đang nói cái gì, sau khi bày tỏ hết lời nói bị đè nén từ lâu, thân thể của cô giống như bị vét cạn sức lực, mọi thứ trước mắt trở nên mờ mịt, thật chóng mặt.

Cô chưa kịp té ngã trên mặt đất thì đã có cảm giác có người ôm cô vào lòng, giọng nói đó khó nén khỏi khản trương sợ hãi vang lên ở bên tai cô.

“... Khiết, em làm sao vậy?”

Hắn khẩn trương vì cô.

Phản quan tâm này làm cô cảm thấy mình được an ủi.

Khi Trình Kỳ Khiết tỉnh lại đã phát hiện ra mình đang nằm trên giường.

“Em nằm yên, chớ cử động, xe cấp cứu lập tức sẽ đến”.

Theo phương hướng của âm thanh, cô quay đầu nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của chồng mình.

Vẫn còn ở trong nhà, chắc cô vừa té xỉu không lâu?

“Không cần gọi xe cấp cứu, em nghỉ ngơi một lúc sẽ khoẻ lại”.

“Sao lại không sao? Không sao mà em lại đột nhiên ngất xỉu, em phải đến bệnh viện kiểm tra tổng thể”. Trình Bang Duệ kiên trì nói.

Cô ngất xỉu trước mặt anh, dọa anh sợ chết khiếp, sao cô lại yếu vậy? Trời ạ, mấy ngày nay xem anh đã làm cái gì, cư nhiên lại để cô trở nên như vậy?

Bây giờ nghĩ lại lại thấy chỉ vì cô lừa dối anh chuyện đó mà anh tức giận lớn đến thế, quả thật quá buồn cười, không có chuyện gì quan trọng hơn so với cô, đây là suy nghĩ duy nhất của anh trong thời gian cô bất tỉnh.

“Anh không thể để mất em”. Anh nắm chặt tay cô, trong lòng vô cùng hối hận, nói, “Nhìn thấy em ngất xỉu mà anh tưởng chừng sắp điên rồi, anh yêu em, Trình Kỳ Khiết, anh đã sớm yêu em. Người phụ nữ đáng ghét lừa mất trái tim của anh, em không phải suy tính để anh ngây ngô đi vào lưới tình dịu dàng của em sao? Anh đều giao trái tim cho em rồi, sao em còn nói mấy lời vô ích như không xứng hay xứng gì đó, lại còn ngất đi khiến anh sợ chết khiếp! Chết tiệt, em còn muốn hành hạ anh như thế nào mới cam tâm?”

Cô chớp mắt, không tin rằng đây là sự thật, hay là cô đang nằm mơ.

Rõ ràng không phải mơ, không ai còn giống được như anh, cho dù nói yêu còn dùng giọng điệu hung dữ đến thế, vậy là thật sao...

Trình Kỳ Khiết cảm thấy trái tim đập rất nhanh, chậm rãi đưa tay ra nhẹ nhàng đung vào đôi lông mày đang nhíu chặt của anh, Trịnh Bang Duệ bắt lấy tay cô, đặt lên trước ngực trái của mình.

“Không cần tự ti, anh là chồng em, hơn nữa anh yêu em, về sau không cho phép giao anh cho người phụ nữ khác, có người đến giành chồng em, em liền mắng chửi đối phương, biết không?”

“Em... có thể làm thế chứ?”

Anh nghiêm nghị nhìn chăm chăm để cô biết được đây là chuyện vốn không cần hỏi.

“Em biết rồi”. Cô rụt vai lại, trong lòng tràn đầy ảm áp.

Cô vẫn chưa dám tin mong ước ban đầu đã được đến...

Nhưng cô không kịp hưởng thụ phần vui vẻ này liền nghe thấy âm thanh của xe cấp cứu vang lên từ xa đến gần...

“Anh ôm em lên xe cấp cứu”.

“Không, không cần đâu”.

“Tại sao không cần? Em ngất xỉu nên nhất định phải đi khám bác sỹ mới biết thân thể có bệnh gì.”

“Không có bệnh gì, chỉ do mang thai nên em hơi suy yếu thôi...”

Thấy Trịnh Bang Duệ tròn to mắt nhìn cô, Trình Kỳ Khiết mới nghĩ đến hình như cô chưa có dịp nói cho anh biết tin này.

“Xin lỗi anh, em quên nói”.

Anh như bị đả kích rất lớn, ôm đầu, vai rũ xuống, “Chết tiệt, anh là tên khốn kiếp, sao lại đối xử với em... Em có đồng ý tha lỗi cho anh không?” Anh van xin và nhìn cô.

Giọng nói bất an, lo lắng của anh làm mũi cô chua xót, cô quen thuộc với ánh mắt này, khi bạn quan tâm đến một người nào đó thì lúc nào bạn cũng thương người đó hơn cả bản thân mình, bạn sẽ lo sợ việc làm của mình không được người đó tha thứ.

Cô không còn nghi ngờ nữa, anh thật sự yêu cô.

“Vâng, chỉ cần về sau anh đừng đối xử với em thế nữa”.

“Anh nhất định sẽ không khiến em thương tâm lần nữa”.

“Không cho phép tạo scandal với người phụ nữ khác, không, ngay cả nhìn người phụ nữ khác một lúc lâu cũng không được”. Cô muốn thử xem, khi cô buông thả mình, anh sẽ có phản ứng như thế nào.

“Anh thề”.

Anh cẩn thận hôn lên trán cô rồi lông mày, mắt, mũi... như muốn đóng dấu lời thề. Anh nhẹ nhàng hôn lên từng chỗ trên mặt cô, từ từ làm lòng cô an bình...

♥ [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#) ♥

Nhân viên cấp cứu vội vội vàng vàng xông vào dưới sự dẫn đường của mấy vị trưởng bối nhà họ Trịnh, thấy hình ảnh Trịnh Bang Duệ quỳ trước giường và hôn lên mặt vợ mình.

Đoàn người ngăn ra, đây đâu giống cần phải cấp cứu.

Đôi vợ chồng này không có chú ý thấy có người bên ngoài, tiếp tục hôn nhau trước mặt mọi người...

“... Khụ... Dường như không có gì đáng lo rồi”.

“À, đúng vậy... Vậy chúng tôi đi về”.

“Xin lỗi, làm mất thời gian các vị”.

Một nhóm người lúng túng đi ra ngoài, trước khi đi còn biết ý đóng kín cửa.

Trình Kỳ Khiết biết có người đi vào, biết có người đi ra ngoài, chẳng qua cô muốn bóc đồng một lần, không muốn để ý tới, khó được dịp không cần nhìn sắc mặt người khác chỉ cần làm chuyện mình thích.

Ai có thể trách cô đây? Cô khát vọng điều này lâu như vậy cuối cùng thì đã đạt được.

Cô nằm trong lòng chồng, mỉm cười hạnh phúc.

Tống Xảo Linh là phóng viên mới của tạp chí thương mại, cô được phái tới phỏng vấn thiếu phu nhân của công ty nhà họ Trịnh, cũng chính là thiên kim tiểu thư thứ hai của nhà họ Trình.

Dự án hợp tác khai thác mảnh đất giữa nhà họ Trịnh và họ Trình được chú ý, đồng thời cổ phiếu hai nhà đều cao dữ dội, lần này người phỏng vấn tạo ra kế hoạch – Trình Kỳ Khiết sẽ nhất định làm tạp chí bán ra số lượng lớn.

Cô nắm bắt chặt cơ hội đáng quý, tìm hiểu trước thu thập đủ sự việc mà hai người đã trải qua và còn lật xem qua đủ các tin tức trước đây về họ một lần.

Tống Xảo Linh phát hiện đôi vợ chồng này có rất nhiều tin tức nóng hổi, không chỉ có các tin tức nói về thương mại, chỉ riêng những scandal của Trịnh Bang Duệ trước khi hôn nhân, trong khi kết hôn và vụ đồn thổi ngoại tình gần đây đã rất đặc sắc, chưa nói đến sau đó Trịnh Bang Duệ còn tố cáo giới truyền thông đồn đại mình qua lại với bạn gái trước đây, công khai bày tỏ tình yêu với vợ trước màn hình, hình ảnh hai người lồng mờ ngón tay

vào nhau, nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc trở thành tin tức thời sự mấy ngày.

Vợ chồng đắm thắm, tình cảm sâu đậm...

Hừ, cô mới không tin.

Khoảng 80% hai người ngọt ngào đều là giả mà chỉ vì ổn định cổ phiếu công ty, có bao nhiêu cặp vợ chồng doanh nhân ngoài mặt thì ân ái ngọt ngào, còn thực chất lại như người lạ, trực giác của cô cho rằng vợ chồng họ Trịnh cũng vậy, chỉ khó hiểu tại sao đồng nghiệp khác không muốn khai thác sự thật?

Thân là phóng viên ôm trong mình lòng nhiệt tình khai thác sự thật, cô tự động viên bản thân, thề tuyệt đối phải chọc phá đôi vợ chồng đắm thắm giả tạo này, trở thành người độc nhất vô nhị.

Vào thời điểm hẹn trước, đi vào toà nhà xí nghiệp nhà họ Trịnh có người phụ trách đưa cô đến phòng làm việc của Trình Kỳ Khiết, phát hiện Trình Kỳ Khiết đã đợi nghênh đón cô ở cửa văn phòng, hành động này khiến Tống Xảo Linh cảm thấy ngoài ý muốn, cô vẫn chỉ là con chim phóng viên non nớt thế nhưng lại được coi trọng.

“Tiểu thư Tống, hoan nghênh cô”.

Vừa đến nơi, Tống Xảo Linh liền bị khuôn mặt nhiệt tình, dịu dàng đầy tươi cười của Trình Kỳ Khiết thu phục, trên người Trình Kỳ Khiết, cô không cảm nhận được thái độ cao ngạo của một thiên kim tiểu thư. Ánh mắt lướt qua, chú ý tới vết bớt má trái của cô ấy, nếu không có vết bớt kia thì vẻ ngoài của cô ấy có thể nói là hoàn mỹ.

Tầm mắt Tống Xảo Linh đi xuống dưới, thấy bụng cô ấy hơi nhô lên, kinh ngạc mở to mắt.

Cô không nghĩ đến Trịnh phu nhân đang mang thai. Có lẽ do mang thai nên cả người cô ấy như toát ra ánh sáng dịu dàng của tình mẹ vô cùng đẹp

đẽ...

Không, bây giờ không phải lúc ngây người.

“Trịnh phu nhân khoẻ chứ, cảm ơn phu nhân đã đồng ý để tôi phỏng vấn”
Tống Xảo Linh lấy danh thiếp ra.

Trình Kỳ Khiết thận trọng nhận lấy, “Tôi mới cần cảm ơn cô để vợ chồng tôi có cơ hội tuyên truyền kế hoạch với các vị cổ đông và mọi người, mời cô ngồi.”

Đi vào phòng làm việc của Trình Kỳ Khiết, con sư tử rối nhỏ đập vào mắt khiến Tống Xảo Linh kinh ngạc, đây không phải cảnh tượng cô mong đợi được thấy.

“Thật xấu hổ.” Trình Kỳ Khiết chú ý tới ánh mắt của cô, cười xấu hổ, “Những thứ này đều là chồng tôi đưa, anh ấy nói tôi là sư tử cái, chắc ý chỉ tôi rất hung dữ?”

Lời nói hàm chứa giận dữ không khiến người ta cảm thấy đang oán trách mà nghe chứa nhiều hạnh phúc, Tống Xảo Linh chớp chớp mắt, không biết nên phản ứng thế nào.

“Ngồi đi, uống cà phê không?”

“Vâng, cảm ơn”.

Sau khi ngồi xuống ghế sofa, Trình Kỳ Khiết nhấn nút gọi nội bộ sai người đưa cà phê vào, đồng thời sửa sang lại tài liệu của công ty, giới thiệu ngắn gọn với Tống Xảo Linh. Cô kinh ngạc lần nữa vì cô ấy làm việc rất cẩn thận và chu đáo. Mặc dù Trịnh phu nhân tuổi còn trẻ, chỉ là giám đốc công ty nhưng năng lực làm việc hình như rất mạnh.

Tình hình công ty đương nhiên là nội dung chủ yếu Tống Xảo Linh viết báo nhưng cô còn hứng thú hơn với cuộc sống của vợ chồng nhà họ Trịnh nên sau khi hỏi xong mấy vấn đề trên, cô liền chuyển sang hỏi chuyện có liên quan tới Trịnh Bang Duệ.

Cô chú ý tới khuôn mặt Trình Kỳ Khiết sẽ thẹn thùng nhưng không giấu diếm được tự hào mỗi khi cô nhắc tới ‘Trình tiên sinh’ cũng chính là Trình Bang Duệ.

Đó là nét mặt của người phụ nữ đang đắm chìm trong bể tình.

Tống Xảo Linh trợn tròn mắt. Xem ra suy đoán của cô đã sai, bất kể Trình Bang Duệ đối xử với vợ thế nào thì Trình Kỳ Khiết cũng thật lòng thích Trình Bang Duệ.

Đáng ghét, cô không thể buông tha, bọn họ không thể nào tốt đẹp như thế, nhất định có vấn đề.

“Trình phu nhân chẳng lẽ không để ý những scandal trước đây của Trình tiên sinh sao? Chẳng nhẽ lại không chút ảnh hưởng nào tới tình cảm vợ chồng chứ?”

Vốn tưởng rằng vấn đề nhạy bén này sẽ làm lay động Trình Kỳ Khiết, không ngờ Trình Kỳ Khiết lại nghiêng đầu, khoé miệng cong lên như chìm đắm trong ký ức đẹp đẽ.

“Tất nhiên là có ảnh hưởng nhưng theo chiều hướng tốt, sau khi trải qua những chuyện kia, chúng tôi hiểu rõ nhau hơn càng hiểu thêm được cuộc sống với nhau”.

Tống Xảo Linh đang định tiếp tục truy hỏi, lại có người từ phòng làm việc sát vách mở cửa đi vào, là Trình Bang Duệ.

“Phòng vẫn còn chưa kết thúc à?” Hắn cau mày, hình như bất mãn với tình huống lúc này, liếc mắt nhìn Tống Xảo Linh.

Tim cô đập thành thịch, cô từng xem qua ảnh Trình Bang Duệ nhưng chưa từng được diện kiến người thật, hôm nay vừa gặp mới biết hắn anh tuấn cao lớn cỡ nào, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng hiện ra sự uy nghiêm của hắn.

Người đàn ông như thế này rất được phụ nữ yêu mến.

Nhưng hắn nhanh chóng lướt qua người cô, trực tiếp đi đến bên cạnh vợ mình, “Tại sao làm lâu vậy? Em nên nghỉ ngơi không sẽ mệt đấy”.

Này, đây là phân biệt đối xử sao? Một phút trước còn dùng giọng điệu lạnh lùng nhưng khi nói chuyện với vợ lại trở nên dịu dàng vậy, thái độ cũng mềm mỏng hơn.

Tống Xảo Linh há hốc miệng, có chút không tin nhìn Trịnh Bang Duệ cầm một cái áo khoác lên từ sau ghế dựa khoác lên người Trình Kỳ Khiết, sau đó rất tự nhiên hôn một cái xuống bên má cô ấy.

Trình Kỳ Khiết đỏ mặt, “Em không mệt, mới làm việc một buổi sáng mà thôi, anh đừng quá khẩn trương”.

“Em căn bản không cần làm việc mà nghỉ ngơi tốt ở nhà.”

Cô ấy lắc đầu, bật cười, “Anh đừng chăm sóc như vậy, em không yêu đuối đến nỗi ấy. “Nói bậy, thế còn nhớ lúc trước em ngất không?”

“Đó là chuyện ba bốn tháng trước”.

“Nhưng đã xảy ra, anh không muốn có chuyện ngoài ý muốn với em và con”.

Giọng nói bá đạo nhưng chứa đựng sự cung chiêu, mặc dù hắn mím môi nói ra nhưng lại ngọt hơn nhiều so với mọi lời đường mật.

Tống Xảo Linh nuốt nước miếng. Đôi vợ chồng này có phải quên sự tồn tại của cô hay không?

“Trình tiên sinh...” Cô muốn hỏi Trịnh Bang Duệ có thể đồng ý để cô phỏng vấn hay không, nhưng khi cô vừa lên tiếng, Trình Kỳ Khiết lại như lấy lại tinh thần, ý thức được có người ngoài ở đây, xấu hổ đẩy chồng ra lại nhất thời không khống chế sức lực làm toàn bộ ly nước lọc trên bàn rơi xuống đất, phát ra tiếng vang rất lớn.

“Oh, xin lỗi”

Trình Kỳ Khiết theo bản năng xoay người định dọn dẹp, Trịnh Bang Duệ lại ngăn lại cô ấy.

“Em ngồi im”.

Hắn gọi điện nội bộ bảo người vào xử lý, sau đó sợ vợ bị thủy tinh mà bị thương liền ôm cả người cô ấy nhắc khỏi ghế, “Đến phòng làm việc của anh, chờ thu dọn xong, xác định không có mảnh thủy tinh nào vỡ mới trở lại”.

Cứ như vậy Trịnh Bang Duệ ôm vợ mình vào ngực cẩn thận từng li từng tí một như một bảo vật hãn quý trọng nhất, đi trở về phòng làm việc sát vách.

Tống Xảo Linh vẫn còn đứng tại phòng làm việc của Trình Kỳ Khiết cô cảm thấy choáng váng.

Trình tiên sinh... hình ảnh ôm vợ thật là một người đàn ông tốt...

Đợi chút, không đúng, bọn họ đi thế bỏ mặc mình cô ở chỗ này là thế nào? Còn muốn tiếp tục phỏng vấn hay không?

Cô vội vàng đứng lên nghĩ muốn đuổi theo lại không cẩn thận quẹo chân suýt chút nữa ngã nhào giẫm lên mảnh thủy tinh, thật may trợ lý Vương đưa nhân viên vệ sinh vào thu dọn kịp thời giữ lại được cô.

“Cám ơn”. Cô sợ hãi toát hết mồ hôi, ướt sũng cả người. Quả nhiên nguy hiểm, đáng tiếc cô không có số mệnh tốt như Trình phu nhân có một người chồng yêu thương, quý trọng cô ôm đi.

“Cô phóng viên muốn đi đâu?” Trợ lý Vương hỏi cô.

“Tôi còn chuyện muốn hỏi Trình tiên sinh, Trình phu nhân”.

Trợ lý Vương khó xử nhìn cô phóng viên xinh đẹp, “Theo kinh nghiệm của tôi, sợ là Phó tổng giám đốc của bọn tôi không hi vọng có người vào quấy rầy lúc này. Cô có thể truyền đạt lại cho tôi, tôi sẽ nói cho bọn họ được không?”

Cô mơ hồ gật đầu, chả hiểu ý của trợ lý Vương. Không khí giữa hai người kia có sự thân mật mà người khác khó xen vào, cô cũng không muốn mở cánh cửa chống lại ánh mắt có thể giết người của Trịnh tiên sinh hay là không cần thận đụng vào tình huống hai vợ chồng nhà người ta đang ân ái⁽¹⁾.

(1) Ân ái: cái này tự hiểu theo trí tưởng tượng của mỗi người nhé, hắc hắc.

Dưới sự hỗ trợ của trợ lý Vương, cô thu thập đồ đạc của mình, đi ra công ty nhà họ Trịnh.

Cô vốn nghĩ đào móc tin tức bát quái độc quyền, hôm nay lại không có chút thu hoạch, Tống Xảo Linh có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Bây giờ cô đã biết vì sao các đồng nghiệp khác không đến khai thác tin tức đôi vợ chồng này.

Hai người bọn họ căn bản là một đôi vợ chồng chớp nhoáng⁽¹⁾ đáng ghét chứ sao.

(1) Chớp nhoáng: ý chỉ là rời đi nhanh như tia chớp hoặc còn có nghĩa là sáng như chớp, yêu thương thâm thiết nhiệt tình phát ra ánh sáng.

Thật khó chịu, chọc vào hai mắt nữ sinh như cô đến giờ vẫn còn thấy đau!

Hoàn